

Psikofarmakoloji Derneği Uluslararası Güncelleme Sempozyumu 2021

10-11 Nisan 2021

COVID 19 PANDEMİSİ SÜRECİNDE PSİKIYATRİ: ZORLUKLAR VE FIRSATLAR

KONUŞMA ÖZETLERİ VE BİLDİRİLER

PSIKOFARMAKOLOJİ DERNEĞİ
TURKISH ASSOCIATION FOR PSYCHOPHARMACOLOGY

BİLİMSEL SEKRETERYA / SCIENTIFIC SECRETARIAT

Fenerbahçe Mh. Kismet Sk. Kismet Apt. No:3 D:2

Kadıköy İstanbul - TÜRKİYE

Tel. & Fax: +90 216 464 2888

psikofarmakoloji@gmail.com

psychopharmacology-update2021.org

burken
TURİZM & KONGRE

ORGANİZASYON SEKRETERYASI / ORGANISATION SECRETARIAT

Çekirge Cd. No : 51/C Osmanpaşa

Bursa - TÜRKİYE

Tel. : +90 224 444 9 443

Fax : +90 224 233 80 00

onur.oral@burken.com

Turkish Association for Psychopharmacology International Update Symposium 2021

10th-11th April 2021

"Psychiatry during COVID-19 Pandemic: Challenges and Opportunities"

PRESENTATIONS AND ABSTRACTS

Saygıdeğer Meslektaşlarımız,

Psikofarmakoloji Derneği, Psikofarmakoloji Tedavi Güncellemeleri Toplantılarının ilki 2008 yılında Antalya'da gerçekleştirilmiş ve iki yılda bir tekrarlanarak düzenli olarak devam etmiştir. Derneğimizin güncelleme toplantılarına 2012 yılından sonra her yıl uluslararası kongrelerimizin yapılması nedeniyle ara verilmiştir. Tüm dünyayı ve ülkemizi etkileyen COVID-19 pandemi süreci nedeniyle 2020 yılında 12. Uluslararası Psikofarmakoloji Kongresi ve 8. Uluslararası Çocuk ve Ergen Psikofarmakoloji Sempozyumu yapılamamış ve kongremiz 17-20 Kasım 2021 tarihinde Antalya'da yapılmak üzere ertelenmiştir.

Psikiyatrik hastalıkların nörobiyolojisi, kanıta dayalı bilimsel algoritmalar ve tedavi yaklaşımlarının en güncel bilgiler alanında söz sahibi uzman Türk ve uluslararası konuşmacılar tarafından 10-11 Nisan 2021 tarihlerinde online olarak gerçekleştirilmiş olan "COVID-19 Pandemisi Sürecinde Psikiyatri: Zorluklar ve Fırsatlar" toplantısında sizlerin değerli katılım ve katkıları ile gözden geçirilmiştir.

Uluslararası Güncelleme Sempozyumu'na değerli katılımlarınız için teşekkür ederiz.

Saygılarımızla,

Sempozyum Düzenleme Kurulu

Distinguished Colleagues,

The first Psychopharmacology Treatment Updating Meeting of the Association of Psychopharmacology was held in Antalya in 2008 and continued regularly and repeated biennially. The updating meetings of our association were suspended after 2012 due to International Congresses are being held annually. On the grounds of COVID-19 pandemic affecting the whole world and our country, the 12th International Congress on Psychopharmacology and the 8th International Symposium on Child and Adolescent Psychopharmacology could not be held in 2020 and our congress has been postponed to be held in Antalya on 17-20 November 2021.

“The Psychiatry in the COVID-19 Pandemic Process: Difficulties and Opportunities” meeting, which was aimed to be reviewed by competent Turkish and International speakers within the scope of the most up-to-date information on neurobiology of psychiatric diseases, evidence-based scientific algorithms and treatment approaches, was held online with your valuable participation and contributions on April 10-11, 2021.

We thank you for your valuable participation at the International Update Symposium.

Sincerely Yours,

Symposium Organizing Committee

İçindekiler

KURULLAR.....	7
BİLİMSEL PROGRAM.....	9
KONUŞMA ÖZETLERİ	33
SÖZEL BİLDİRİLER.....	41
POSTER BİLDİRİLER.....	199

Content

COMMITTEES.....	8
SCIENTIFIC PROGRAM	21
ABSTRACTS of INVITED SPEAKER.....	33
ABSTRACTS of ORAL PRESENTATIONS	41
ABSTRACTS of POSTER PRESENTATIONS.....	200

KURULLAR

KONGRE SEKRETERİ

Feyza ARICIOĞLU

ORGANİZASYON KOMİTESİ

Kemal SAYAR

Mesut ÇETİN

Mücahit ÖZTÜRK

Serdar DURSUN

Dost ÖNGR

Vahdet GÖRMEZ

Onur Burak DURSUN

Mesut YILDIZ

Kazım YAZICI

Hakan TÜRKÇAPAR

Serhat ERGUN

Hasan Turan KARATEPE

Mahmut TARAKÇIOĞLU

COMMITTEES

SYMPOSIUM SECRETARY

Feyza ARICIOĞLU

ORGANIZATION COMMITTEE

Kemal SAYAR

Mesut ÇETİN

Mücahit ÖZTÜRK

Serdar DURSUN

Dost ÖNGÜR

Vahdet GÖRMEZ

Onur Burak DURSUN

Mesut YILDIZ

Kazım YAZICI

Hakan TÜRKÇAPAR

Serhat ERGUN

Hasan Turan KARATEPE

Mahmut TARAKÇIOĞLU

BİLİMSEL PROGRAM

SÖZEL BİLDİRİ OTURUMU-1		
TARİH: 10/04/2021	SAAT: 9:00-10:30	SALON: A
OTURUM BAŞKANI: Serhat Ergün		
COVID-19 Pandemisinde Sağlık Çalışanlarında Travma Sonrası Büyüme		
Melike Ezerbolat Özateş		
Hastalık ve Virüs Korkusunu Değerlendirme Ölçeği Erişkin Formu' nun Türkçe Sürümünün Geçerlilik ve Güvenilirliği		
Zekiye Çelikbaş		
Yakınında COVID-19 Hastalık Öyküsü Olan Hastalarda Sosyodemografik ve Klinik Özellikler		
Fatma Akyüz Karacan		
COVID-19 Enfeksiyonunun Doktorlar ve Hemşirelerde Depresyon, Anksiyete ve Stres Düzeylerine Etkileri		
Şükran Tekin		
Bir Covid Spesifik Psikiyatri Servisinde Yatan Hastaların Sosyodemografik ve Klinik Bozukluk Verileri		
Talha Ağaç		
Türkiye COVID-19 Anlık Görüntü İzleme (Cosmo Türkiye): Türkiye'deki Mevcut Koronavirüs Salginına İlişkin Bilgi, Risk Algıları, Önleyici Davranışlar ve Halkın Güvenini İzleme		
Melike Küçükrapinar		
COVID-19 Salgını Yeme Bozuklukları İçin Bir Tetikleyici Olabilir mi?		
Nihal Serdengeçti		
COVID-19 Nedeniyle Yatarak Tedavi Gören Hastalarda Kaygı ve Depresyon İnflamasyon Düzeylerini Etkiliyor mu?		
Merve Okuyucu		
COVID-19 Pandemi Öncesi ve Sırasında Çocuk ve Ergenlere Konulan Psikiyatrik Tanıların Değerlendirilmesi: Bir Üniversite Hastanesi Örnekleme		
Hacer Gizem Gerçek		

SÖZEL BİLDİRİ OTURUMU-2		
TARİH: 10/04/2021	SAAT: 9:00-10:30	SALON: B
OTURUM BAŞKANI: Hasan Turan Karatepe		
Bipolar Bozuklukta Hastalık Süreğenli ve Bireysel-Sosyal Performansın Toplum Ruh Sağlığı Merkezi ve Genel Psikiyatri Polikliniği Arasında Karşılaştırılması		
Eren Yıldızhan		
Katatoni'de Tiroid Hormon Düzeyleri		
Şengül Kocamer Şahin		
Bipolar Bozukluğun Erken ve Geç Evrelerinde Beyaz Cevher Özellikleri: Bir Difüzyon Tensor Görüntüleme Çalışması		
Ali Baran Tanrıkulu		
Retinal Fundus Görüntülemeye Erken Dönem Bipolar Bozukluk Hastalarında Mikrovasküler Anormalliklerin Erken Bulguları Saptanmıştır		
Murat İlhan Atagün		
Psikiyatri Kliniğinde Yatarak Tedavi Gören Geriatrik Hastaların Uygunsuz Psikotrop Kullanımının Değerlendirilmesi		
Esra Kabadayı Şahin		
Türkiye'deki Psikiyatristlerin Lityum Kullanım Tutumları Çalışması		
Kürşat Altınbaş		
Afektif Bozuklukların Lityuma Yanıtında Olaya İlişkin Potansiyellerin Özellikleri		
Mete Şaylan		
Alzheimer Hastalığında Kan Homosistein, B12 ve Folat Düzeylerinin Araştırılması		
Özlem Gül		

SÖZEL BİLDİRİ OTURUMU-3		
TARİH: 10/04/2021	SAAT: 10:45-12:15	SALON: A
OTURUM BAŞKANI: Mahmut Cem Tarakçıoğlu		
COVID-19 Pandemisi Sırasında Ergenlerde Anksiyete ve Somatik Semptomlar: Kişilik Özelliklerinin Rolü ve COVID-19 ile Enfekte Akraba veya Tanıdıklara Sahip Olmanın Etkisi		
Ezgi Şen Demirdöğen		
Pandemi Sürecinde Ankara Üniversitesi Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Polikliniğine Başvuran Hastaların ve Ailelerin Deneyimleri		
Gökçe Yağmur Efendi		
COVID-19 Pandemisi Sırasında Yaşlı Psikiyatri Hastalarında Algılanan Ayrımcılık, Otonomi, Anksiyete ve Depresyon Düzeyleri: Bir Tele-Anket Çalışması		
Aslı Aytulun		
Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları ile Koroner Arter Hastalığı Arasındaki İlişki		
Esra Aydın		
Bir Üniversite Hastanesinde Pandemi Öncesi ve Pandemi Döneminde Psikiyatri Konsültasyonlarının Karşılaştırılması		
Betül Uyar		
Özkıym Girişimi Nedeniyle Acil Servise Başvuran Olguların Demografik ve Klinik Özelliklerine Göre Değerlendirilmesi		
Özgür Maden		
Okul Öncesi Dönemde Ailesel ve Sosyodemografik Özelliklerin Okul Olgunluğu ile İlişkisi		
Ömer Alpgan		

SÖZEL BİLDİRİ OTURUMU-4		
TARİH: 10/04/2021	SAAT: 10:45-12:15	SALON: B
OTURUM BAŞKANI: Mesut Yıldız		
Opioid Kullanım Bozukluğu Olan Hastalarda Cinsel Disfonksiyon: Naltrekson İmplant ile Buprenorfin/Nalokson İdame Tedavisi Arasında Bir Karşılaştırma		
Mustafa Çağrı Yıldız		
Opiyat Kullanım Bozukluğu Olan Erkek Hastaların Bakımverenlerinin Hastalık Yükünü Belirleyen Faktörler		
Mahmut Selçuk		
Kompulsif Çevrimiçi Alışveriş Bağımlılığında Stresle Başa Çıkma Tutumlarının Değerlendirilmesi		
Esengül Ekici		
Opioid Kullanım Bozukluğu Olan Hastalarda İntihar Davranışı ile Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu Belirtileri ve Öfke Kontrolü Arasındaki İlişki		
Erdoğan Çiçek		
Ergenler ve Genç Yetişkinler Arasında Problemler İnternet Kullanımı, Yeme Tutumları, Benlik Saygısı ve Beden Algısı Farklı mı?		
Ebru Şahan		
Psikotik Bozukluğu Olan Hastaların Akrabaları İçin Yapılan Psikoeğitim Programının Etkinliği: Kontrollü Bir Çalışma		
Esin Erdoğan		
Klinik Stabil Şizofreni Hastalarında Belirti ve Bilişsel Yetilerle Triptofan Kinürenin Yolağı Arasındaki İlişkinin İncelenmesi		
Ezgi Selçuk Özmen		
Uzun Etkili 3 Aylık Paliperidon Palmitat Tedavisi Alan Şizofreni Hastalarının Sosyodemografik, Klinik ve Tedaviye Uyum Özelliklerinin Değerlendirilmesi (19 Vaka Serisi)		
Esra Akyol		
Kısa Psikotik Bozukluğun Üç Yıllık Tanısal Sürekliliğinin Değerlendirilmesi		
Taha Can Tuman		

AÇILIŞ TÖRENİ

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 12:45-13:00

SALON: A

Kemal Sayar

Vahdet Görmez

KONFERANS-1

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 13:00-14:00

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Hakan Türkçapar

COVID-19 Salgını Boyunca Travma Sonrası Büyüme

Kemal Sayar

KONFERANS-2

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 13:00-14:00

SALON: B

OTURUM BAŞKANI: Mahmut Cem Tarakçioğlu

Pandemi Döneminde Çocuklarda İritabilite

Mücahit Öztürk

UYDU SEMPOZYUM - 1

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 14:15-15:15

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Fatih Yavuz

Depresyonda İlaç Tedavisi Güncellemesi

Kürşat Altınbaş

KONFERANS-3

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 15:30-16:30

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Serdar Dursun

Yaygın Uygulamadan Farklı Tedavi Algoritmalarına On Örnek Önerisi

David Osser

KONFERANS-4		
TARİH: 10/04/2021	SAAT: 15:30-16:30	SALON: B
OTURUM BAŞKANI: Fatih Yavuz		
COVID-19 Döneminde Sağlık Anksiyetesi		
Hakan Türkçapar		

SÖZEL BİLDİRİ OTURUMU-5		
TARİH: 10/04/2021	SAAT: 16:45-18:25	SALON: A
OTURUM BAŞKANI: Aynur Görmez		
İntihar Girişim Öyküsü Olan Depresyon Tanılı Bireylerde İntihar Düşüncesi ile Sosyodemografik Değişkenler Arasındaki İlişkinin İncelenmesi		
Aydan Yıldız Özdemir		
Geriatrik Depresyonda Bilişsel Yakınmalar ve Günlük Yaşam Faaliyetleri: Erken ve Geç Depresyon Arasında Bir Fark Var mı?		
Hasan Dilhan Bingöl		
Major Depresyon Hastalarında İntihar Davranışı ile İlişkili Üstbilişsel Süreçler		
Soner Çakmak		
Dayanılmaz Psikolojik Acı Ölçeği'nin Türkçe Geçerlilik ve Güvenirliği İçin Bir Ön Çalışma		
Mehmet Emin Demirkol		
Erişkin Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu Tanılı Hastalarda Dürtüselliğin Komorbid Ruhsal Hastalıklar ile İlişkisi		
Zeynep Namlı		
Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu Olan Çocuklar Arasında İlk Başvuru ve Takipte Cinsiyete Göre Farklılıklar		
Merve Çıkılı Uytun		
Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu Tanılı Ergenlerde Sosyal Medya Bağımlılığı		
Şenay Kılınçel		
Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu Olan Adölesanlarda Uyarlanmış Diyalektik Davranışçı Grup Terapisinin Etkinliği		
Bahadır Turan		
DEHB'li Erkek Çocuklarda Klinik İyileşme Maternal DEHB ile İlişkili mi?		

Sena Saygılı Ok

Türkiye'de Hekim İntiharları Basında Nasıl Yer Alıyor? DSÖ Önerilerine Uyuluyor mu?

Aybeniz Civan Kahve

SÖZEL BİLDİRİ OTURUMU-6

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 16:50-18:00

SALON: B

OTURUM BAŞKANI: Mete Şaylan

Konversiyon Bozukluğu'nda Diffüzyon Tensör Görüntüleme

Dicle Oymak Yenilmez

Genç Yetişkin Kadınlarda Diyet ve Oral Kontrol Davranışları Psikoform Dissosiyasyon ile Değil, Somatoform Dissosiyasyonla İlişkiliydi

Ali Kandeğer

Panik Bozukluk Tanılı Hastalarında Siberkondri

Kerim Uğur

COVID-19 Pandemisinin İlk Ayında Sağlık Personeli Arasında Durumluk ve Sürekli Kaygı: Türkiye'den Bir Örneklem

Aise Tangıntız

TIC Komorbiditesinin Pediatrik OCD Fenomenolojisine Etkileri

Ayşegül Efe

Deri Yolma Bozukluğu ve Trikotillomanide Kişilik Özellikleri, Dürtüsellik ve Yaşam Kalitesi

Efruz Pirdoğan Aydın

Şizofrenide Çocukluk Çağı Travmaları ve COMT VAL158MET Polimorfizminin Agresyona Etkisi

Yusuf Ezel Yıldırım

KONFERANS-5

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 19:00-20:00

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Dost Öngür

Biliş, Nöroplastisite ve Şizofrenide Bilişsel Güçlenme

Matcheri Keshavan

Psikofarmakoloji Derneği
Uluslararası Güncelleme Sempozyumu 2021
10 - 11 Nisan 2021, Online Sempozyum

KONFERANS-6

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 19:00-20:00

SALON: B

OTURUM BAŞKANI: Onur Burak Dursun

Otizm Spektrum Bozukluğunun Genetik ve Olmayan Topografyası

Kerim Münir

KONFERANS-7

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 20:15-21:15

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Kemal Sayar

COVID-19 Sürecinde İlk Atak Psikoz

Dost Öngür

İKİLİ KONFERANS - 1

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 20:15-21:15

SALON: B

OTURUM BAŞKANI: Vahdet Görmez

20:15-21:00 / Eşit Olmayan Bir Dünya: Kadın ve Ruh Sağlığı

Ruth Reed & Beena Rajkumar

21:00-21:15 / Tartışma

KONFERANS-8

TARİH: 10/04/2021

SAAT: 21:30-22:30

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Ayşe Sakallı Kani

Şizofreni ve COVID-19: Artmış Mortalite ve Olası Bir Nörogelişimsel Risk

Donald C. Goff

SÖZEL BİLDİRİ OTURUMU-7		
TARİH: 11/04/2021	SAAT: 10:00-11:00	SALON: A
OTURUM BAŞKANI: Onur Burak Dursun		
Suisid Girişimi ve Suisidal Düşüncesi Olan Ergenlerde Psikotrop İlaç Kullanımının Değerlendirilmesi: İlk Sonuçlar		
Ayşegül Tonyalı		
COVID-19 Pandemisi Sürecinde Ergenlerde Kaygı, Depresyon ve Travma Sonrası Stres Bozukluğu Belirtilerinin Cinsiyet Temelli Değerlendirilmesi		
Arzu Çalışkan Demir		
Ergenlerde COVID-19 Enfeksiyonu Sonrası Psikiyatrik Semptomlar: Çevrimiçi Anketin Sonuçları		
Elif Akçay		
Sağlık Tedbiri Kararı Kapsamında Değerlendirilen Çocuk ve Ergenlerin Sosyodemografik ve Klinik Özelliklerinin Retrospektif Olarak İncelenmesi		
Hasan Ali Güler		
Otizm Tanılı Çocukların Ailelerinde COVID-19 Salgının Yaşam Kalitesine Etkileri		
Ahmet Büber		

SÖZEL BİLDİRİ OTURUMU-8

TARİH: 11/04/2021

SAAT: 11:15-12:15

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Ömer Yanartaş

Bir Psikiyatri Kliniğinde Çalışan Hekim ve Hemşirelerin Empati Beceri ve Damgalama Eğilimleri

Tuğçe Toker Uğurlu

Psikiyatri Stajı Tıp Fakültesi Öğrencilerinin Şizofreni Hakkındaki Bilgi Düzeyini, Şizofreni ve Diğer Ruhsal Hastalıklara Karşı Tutum ve İnançlarını Etkiliyor mu?

Esmâ Akpınar Aslan

Prenatal Paternal Depresyon ve Anksiyete Belirtileri ile İlişkili Faktörlerin İncelenmesi: Kesitsel Bir Araştırma

İmran Gökçen Yılmaz Karaman

Alzheimer Hastalığı ve Hafif Bilişsel Bozuklukta Beyin Hipometabolizma, Nöropsikiyatrik Testler ve Bilişsel Gerileme Arasındaki İlişkinin İncelenmesi: Bir PET/BT Çalışması

Lütfiye Altuntop Şimşek

Çocukların ve Ebeveynlerinin Anksiyete Düzeylerinin Bruksizm Üzerindeki Etkisi ve Uyku Bruksizmi ile İlişkili Risk Faktörleri: Vaka Kontrol Çalışması

Perihan Çam Ray

Obez ve Obez Olmayan Kadınlarda Tekrarlayan Düşünme Biçimleri ile Cinsel İşlevler Arasındaki İlişki

Hasan Turan Karatepe

KONFERANS-9

TARİH: 11/04/2021

SAAT: 13:30-14:30

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Mesut Yıldız

COVID-19 Zamanında Rasyonel İlaç Kullanımı-Klozapin : Zorluklar ve İdaresi

Mesut Çetin

Psikofarmakoloji Derneği
Uluslararası Güncelleme Sempozyumu 2021
10 - 11 Nisan 2021, Online Sempozyum

KONFERANS-10

TARİH: 11/04/2021

SAAT: 14:45-15:45

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Hasan Turan Karatepe

Tanıdan Tedaviye: Tardif Diskinezide Son Gelişmeler

Mesut Yıldız

KONFERANS-11

TARİH: 11/04/2021

SAAT: 16:00-17:00

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Mücahit Öztürk

Duygudurum Bozuklukları Tanı ve Takip Süreci: COVID-19 Öncesi ve Sonrası

Rasim Somer Diler

UYDU SEMPOZYUM – 2 – ARİS

TARİH: 11/04/2021

SAAT: 17:15-18:15

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Mesut Yıldız

Cinsel Disfonksiyon Tedavisinde L-arginin ve Takviye Edici Gıdaların Yeri:

Feyza Arıcıoğlu

Mehmet Çağdaş Eker

İKİLİ KONFERANS - 2

TARİH: 11/04/2021

SAAT: 19:30-21:30

SALON: A

OTURUM BAŞKANI: Mesut Çetin

19:30 - 20:15 / Psikiyatrik Tedavide Halusinojenler-360°

Mihriban Özgen

20:15 - 21:00 / Psikiyatrik Tedavide Halusinojenler-360°

Serdar Dursun

21:00 - 21:30 / Tartışma ve Kapanış

SCIENTIFIC PROGRAM

ORAL ABSTRACT SESSION-1		
Date: 10/04/2021	Hour: 09:00-10:30	Hall: Hall A
MODERATOR: Serhat Ergün		
Posttraumatic Growth in Healthcare Professionals in The Era of Pandemia		
Melike Ezerbolat Özateş		
Validity and Reliability of The Turkish Version of The Fear of Illness and Virus Evaluation-Adult Report Form		
Zekiye Çelikbaş		
Sociodemographic and Clinical Characteristics in Patients Who Applied To Pyschiatric Outpatient Clinic and Had a Family Member with COVID-19 Disease		
Fatma Akyüz Karacan		
Impact of COVID-19 Infection on Anxiety, Depression, and Stress in Physicians and Nurses		
Şükran Tekin		
Sociodemographic and Clinical Disorder Data of Patients Hospitalized in a Covid-Specific Psychiatric Service		
Talha Ağaç		
Turkey COVID-19 Snapshot Monitoring (COSMO Turkey): Monitoring Knowledge, Risk Perceptions, Preventive Behaviors, and Public Trust in The Current Coronavirus Outbreak in Turkey		
Melike Küçükkarapınar		
Could The COVID-19 Pandemic Be A Trigger For Eating Disorders?		
Nihal Serdengeçti		
Do Anxiety and Depression Levels Have An Effect on The Inflammation Response In Patients Hospitalized For COVID-19?		
Merve Okuyucu		
Evaluation of The Psychiatric Diagnosis of Children and Adolescents Before and During The COVID-19 Pandemic: A Sample From A University Hospital		
Hacer Gizem Gerçek		

ORAL ABSTRACT SESSION-2		
Date: 10/04/202	Hour: 09:00-10:30	Hall: Hall B
MODERATOR: Hasan Turan Karatepe		
A Comparison of Chronicity and Personal-Social Performance in Bipolar Disorder Between Community Mental Health Center and General Outpatient Clinic		
Eren Yıldızhan		
Thyroid Hormone Levels in Catatonia		
Şengül Kocamer Şahin		
White Matter Characteristics in The Early and Late Stages of Bipolar Disorder: A Diffusion Tensor Imaging Study		
Ali Baran Tanrıkulu		
Retinal Fundus Imaging Reveals Early Signs of Microvascular Abnormalities in Early Stage Patients With Bipolar Disorder		
Murat İlhan Atagün		
Evaluation of The Potentially Inappropriate Psychotropics Use in Geriatric Patients Receiving Treatment in a Psychiatry Inpatient Clinic		
Esra Kabadayı Şahin		
Evaluation of Psychiatrist's Attitudes of Lithium Use in Turkey		
Kürşat Altınbaş		
Event Related Potential (Erp) Correlates of Lithium Responsiveness in Affective Disorder		
Mete Şaylan		
Investigation of Blood Homocysteine, B12 And Folate Levels in Alzheimer's Disease		
Özlem Gül		

ORAL ABSTRACT SESSION-3		
Date: 10/04/2021	Hour: 10:45-12:15	Hall: Hall A
MODERATOR: Mahmut Cem Tarakçıoğlu		
Anxiety and Somatic Symptoms in Adolescents During COVID-19 Pandemic: Role of Personality Traits and Effect of Having Relatives or Acquaintances Infected with COVID-19		
Ezgi Şen Demirdöğen		
Experiences of Patients and Their Families Who Have Applied To Ankara University Child Psychiatry Outpatient Clinic During The Pandemic		
Gökçe Yağmur Efendi		
Perceived Ageism, Anxiety and Depression During The COVID-19 Pandemic Among Older Patients With Mental Disorders: A Tele-Survey		
Aslı Aytulun		
The Relation Between Healthy Life Style Behaviors and Coronary Artery Disease		
Esra Aydin		
Comparison of Psychiatry Consultations Before and During The Pandemic in A University Hospital		
Betül Uyar		
Assessment of Cases Admitted to The Emergency Department due to Suicide Attempt According to Their Demographic and Clinical Characteristics		
Özgür Maden		
The Relationship of Familial and Sociodemographic Characteristics With School Readiness in The Preschool Period		
Ömer Alpgan		

ORAL ABSTRACT SESSION-4		
Date: 10/04/2021	Hour: 10:45-12:15	Hall: Hall B
MODERATOR: Mesut Yıldız		
Sexual Dysfunction in Patients With Opioid Use Disorder: A Comparison Between Naltrexone Implant and Buprenorphine/Naloxone Maintenance Treatment		
Mustafa Çağrı Yıldız		
Predictors of Caregiver Burden in Family Caregivers of Male Patients With Opiate Use Disorders		
Mahmut Selçuk		
Investigation Of Relationships Between Compulsive Online Shopping Addiction and Attitudes To Coping With Stress		
Esengül Ekici		
The Relationship Between Suicidal Behavior, Attention Deficit Hyperactivity Disorder and Impulsivity in Patients With Opiate Use Disorder		
Erдің Çiçek		
Are Problematic Internet Use, Eating Attitudes, Self-Esteem and Body Perception Different Between Adolescents and Young Adults?		
Ebru Şahan		
Effectiveness of A Psychoeducation Program For Relatives of Patients With Psychotic Disorder: A Controlled Study		
Esin Erdoğan		
The Relationship Between Symptoms and Cognitive Functions With The Tryptophan Kynurenine Pathway in Clinically Stable Schizophrenia Patients		
Ezgi Selçuk Özmen		
Assessment of Sociodemographic, Clinical and Treatment Adherence Features of Schizophrenia Patients Receiving Long-Effect 3-Month Paliperidone Palmitate Treatment (Series of 19 Cases)		
Esra Akyol		
Evaluation of Three Years Diagnostic Stability of Brief Psychotic Disorder		
Taha Can Tuman		

OPENING CEREMONY

Date: 10/04/2021

Hour: 12:45-13:00

Hall: Hall A

Kemal Sayar

Vahdet Görmez

CONFERENCE-1

Date: 10/04/2021

Hour: 13:00-14:00

Hall: Hall A

MODERATOR: Hakan Türkçapar

Post Traumatic Growth During COVID-19 Pandemics

Kemal Sayar

CONFERENCE-2

Date: 10/04/2021

Hour: 13:00-14:00

Hall: Hall B

MODERATOR: Mahmut Cem Tarakçioğlu

Irritability in Children During Pandemic Period

Mücahit Öztürk

SATELLITE SYMPOSIUM

Date: 10/04/2021

Hour: 14:15-15:15

Hall: Hall A

MODERATOR: Fatih Yavuz

Drug Therapy Update in Depression

Kürşat Altınbaş

CONFERENCE-3

Date: 10/04/2021

Hour: 15:30-16:30

Hall: Hall A

MODERATOR: Serdar Dursun

Ten Examples of Recommendations From Treatment Algorithms That Differ From Common Practice

David Osser

CONFERENCE-4		
Date: 10/04/2021	Hour: 15:30-16:30	Hall: Hall B
MODERATOR: Fatih Yavuz		
Health Anxiety During COVID-19 Period		
Hakan Türkçapar		

ORAL ABSTRACT SESSION-5		
Date: 10/04/2021	Hour: 16:45-18:25	Hall: Hall A
MODERATOR: Aynur Görmez		
Investigation of The Relationship Between Suicidal Ideation and Sociodemographic Variables in Individuals Diagnosed With Depression Having Suicidal Attempt		
Aydan Yıldız Özdemir		
Cognitive Complaints And Activities of Daily Living in Geriatric Depression: Is There A Difference Between Early- and Late-Onset Depression?		
Hasan Dilhan Bingöl		
Metacognitive Processes Associated With Suicidal Behavior in Patients With Major Depression		
Soner Çakmak		
A Preliminary Study For The Validity and Reliability of The Turkish Version of The Unbearable Psychache Scale		
Mehmet Emin Demirkol		
The Relationship Between Impulsivity and Comorbid Mental Disorders in Patients With Adult Attention Deficit Hyperactivity Disorder		
Zeynep Namlı		
Sex Differences in Baseline and Follow-Up of Attention-Deficit/Hyperactivity Disorder Among Clinic-Referred Children		
Merve Çıkılı Uytun		
Social Media Addiction in Adolescents With Attention Deficit Hyperactivity Disorder		
Şenay Kılınçel		

The Effectiveness Of Revised Dialectical Behavioral Group Therapy In Adolescents With Attention Deficit And Hyperactivity Disorder
Bahadır Turan
Is Clinical Improvement in ADHD Boys Related To Maternal ADHD?
Sena Saygılı Ok
News Of Suicide Among Physicians in Turkey: Are WHO Recommendations Followed?
Aybeniz Civan Kahve

ORAL ABSTRACT SESSION-6		
Date: 10/04/2021	Hour: 16:50-18:00	SALON: B
MODERATOR: Mete Şaylan		
Diffusion Tensor Imaging in Conversion Disorder		
Dicle Oymak Yenilmez		
Dieting and Oral Control Behaviors Associated With Somatoform But Not Psychoform Dissociation Among Female Young Adults		
Ali Kandeğer		
Cyberchondria in Patients Diagnosed With Panic Disorder		
Kerim Uğur		
State and Trait Anxiety Among Medical Staff During The First Month of COVID-19 Pandemic: A Sample From Turkey		
Aise Tangıntız		
Phenomenological Differences in Pediatric OCD By Comorbidity With Tic Disorders		
Ayşegül Efe		
Personality Traits, Impulsivity and Quality of Life in Skin Picking Disorder and Trichotillomania		
Efruz Pirdoğan Aydın		
The Effect of Childhood Trauma and COMT Val158Met Polymorphism on Agression in Schizophrenia		
Yusuf Ezel Yıldırım		

CONFERENCE-5		
Date: 10/04/2021	Hour: 19:00-20:00	Hall: Hall A
MODERATOR: Dost Öngür		
Cognition, Neuroplasticity and Cognitive Enhancement in Schizophrenia		
Matcheri Keshavan		

CONFERENCE-6		
Date: 10/04/2021	Hour: 19:00-20:00	Hall: Hall B
MODERATOR: Onur Burak Dursun		
Genetic and Non-Genetic Topography of Autism Spectrum Disorder		
Kerim Münir		

CONFERENCE-7		
Date: 10/04/2021	Hour: 20:15-21:15	Hall: Hall A
MODERATOR: Kemal Sayar		
First Episode Psychosis in the COVID-19 Era		
Dost Öngür		

DOUBLE CONFERENCE – 1		
Date: 10/04/2021	Hour: 20:15-21:15	Hall: Hall B
MODERATOR: Vahdet Görmez		
20:15-21:00 / An Unequal World: Women and Mental Health		
Ruth Reed & Beena Rajkumar		
21:00-21:15 / Discussion		

Turkish Association for Psychopharmacology
International Update Symposium 2021
10th-11th April 2021, Online Symposium

CONFERENCE-8

Date: 10/04/2021	Hour: 21:30-22:30	Hall: Hall A
MODERATOR: Ayşe Sakallı Kani		
Schizophrenia and COVID-19: Increased Mortality and a Possible Neurodevelopmental Risk		
Donald C. Goff		

ORAL ABSTRACT SESSION-7		
Date: 11/04/2021	Hour: 10:00-11:00	Hall: Hall A
MODERATOR: Onur Burak Dursun		
Psychotropic Medications in Adolescents With Suicide Attempt and Suicidal Ideation: Preliminary Results		
Ayşegül Tonyalı		
Gender-Based Assessment of Anxiety, Depression and Post-Traumatic Stress Disorder Symptoms in Adolescents During The COVID-19 Pandemics		
Arzu Çalışkan Demir		
Psychiatric Symptoms After COVID-19 Infection in An Adolescent Sample: Results From An Online Survey		
Elif Akçay		
Retrospective Investigation of Sociodemographic and Clinical Characteristics of Children and Adolescents Within The Scope of Health Measure Decision		
Hasan Ali Güler		
The Effects of The COVID-19 Pandemic on The Quality of Life of The Families of Children Diagnosed With Autism		
Ahmet Büber		

Turkish Association for Psychopharmacology
International Update Symposium 2021
10th-11th April 2021, Online Symposium

ORAL ABSTRACT SESSION-8		
Date: 11/04/2021	Hour: 11:15-12:15	Hall: Hall A
MODERATOR: Ömer Yanartaş		

Empathy Skills and Stigmatization Tendencies of Doctors and Nurses Working in A Psychiatric Clinic
Tuğçe Toker Uğurlu
Does Psychiatry Internship Effect The Level of Knowledge About Schizophrenia, Attitudes, and Beliefs Towards Schizophrenia and The Other Mental Illnesses in Medical Students?
Esma Akpınar Aslan
The Factors Associated With Prenatal Paternal Depression and Anxiety Symptoms: A Cross-Sectional Study
İmran Gökçen Yılmaz Karaman
Evaluating The Association Between Brain Hypometabolism, Neuropsychiatric Tests and Cognitive Decline in Alzheimer's Disease and Mild Cognitive Impairment: A PET/CT Study
Lütfiye Altuntop Şimşek
The Effect of Anxiety Levels of Children and Their Parents On Bruxism and Risk Factors Related With Sleep Bruxism: A Case Control Study
Perihan Çam Ray
The Relationship Between Repetitive Thinking Styles and Sexual Functions in Obese and Non-Obese Women
Hasan Turan Karatepe

CONFERENCE-9		
Date: 11/04/2021	Hour: 13:30-14:30	Hall: Hall A
MODERATOR: Mesut Yıldız		
Rational Drug Usage-Clozapine During COVID-19: Challenges and Management		
Mesut Çetin		

Turkish Association for Psychopharmacology
International Update Symposium 2021
10th-11th April 2021, Online Symposium

CONFERENCE-10

Date: 11/04/2021	Hour: 14:45-15:45	Hall: Hall A
MODERATOR: Hasan Turan Karatepe		
From Diagnosis to Treatment: Recent Advances in Tardive Dyskinesia		
Mesut Yıldız		

CONFERENCE-11		
Date: 11/04/2021	Hour: 16:00-17:00	Hall: Hall A
MODERATOR: Mücahit Öztürk		
Mood Disorders Diagnosis and Follow-up Process: Before and After COVID-19		
Rasim Somer Diler		

SATELLITE SYMPOSIUM – 2		
Date: 11/04/2021	Hour: 17:15-18:15	Hall: Hall A
MODERATOR: Mesut Yıldız		
The Role of L-arginine and Supplementary Foods in the Treatment of Sexual Dysfunction:		
Feyza Arıcıoğlu		
Mehmet Çağdaş Eker		

DOUBLE CONFERENCE – 2		
Date: 11/04/2021	Hour: 19:30-21:30	Hall: Hall A
MODERATOR: Mesut Çetin		
19:30 - 20:15 / Psychedelics in Therapeutic Psychiatry-360°		
Mihriban Özgen		
20:15 - 21:00 / Psychedelics in Therapeutic Psychiatry-360°		
Serdar Dursun		
21:00 - 21:30 / Discussion and Closing		

DAVETLİ KONUŐMACI ÖZETLERİ

ABSTRACTS of INVITED SPEAKERS

ISBN: 978-605-70422-1-7

Ten Examples of Recommendations From Treatment Algorithms That Differ From Common Practice

David Osser

The 10 examples of evidence-supported practices to be discussed are:

1. Avoid antidepressants in bipolar depression
2. Preferring lithium over valproate in bipolar mania
3. Preferring, for first-line use, the following antidepressants in major depression: escitalopram, sertraline, and bupropion
4. For the second trial in major depression, 4 switches and 4 augmentations are proposed; there is no preference for second generation antipsychotics as augmentations
5. For the first trial in patients with schizophrenia, aripiprazole may be preferred over risperidone and other choices include ziprasidone, amisulpride, and lurasidone
6. Use plasma levels to complete adequate trials of antipsychotics in schizophrenia
7. Use clozapine after two adequate trials of antipsychotics in schizophrenia
8. For PTSD, prazosin is our best medication for nightmares and maybe for day symptoms as well
9. For PTSD, clinicians must dose prazosin optimally in accord with the evidence
10. For OCD, pushing to a high SSRI dose should not occur early or routinely: plasma levels help dosing

Schizophrenia and COVID-19: Increased Mortality and a Possible Neurodevelopmental Risk

Donald Goff

Are people with a psychiatric diagnosis at increased risk for mortality from COVID-19 ? We examined data from the electronic medical records of 7348 patients who tested positive for COVID-19 and found that patients with a diagnosis of schizophrenia spectrum disorders had a 2.7-fold increase in risk of mortality compared to patients without a psychiatric diagnosis after adjusting for demographic and medical risk factors. Patients with mood disorders and anxiety disorders did not differ in their mortality rates after adjustment. This finding suggests that patients with schizophrenia spectrum diagnoses should be encouraged to observe all precautions to avoid infection and should be prioritized for vaccination. The literature on infection and inflammation during pregnancy and early childhood as a risk factor for psychiatric illness will also be briefly reviewed.

Nemani K, Li C, Olfson M, Blessing EM, Razavian N, Chen J, Petkova E, Goff DC. Association of psychiatric disorders with mortality among patients with COVID-19. JAMA Psychiatry January 27, 2021 [Epub ahead of print]

First Episode Psychosis in the COVID-19 Era

Dost Öngür

Bu oturumda COVID-19 pandemisinin toplum, psikiyatri, ve erken psikoz servisleri üzerindeki etkileri tartisiyoruz. Öncelikle pandeminin toplu üzerindeki olumsuz etkilerinin depresyon/anksiyete/madde bağımlılığı gibi sorunlarda artısa yol actigini biliyoruz. Buna karşılık özellikle ABD'de psikiyatri servislerinde hem kaynak eksikliği hem de hazırsızlık nedeniyle artan talebe yeterli karşılık su ana kadar verilemedi. Psikoz hastaları arasında COVID-19 virusunun yayılımı hızlı gelisti ve ağır hastalık ve ölüm tehlikesi de toplum ortalamasının üzerinde seyretti. Öte yandan psikotropik ilaçların kullanımının koruyucu yonleri olabilecegi konusunda da ipucları belirdi. İlk atak psikoz kliniklerinde özel bir durum olarak genç hastalar arasında virus kaygısı daha az ve asi kabul etme yüzdesi de daha düşük. Bu kliniklerde çalışanlara hastalarımız koruma yonunden özel bir görev dusuyor. Tartismayı bu başlıklarla baslattiktan sonra karşılıklı sohbet şeklinde görüreceğiz. Dinleyicilerden gelen sorular arasında örneğin post-COVID sendromu turu ilginç konulara da değineceğiz.

Depresyonda İlaç Tedavisi Güncellemesi

Kürşat Altınbaş

Depresyon en yaygın görülen ve önemli ölçüde yeti yitimine neden olan bir hastalık olup Amerika Birleşik Devletleri'nde nüfusun %13'ünün antidepresan kullandığı ve bu oranin artmaya devam ettiği bildirilmektedir (Kantor ve ark. 2015). Klinik araştırmalarda antidepresan tedavi ilişkili yan etkilerin başında mide bulantısı, kusma, ishal, ağız kuruluğu, terleme, baş ağrısı, baş dönmesi, tremor, cinsel işlev bozukluğu ve kilo artışı gelmektedir (Crawford ve ark. 2014). Son yıllarda bu fiziksel yan etkiler dışında antidepresan ilişkili olası duygusal yan etkilere odaklanılmaya başlanmıştır. Nitekim geniş katılımcı sayılı bir anket çalışmasında antidepresan kullanan hastaların önemli bir bölümü (%60.4) duygusal donuklaşma/uyuşma yaşadıklarını bildirmiştir. Bunun yanı sıra kendi gibi hissetmeme (%52.4), olumlu duyguların azalması (%41.7) ve başkalarını daha az önemseme (%38.8) diğer bildirilen duygusal yan etkilerdir (Read ve ark. 2014).

Son yıllarda multimodal antidepresanlar diye tanımlanan vortiooksetin ve vilazodon gibi ilaçlar özgül etki biçimleri nedeniyle öne çıkmaktadır. Bu moleküllerden vortiooksetin serotonin 5-HT_{1A} agonist, 5-HT₃, 5-HT_{1D} ve 5-HT₇ antagonist, 5-HT_{1B} üzerinden ise kısmi agonist etki göstermektedir (Baune ve ark. 2018). Bu özellikleri dikkate alınarak güncel bir araştırmada en az altı haftadır seçici serotonin geri alım inhibitörü (SSGI) veya seçici noradrenalin geri alım inhibitörü (SNGI) kullanan ve duygusal donukluktan yakinen depresyon hastalarında vortiooksetinin 10/20 mg/g dozlarının etkisi değerlendirilmiştir (Fagiolini ve ark. 2021). Araştırmada sekiz haftalık vortiooksetin tedavisi sonrası depresif belirtiler, duygusal donuklaşma, bilişsel bozulma ve işlevsellikte belirgin düzelme olduğu bildirilmiştir (Fagiolini ve ark. 2021). Yine de bu ilaçlara kısmi yanıt alınan ve duygusal donukluktan yakinen hastaların önemli bir bölümünde vortiooksetin tedavisine geçiş ile anlamlı düzelme sağlanması umut vericidir.

Kaynaklar

Baune BT, Brignone M, Larsen KG. (2018) A Network Meta-Analysis Comparing Effects of Various Antidepressant Classes on the Digit Symbol Substitution Test (DSST) as a Measure of Cognitive Dysfunction in Patients With Major Depressive Disorder. *Int J Neuropsychopharmacol* 21:97-107. Crawford A, Lewis S, Nutt D, ve ark. (2014) Adverse effects from antidepressant treatment: randomised controlled trial of 601 depressed individuals. *Psychopharmacology* 231;2921–2931.

Fagiolini A, Florea I, Loft H, Christensen MC. (2021) Effectiveness of Vortioxetine on Emotional Blunting in Patients with Major Depressive Disorder with inadequate response to SSRI/SNRI treatment. *J Affect Disord* 15;283:472-479.

Kantor E, Rehm C, Haas J, Chan A, Giovannucci E. (2015) Trends in prescription drug use among adults in the United States from 1999–2012. *JAMA* 314:1818–1831. Read J, Cartwright C, Gibson K. (2014) Adverse emotional and interpersonal effects reported by 1829 New Zealanders while taking antidepressants. *Psychiatry Res* 30;216:67-73.

Duygudurum Bozuklukları Tanı ve Takip Süreci: COVID-19 Öncesi ve Sonrası

Rasim Somer Diler

Bipolar bozukluk çocukluk ve genç erişkin yaşlarında başlangıç gösteren, özkiyim riski, hastaneye yatış ve işlev kaybına yol açabilen bir duygudurum bozukluğudur, ancak doğru tanı koyulmasında yaşanan güçlükler ile tedavinin başlaması 10 yılı bulmaktadır. Bu sunumda son yayınlar gözden geçirelecek ve bipolar bozukluğun doğru tanısı ve izlemi ile ilgili bipolar-odaklı yataklı ve poliklinik deneyimler tartışılacaktır ve ve Covid öncesi ve sonrası izlem yöntemleri değerlendirilecektir. Yeni tanı ölçütlerinde “enerji düzeyinde ya da amaca yönelik aktivite” artışı duygudurumda kabarma/iritabilite ile birlikte zorunlu bir bulgu olarak değerlendirilmektedir. Çocuklarda bipolar bozukluk değerlendirmesinde sıkça görülen es tanılardan ayırıcı tanı için duygudurum zaman çizelgesi kullanılması önerilmektedir. Çocuklarda depresyon ve mani tanısı için önce epizodlar belirlenip daha sonra duygudurum semptomları belirlenmelidir. Mani bulgularının daha önceden bulunabilen es tanı bulgularından farklılık/artma göstermesi, mani bulgularının bir arada kümelenmesi, belli bir süre devam etmesi ve işlevsel değişmeye (hipomani) ya da bozulmaya (mani) yol açması gerekmektedir. Karma depresyon, mani atakları ile birlikte sıklıkla görülebilmekte ve tedaviye yanıtı ve özkiyim riskini arttırabilmektedir. Covid sonrası hasta anksiyete, depresyon ve uyum bozukluğu ile birlikte acil, yataklı servis ve poliklinik servislerine yüksek oranda talep olmuştur. Teknolojideki gelişmelerle birlikte duygudurum izlemi enerji ve uyku değişimleri ile birlikte mobil cihazlarla birlikte izlenmesi için çalışmalar başlatılmıştır. Beyin gelişiminin de 25-26 yaşlarına dek sürdüğü göz önüne alınırsa, bipolar bozuklukta erken tanı ve erken tedavi çok önemlidir. Beyin görüntüleme ile birlikte gerçek zamanlı enerji ve uyku değişimlerinin takibinin yapıldığı izlem çalışmaları önemlidir.

Autism Spectrum Disorders: Genetic and Non-Genetic Topography

Kerim Munir

ASD is a highly heterogeneous, behaviorally defined syndrome characterized by early-onset with variable problems in social interactions and communication and restricted patterns of interests and stereotyped behaviors. Persons with ASD have impaired social cognition, executive dysfunction and information processing. Such profiles are underpinned by atypical neural development. In conjunction with developmental early environmental factors, and genetics has a key-roles in ASD etiology. Although it was originally hypothesized to be an environmentally caused condition, ASD is now envisioned as a highly heterogeneous complex multifactorial genetic condition. Progress has been made in identifying hundreds of risk genes, but knowledge on different modifiers (epigenetics, copy number variants, sex-linked, double-hit mutations or environmental factors) that may exacerbate or ameliorate disease severity remains limited. Specific genetic etiologies, including rare single nucleotide variants and copy number variants, as well as larger chromosomal variations can be identified in significant number of subjects with ASD. These findings highlight the need to map dysregulated signaling pathways involved in its pathophysiology. Further research is likely to provide insights in understanding of common variant associations in ASD subtypes to better inform phenotype/genetic mechanisms Finally, understanding etiologies and mechanisms has the potential for develop targeted interventions.

Pandeminin İçinde Anlam Arayışı: COVID-19 ve Travma Sonrası Büyüme

Kemal Sayar

COVID-19 pandemisi güncel verilerle milyonlarca kişinin lmne sebep olmuştur. 1 yılı aşkin süredir devam eden pandemi halen belirsizliğini ve öngörülemezliğini korumaktadır. Pandemi sürecinde ruhsal bozukluklar için bilinen risk faktörlerinde artış gözlenmektedir. Gerek genel popülasyonda gerekse risk grubunda olanlarda ruhsal rahatsızlıkların görülme sıklığı da artmıştır. Bu gruplar arasında sağlık çalışanları risk faktörleri ve koruyucu faktörler açısından pandeminin ruhsal etkileri bakımından özel bir yerdedir.

Zorlu yaşam olaylarının sonucunda bireylerin ve toplumların geliştiğine dair bildirimler yüzyıllarca önceye dayanmaktadır. Yaşanan travmatik olaylar bireysel ve toplumsal düzeyde zorlanmalara ve ruhsal sorunlara yol açsa da, aynı zamanda ruhsal açıdan gelişmeye de zemin hazırlamaktadır. Varoluşcu düşünceden etkilenen travma sonrası büyüme kavramı, zorlu yaşam olaylarının sonucunda gelişen olumlu psikolojik değişiklikleri tanımlar. Bu değişiklikler kişisel g, sosyal ilişkiler, yeni olasılıkları, yaşamın değerini bilme ve maneviyat olarak 5 ana grupta toplanmıştır. Travma sonrası büyüme bireysel, toplumsal ve çevresel çeşitli faktörlerle ilişkilidir. Yapılan alışmalar tıbbi rahatsızlıklar, doğal afetler, savaş gazileri, hasta yakınları, yakınıni kaybedenler gibi çeşitli gruplarda travma sonrası büyümenin gerçekleşebildiğini göstermiştir. Bu alanda yeni oluşan literatür travmatik yaşam olayları sonrası kişilerde travma sonrası stres bozukluğu, depresyon, anksiyete gibi ruhsal rahatsızlıkların yanında travma sonrası büyüme geliştiğini de bildirmeye başlamıştır. Bu bilgilerle beraber, bu yazıda COVID-19 enfeksiyonu ve travma sonrası büyüme kavramı tartışılacaktır.

SÖZEL BİLDİRİLER

ORAL PRESENTATIONS

Anksiyete Bozuklukları

Panik Bozukluk Tanılı Hastalarında Siberkondri

Kerim Uğur

Malatya Turgut Özal Üniversitesi Tıp Fakültesi, Malatya

Amaç: İlk olarak 2020 yılında kullanılan “Siberkondri” terimi genellikle bir kişinin sağlığına ilişkin kaygı (sağlık kaygısı) ile beslenen ve bu kaygıyı güçlendiren, çevrimiçi sağlıkla ilgili bilgi arayışı ve yaşanan kaygı, endişeleri daha da arttıran, internetteki aşırı veya tekrarlanan aramalar olarak tanımlanmaktadır. Siberkondri, sağlıkla ilgili araştırma yapmak için internette çok fazla zaman geçirmeyi ve bunun sonucunda da sağlıkla ilgili duyulan kaygıda yaşanan artışı içeren bir kavramdır. Zihinsel bir hastalık değil, Sağlık kaygısı ve hipokondrinin bir parçası olarak ortaya çıkan bir davranış olduğu düşünülmektedir. Bu çalışmada panik bozukluk tanılı hastalar ile sağlıklı kontroller arasındaki siberkondri düzeyi açısından farklılık olup olmadığını ve panik bozukluk şiddeti ile siberkondri şiddeti arasındaki ilişki olup olmadığının araştırılması amaçlanmıştır.

Metod: Araştırmamızın örneklem grubu PB tanılı 20 hasta ve 20 sağlıklı kontrolden oluşmaktadır. Bir üniversite hastanesinde 01.02.2021-01.03.2021 tarihleri arasında başvuran ve Psikiyatri uzmanı tarafından DSM-5'e göre PB tanısı alan hastalar dahil edilmiştir. Tanısal görüşme sonrası katılımcılara Panik Bozukluk Şiddeti Ölçeği (PBŞÖ), Siberkondri Ciddiyet Ölçeği (SCÖ), Beck Anksiyete Ölçeği(BAÖ) uygulanmıştır. İstatistiksel değerlendirmede $p < 0.05$ değerleri anlamlı kabul edilmiştir.

Bulgular: BAÖ ve SCÖ toplam puan ve alt ölçeklerinden zorlantı, aşırılık, aşırı kaygı alt boyutları ortalama değerlerinin hasta ve kontrol grubunda istatistiksel olarak anlamlı farklılık gösterdiği saptanmıştır. Hasta grubunda PBŞÖ aldıkları ortalama puanlar ile SCÖ ortalama puanları arasında doktora güvensizlik alt ölçeği il aynı yönde orta düzeyde korelasyon olduğu tespit edilmiştir.

Sonuç: Panik Bozukluk tanılı hastalarda siberkondri düzeyini inceleyen ve siberkondri düzeyinin PB klinik seyrine etkisini inceleyen geniş örneklem gruplu çalışmalar bu ilişkinin aydınlatılmasına yardımcı olacaktır.

Anxiety Disorder

Cyberchondria In Patients Diagnosed with Panic Disorder

Kerim Uğur

Malatya Turgut Ozal University Medical Faculty, Malatya

Objective: The term “Cybercondry”, first used in 2020, is usually defined as excessive or repeated searches on the internet that feed and strengthen a person's health anxiety (health anxiety), search for information about health online, and anxiety that further increases concerns. Cybercondry is a concept that involves spending a lot of time on the internet to conduct health-related research, and as a result, an increase in health-related anxiety. It is thought to be a behavior that occurs as part of health anxiety and hypochondria, not a mental illness. In this study, it was aimed to investigate whether there is a difference in the level of cyberchondria between patients diagnosed with panic disorder and healthy controls and whether there is a relationship between panic disorder severity and cyberchondria severity.

Method: The sample group of our study consists of 20 patients with PD diagnosis and 20 healthy controls. Patients who applied to a university hospital between 01.02.2021-01.03.2021 and diagnosed with PD according to DSM-5 by a psychiatrist were included. After the diagnostic interview, Panic Disorder Severity Scale (PDSS), Cyberchondria Severity Scale (CSC), Beck Anxiety Scale (BAI) were administered to the participants. In statistical analysis, $p < 0.05$ values were accepted as significant.

Results: It was determined that the mean values of the BAI and CSC total scores and subscales of the compulsion, excessive, excessive anxiety sub-dimensions differed statistically significantly in the patient and control groups. In the patient group, it was found that there was a moderate correlation between the mean scores of PDSS and the mean scores of CSC in the same direction with the subscale of distrust to the doctor.

Conclusion: Studies with large sample groups examining the level of cyberchondria in patients diagnosed with panic disorder and examining the effect of the level of cyberchondria on the clinical course of PD will help to illuminate this relationship.

Anksiyete Bozuklukları

COVID-19 Pandemisinin ilk Ayında Sağlık Personeli Arasında Durumluk ve Sürekli Kaygı: Türkiye'den Bir Örneklem

¹Ebru Şahan, ²Aise Tançılntız

¹Marmara Üniversitesi, Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

²Bezmiâlem Vakıf Üniversitesi, İstanbul

Amaç: COVID-19 salgını sırasında aşırı iş yükü, hızla değişen işyeri ortamı, virüsü taşıma ve hastalığı ailelerine, yakınlarına ve birlikte yaşadıkları kişilere bulaştırma tehlikesi sağlık çalışanları için stres yaratmaktadır. Çalışmamızda, COVID-19 enfeksiyonu şüphesi olan hastalarla karşılaşan sağlık çalışanlarının durum ve sürekli kaygı düzeylerini ve ilişkili değişkenleri değerlendirmeyi amaçladık.

Yöntem: Veriler, COVID-19 teşhisi konulan veya şüphelenilen hastalarla ilgilenen sağlık çalışanlarından 9-19 Nisan 2020 tarihleri arasında çevrimiçi öz bildirim anketi aracılığıyla toplandı. Durumluk (STAI-S) ve sürekli anksiyete (STAI-T) ölçeği, kaygı ölçün.

Bulgular: Çalışmaya 216 kadın 75 erkek olmak üzere toplam 291 sağlık çalışanı katıldı. Kadınların durum ve sürekli kaygıları erkeklerden anlamlı derecede yüksekti. Yaşam boyu herhangi bir psikiyatrik hastalığı olmayan 11 katılımcı, salgından sonra psikiyatrik semptomlar yaşamış ve bir psikiyatriste başvurmuştu. Çocuk sahibi olanların, hemşirelerin ve pandemiyle doğrudan ilgili branşlarda çalışanların (Enfeksiyon Hastalıkları, Göğüs Hastalıkları, Acil Tıp, Dahiliye, Radyoloji, Anesteziyoloji ve Reanimasyon) durumluk kaygıları diğerlerine göre daha yüksekti. Kişisel koruyucu ekipmanla korunmadığını düşünenlerin ve kendi evinde kalmayanların durumluk kaygıları diğerlerine göre daha yüksekti.

Sonuç: COVID-19 ile mücadelenin ön saflarında ciddi bir psikolojik bedel ödeyen sağlık personeli bulunmakta. Anksiyete açısından özellikle kadınlara, çocuklu işçilere, hemşirelere ve doğrudan pandemiyle ilgili branşlarda çalışanlara dikkat etmeliyiz.

Anxiety Disorders

State And Trait Anxiety Among Medical Staff During The First Month of COVID-19 Pandemic: A Sample From Turkey

¹Ebru Şahan, ²Aise Tangıltız

¹Marmara University, Pendik Training and Research Hospital, Istanbul

²Bezmîâlem Vakıf University, Istanbul

Objectives: During the COVID-19 pandemic, excessive workload, a rapidly changing workplace environment, the danger of carrying the virus and transmitting the disease to their families, relatives and those they live with creates stress for the medical workers. In our study, we aimed to evaluate the state and trait anxiety levels of healthcare professionals who encounter patients with suspected COVID-19 infection and related factors.

Method: Data were collected from healthcare professionals working with patients diagnosed or suspected with COVID-19 via online self-report questionnaire between 9-19 April 2020. The state (STAI-S) and trait anxiety (STAI-T) scale was used to measure anxiety.

Results: A total of 291 healthcare professionals, 216 women and 75 men, participated in the study. Women's state and trait anxiety were significantly higher than men's. 11 participants without any lifetime psychiatric illness experienced psychiatric symptoms and consulted to a psychiatrist. The state anxiety of those who have children, nurses and those working in branches directly related to the pandemic (Infectious Diseases, Respiratory Diseases, Emergency Medicine, Internal Medicine, Radiology, Anesthesiology and Reanimation) was higher than others. The state anxiety of those who thought they were not protected with personal protective equipment and those who did not stay in their own home was higher than others.

Conclusions: At the forefront of the fight against COVID-19, there are medical personnel who pay a serious psychological cost. Especially in terms of anxiety, we should pay attention to women, workers with children, nurses and people working in branches that are directly related to pandemics.

Bağımlılık

Opioid Kullanım Bozukluğu Olan Hastalarda Cinsel Disfonksiyon: Naltrekson İmplant ile Buprenorfin/Nalokson İdame Tedavisi Arasında Bir Karşılaştırma

Ali Metehan Çalışkan, Mustafa Çağrı Yıldız

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Konya Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Konya

Amaç: Buprenorfin/nalokson ve naltrekson implant tedavileri opiyat kullanım bozukluğu tanılı hastalarda etkin bir şekilde kullanılmaktadır. Tedaviyi bırakmanın en sık sebeplerinden biri ilaç yan etkisi olmakla birlikte en sık görülen yan etkilerden birisi cinsel işlev bozukluğudur. Bu çalışmanın amacı, opioid kullanım bozukluğunda cinsel işlev bozukluğunun buprenorfin / nalokson ve naltrekson implant tedavisi açısından araştırılmasıdır.

Yöntem: Çalışma popülasyonu, buprenorfin/nalokson kullanan 50 hasta, naltrekson implantları kullanan 50 hasta ve 50 sağlıklı kontrolden oluşuyordu. Cinsel işlev, Uluslararası Eretil İşlev İndeksi-15 kullanılarak değerlendirildi. Buprenorfin / nalokson, naltrekson implant ve sağlıklı kontrol grupları arasında cinsel işlevi karşılaştırmak için tek yönlü varyans analizi testi kullanıldı.

Bulgular: Cinsel işlev bozukluğu, sağlıklı kontrollere göre buprenorfin/nalokson veya naltrekson implant tedavi gruplarında daha yaygın olarak saptanmıştır. Buprenorfin/nalokson tedavi grubu naltrekson implant tedavi grubuyla karşılaştırıldığında, eretil fonksiyon ($t = -4.801$; $p < 0.001$), cinsel istek ($t = -2.384$; $p = 0.019$), ilişki memnuniyeti ($t = -5.859$; $p < 0.001$) ve genel memnuniyet ($t = -3.931$; $p < 0.001$) alanlarında istatistiksel olarak anlamlı olacak şekilde düşük puanlar almıştır.

Sonuç: Çalışmamız, naltrekson implant tedavisinin buprenorfin/nalokson tedavisine göre daha az cinsel işlev bozukluğuna neden olduğunu ortaya koymuştur. Sonuç olarak, klinisyenler, opioid kullanım bozukluğu olan ve cinsel işlevle ilgili endişeleri olan hastaları tedavi ederken bu bulguları dikkate alabilirler.

Dependency

Sexual Dysfunction In Patients With Opioid Use Disorder: A Comparison Between Naltrexone Implant And Buprenorphine/Naloxone Maintenance Treatment

Ali Metehan Çalışkan, Mustafa Çağrı Yıldız

Health Sciences University Konya Training and Research Hospital, Konya

Aim: Buprenorphine/naloxone and naltrexone implant have long been regarded as effective treatments for opioid use disorder. However, many patients discontinue maintenance therapy because of its side effects, with sexual dysfunction being one of the most common. The aim of this study was to investigate sexual dysfunction in opioid use disorder with respect to buprenorphine/naloxone and naltrexone implant treatment.

Method: The study population consisted of 50 patients on buprenorphine/naloxone, 50 patients on naltrexone implants, and 50 healthy controls. Sexual function was assessed using the International Index of Erectile Function-15. One-way analysis of variance test was used to compare sexual function between the buprenorphine/naloxone, naltrexone implant, and healthy control groups.

Results: Sexual dysfunction was more prevalent in the buprenorphine/naloxone or naltrexone implant groups than in the healthy controls. The buprenorphine/naloxone group scored statistically significantly lower than the naltrexone implant group in the erectile function ($t=-4.801$; $p<0.001$), sexual desire ($t=-2.384$; $p=0.019$), intercourse satisfaction ($t=-5.859$; $p<0.001$), and overall satisfaction ($t=-3.931$; $p<0.001$) domains.

Conclusions: Our study showed that naltrexone implant causes less sexual dysfunction than buprenorphine/naloxone treatment. In conclusion, clinicians may consider these findings when treating patients with opioid use disorder who have concerns about sexual function.

Bağımlılık

Opioid Kullanım Bozukluğu Olan Erkek Hasta Yakınlarının Aile Yükünü Belirleyen Faktörler

¹Mahmut Selçuk, ²Halil İbrahim Ozturk, ³Hilal Uygur, ⁴Nalan Varsak, ⁵Suleyman Ozbek, ⁶İbrahim Eren

¹Balıkesir Devlet Hastanesi, Balıkesir

²Sanko Üniversitesi, Gaziantep

³Necip Fazil Şehir Hastanesi, Kahramanmaraş

⁴Malazgirt Devlet Hastanesi, Muş

⁵Darıca Farabi Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kocaeli

⁶İzzet Baysal Üniversitesi Tıp Fakültesi, Bolu

Amaç: Opiyat kullanım bozukluğu tanılı erkek hastaların aile bakım verenlerinde, bakımveren yüküyle ilişkili ve bakımveren yükünü yordayan faktörleri belirlemek.

Yöntem: Çalışmaya eroin kullanan ve opiat kullanım bozukluğu tanısı olan 100 hasta ve hastaların aile bakımverenleri (n = 100) dahil edildi. Hem hastalar hem de bakım verenler sosyodemografik veri toplama formlarını doldurdu. Hastalara Bağımlılık Şiddeti İndeksi (ASI), bakım verenlere Hastalık Yükü Değerlendirme Ölçeği (HYDÖ), COPE Envanteri, Hamilton Anksiyete Derecelendirme Ölçeği (HARS) ve Hamilton Depresyon Derecelendirme Ölçeği (HDRS) uygulandı. Hastalar ve bakımverenleri sosyodemografik ve klinik özelliklerine göre gruplara ayrılarak bakımverenlerin hastalık yükü puanları karşılaştırıldı. Ayrıca bakımveren yükü ile ilişkili faktörler belirlendi. Son olarak, tüm bu veriler dikkate alınarak, bakımveren yükünü en iyi yordayan faktörler regresyon analizi kullanılarak belirlendi.

Bulgular: Bakımverenlerin COPE Envanteri'ne dayalı aktif başa çıkma puanlarının bakımveren yükünü negatif yönde yordadığı, hastaların ASI'ya dayalı aile-sosyal ilişki puanlarının bakımveren yükünü pozitif yönde yordadığı bulunmuştur. Beklentilerin aksine bağımlılık şiddeti bakımveren yükünü etkilememiştir.

Sonuç: Bakımverenlerin başa çıkma becerilerini ve hastaların aile-sosyal ilişkilerini geliştirmek, eroin bağımlısı hastaların bakımverenlerinin hastalık yükünün azaltılmasına katkıda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler: Eroin, Madde bağımlılığı, Bakımveren yükü, Başa çıkma tutumları, Aile-sosyal ilişkiler

Dependency

Predictors of Caregiver Burden in Family Caregivers of Male Patients with Opiate Use Disorders

¹*Mahmut Selçuk*, ²*Halil İbrahim Ozturk*, ³*Hilal Uygur*, ⁴*Nalan Varsak*, ⁵*Süleyman Özbek*, ⁶*İbrahim Eren*

¹*Balıkesir State Hospital, Balıkesir*

²*Sanko University, Gaziantep*

³*Necip Fazil City Hospital, Kahramanmaraş*

⁴*Malazgirt State Hospital, Mus*

⁵*Darıca Farabi Training and Research Hospital, Kocaeli*

⁶*Izzet Baysal University Faculty of Medicine, Bolu*

Aim: To determine the factors that correlate and best predict caregiver burden in family caregivers of male patients with opiate use disorders, specifically with heroin use.

Method: A total of 100 patients with opiate use disorders and their primary caregivers (n = 100) were included in the study. Both patients and caregivers completed sociodemographic data collection forms. The Addiction Severity Index (ASI) was applied to the patients and the Burden Assessment Scale (BAS), COPE Inventory, Hamilton Anxiety Rating Scale (HARS), and Hamilton Depression Rating Scale (HDRS) were applied to the caregivers. Patients and their caregivers were divided into groups according to sociodemographic and clinical characteristics and then the caregiver burden scores were compared. In addition, factors correlating with caregiver burden were determined. Finally, in considering all these data, the factors that best predict caregiver burden were identified using regression analysis.

Results: The caregivers' active coping scores, based on the COPE Inventory, were found to negatively predict caregiver burden, while the patients' family-social relationship scores, based on the ASI, were found to positively predict caregiver burden. Contrary to expectations, the severity of addiction did not affect caregiver burden.

Conclusions: Developing caregivers' coping skills and patients' family-social relationships may thus contribute to reducing the burden of disease related to heroin addicts.

Keywords: Heroin, Substance abuse, Caregiver burden, Coping skills, Family relationships.

Introduction

Substance abuse is a global problem, affecting almost every country and approximately 190 million people all over the world ¹. Substance use disorders lead to destructive physical, mental, and socioeconomic consequences, not only for patients, but also for their caregivers ²⁻⁵. Because drug addiction is seen as an

individual's problem, the effect of addiction on families and caregivers has been largely neglected in the scientific community. More recently, however, researchers have acknowledged that substance addiction should be considered as a "family disease"³.

A "caregiver" is defined as an individual who provides care to other family members who are in need of supervision and assistance due to illness or who provide unrequited care to family members with special needs. "Caregiver burden" can be defined as the events, difficulties, and problems that affect the lives of caregivers of psychiatric patients adversely^{6,7}. When considering the importance of family caregivers in the treatment process, factors affecting caregiver burden become highly significant. Unfortunately, research studies of the caregiver burden on caregivers of individuals with substance dependence disorders are very limited compared to those that focus on the patients themselves.

Studies examining caregiver burden have typically focused on schizophrenia, bipolar disorder, dementia, and chronic physical diseases⁸, while few have focused on unipolar depression, anxiety disorders, attention deficit and hyperactivity disorder, tic disorders, and substance use disorders⁹. In the limited number of caregiver burden studies related to substance use disorders, it was reported that various factors associated with both patients and caregivers affect caregiver burden. For example, unemployment, being unmarried, behavioral problems, the substance use path of the patients, place of residence, income, care support, and closeness to the patient were identified as the most important caregiver-related factors that affect caregiver burden^{7,10-15}. However, the effects of caregiver coping skills, anxiety and depression symptoms, and sociodemographic characteristics as well as the effects of patient sociodemographic and clinical characteristics, and the severity of dependence have not been adequately investigated in terms of their impact on caregiver burden. Moreover, the literature thus far has included little discussion about the predictors of caregiver burden for the caregivers of opiate addicts. In addition, most studies in this field have only been carried out using a small number of participants. Therefore, the aim of this study was to examine the predictive value of different variables regarding family caregivers and their heroin-addicted patients with respect to the caregiver's burden.

Method

Study design and participants

This cross-sectional study was conducted between February 2015 and August 2015. A total of 110 patients with opiate use disorders and their 110 primary caregivers who met the inclusion and exclusion criteria were included in the study. The purpose and procedures of the study were explained to all the patients and caregivers, and all participants provided written informed consent. The study was approved by the local ethics committee of the University hospital. The interview was not a mandatory component of the treatment.

The diagnosis of opiate use disorder was made according to the Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Fifth Edition (DSM-5) criteria.

The inclusion criteria for patients were:

- a) meeting the criteria of "opiate use disorder" according to the DSM-5;
- b) lack of medical or psychiatric illness requiring continuous help and care;
- c) between 18 and 65 years old; and
- d) having the required intelligence and knowledge to understand and complete the study questionnaires.

The inclusion criteria for caregivers were:

- a) first-degree relative of the patient;
- b) between 18 and 65 years old;
- c) living with the patient in the same household for at least the prior six months and having assumed the responsibility of primary caregiver;
- d) lack of any other medical, psychiatric, or substance use disorder requiring continuous help and care in the family; and

- e) having the required intelligence and knowledge to understand and complete the study questionnaires.

All interviews with patients took place during the period of buprenorphine naloxone stabilization, during which clinical withdrawal symptoms had disappeared completely. For this reason, the interviews were conducted with the patients in alcohol and drug addiction service and at the outpatient clinic within one week following detoxification treatment. Caregivers were included in the study within the first week of their associated patient's admission. The survey of patients and caregivers was conducted in person. A total of 6 patients and 4 caregivers who were not associated with each other could not complete the study. Therefore, a total of 10 patients and 10 caregivers were excluded from the study, as the procedure was focused on the context between patients and their caregivers. As a result, a total of 100 patients with opiate use disorders and 100 of their primary caregivers were included in the study.

Measures

To evaluate the sociodemographic and clinical features of the patients and primary caregivers, two separate sociodemographic data forms were completed by the subjects. The Addiction Severity Index (ASI) was applied to the patients and the Burden Assessment Scale (BAS), COPE Inventory (COPE), Hamilton Anxiety Rating Scale (HAM-A), and Hamilton Depression Rating Scale (HAM-D) were applied to the caregivers. Patients and their caregivers were divided into groups according to sociodemographic and clinical characteristics and then the caregiver burden scores were compared. In addition, factors correlating with caregiver burden were determined. Finally, with considering all these data, the factors that best predict caregiver burden were noted by regression analysis.

Statistical Analysis

The Kolmogorov-Smirnov test was used to analyze the distribution of continuous variables. Group differences were examined using a t-test or chi-square/Fisher's exact test. Pearson's and Spearman's rank correlation coefficients were used for correlation analyses. Generalized linear regression analysis was performed to determine the predictor variables of caregiver burden. All analyses were conducted using Statistical Package for the Social Sciences (SPSS) for window, version 17.0 (IBM Corp., Armonk, NY, USA), and *p* values of less than 0.05 were considered statistically significant.

Results

The mean age of first heroin use by participants was 18.83 ± 4.80 (11–37), and the duration of regular heroin use was 3.35 ± 1.81 (1–8) years. A total of 72 (72%) of the patients used heroin via inhalation alone, five (5%) used intravenously, and 23 used both inhaled and intravenous heroin. The patients' mean daily dose of heroin ranged from 0.5g to 5g. The levels of opiate dependency of the patients, according to DSM-V, were non-severe: 21 (21%) patients, moderate: 44 (44%) patients, and severe: 35 (35%) patients. A total of 71 (71%) of the caregivers were female, while 29 (29%) were male. In terms of the relationship between caregiver and patient, 52 (52%) of the caregivers were mothers of the patients, 25 (25%) were fathers, 15 (15%) were spouses, and 8 (8%) were siblings. The mean age of the caregivers was 43.01 ± 10.50 (20–71). The mean duration of caregiving was 2.90 ± 1.99 (0.5–9) years. Patients were divided into groups according to sociodemographic and clinical characteristics before the caregiver burden scores were compared. According to the results, patient age, marital status, employment status, levels of education, forensic and prison history, number and duration of imprisonments, suicide history, self-harm or injury history, age of first heroin use, and additional illegal substance use had no statistically significant impact on caregiver burden ($p > 0.005$). Factors that increased the burden of caregivers were at least one instance of inpatient treatment, the presence of verbal and physical violence between patients and other family members, intravenous drug use, and moderate or severe dependence, according to DSM-V ($p < 0.005$).

According to the correlation analysis results, a statistically significant low degree of positive correlation was found between the ASI alcohol use score, family/social relations and psychiatric status subscale scores of the patients and the BAS scores of the caregivers (Table 2). There was also a statistically significant low degree of positive correlation between the duration of regular heroin use (in years) and the BAS scores of the caregivers. However, there was no statistically significant correlation between the other quantitative values of the patients and the BAS scores of the caregivers. Caregivers were divided into groups according to sociodemographic and clinical characteristics before comparing the caregiver burdens. According to the results, caregiver gender, age, marital status, proximity to patient, education level, place of residence (rural or urban), employment status and income, history of medical or psychiatric disease, and lack of support in caregiving were found to have no effect on caregiver burden ($p > 0.005$). However, duration of care did increase the caregiver burden ($p < 0.005$). Moreover, a statistically significant low positive correlation was found between the total, psychic, and somatic scores of the HAM-A, the total score of the HAM-D, and the BAS scores of the caregivers. A statistically significant low degree of negative correlation was found between the active coping subscale scores and BAS scores of the caregivers. Low to moderate positive correlation was found between the total score of less useful coping techniques and BAS scores, and a low to moderate positive correlation was found between the substance use subscale and BAS scores.

Regression analyses

Factors that related statistically significantly with the caregiver BAS scores (COPE-active coping, COPE-less useful coping, COPE-substance use scores, caregiving time (in years), caregiver HAM-D and HAM-A scores, patient ASI drug/alcohol use, ASI family/social relationships, ASI psychiatric status scores, verbal and physical violence between family members, and intravenous heroin use) were analyzed using the generalized linear regression model.

Variables Related to BAS (predictors)	Direction of effect	β	Wald- x^2	p
COPE-active coping	-	-1.044	4.281	0.039*
COPE-less useful coping total scores	+	0.145	1.857	0.173
COPE-substance use	+	-0.002	0.003	0.954
Duration of caregiving (in years)	+	0.750	1.837	0.175
HAM-A	+	0.534	3.419	0.064
HAM-D	+	0.081	0.081	0.776
ASI-drug/alcohol use	+	0.439	0.274	0.600
ASI-family/social relationships	+	1.131	5.012	0.025*
ASI-psychiatric status	+	0.108	0.039	0.843
Domestic violence (verbal + physical)	+	2.096	1.374	0.241
Drug use method (intravenous)	+	3.805	2.022	0.155

β : Regression coefficient. Dependent variable: Burden Assessment Scale (BAS); The Wald x^2 statistic tests the significance of each coefficient (β) * $p < 0.050$.

As a result, the caregiver COPE-active coping scores were in the negative (-), and the patient ASI family/social relationships scores were found to be the major predictor of caregiver burden in the positive (+) direction. Table shows the results of the multiple regression analyses using the generalized linear model (GLM).

Discussion

In the present study, the sociodemographic and clinical characteristics of the caregivers, such as gender, age, marital status, education level, proximity to patient, place of residence (rural or urban), employment status and income, history of medical or psychiatric disease, and lack of support in caregiving were found to have no effect on caregiver burden. On the other hand, duration of care was found to increase caregiver burden.

Dissimilar to our findings, in a study conducted in Nepal, the subjective and objective burdens of the spouses of opiate dependents were found to be higher than those of other family members¹². In addition, in a study conducted with caregivers of alcohol (n = 30) and intravenous drug users (n = 30), it was found that spouses had less burden than other family members, which can be interpreted as resulting from spouses having more tolerance toward the patients¹¹.

However, in a study conducted with caregivers of female substance users, it was found that the gender of the caregiver did not affect the subjective or objective burden of the disease, which was similar to our study¹⁶. In another study conducted with opiate addicts, no correlation was found between caregiver education level and burden. Proximity to the patient also did not affect the caregiver burden¹⁴.

Similar to our results, in a study conducted with opiate-dependent male patients and their spouses, no relationship was found between sociodemographic characteristics of the patients, such as age, education, duration of marriage, and family structure with perceived disease burden¹².

In our study, when the caregiver burden was compared by sociodemographic and clinical characteristics of patients; patient age, marital status, education level, employment status, forensic and prison history, number and duration of imprisonments, suicide history, self-harm or injury history, age of first heroin use, and additional illegal substance use had no statistically significant impact on caregiver burden. Factors that increased caregiver burden were at least one period of inpatient treatment, the presence of verbal and physical violence between patients and other family members, intravenous drug use, and moderate or severe dependence, according to DSM-V. There was a positive correlation between the duration of regular heroin use and caregiver burden. ASI alcohol/drug use, family/social relationships, and psychiatric status scores were positively correlated with caregiver burden. However, the medical status, employment/support status, and legal status scores of the ASI were found to have no effect on caregiver burden. In a study conducted in Nepal with 50 opiate-dependent patients and their spouses, the ASI medical status and family/social relationships scores were positively correlated with caregiver burden, while other areas of the ASI were not associated with burden. According to our knowledge, this is the only study other than ours that evaluated the relationship between ASI scores and family burden¹².

In another study that did not rely on the ASI, no relationship was found between addiction severity and subjective or objective caregiver burden, nor was any relationship found between caregiver burden and patient age, level of education or duration of addiction¹⁴. In terms of the factors that increased caregiver burden in our study—at least one period of inpatient treatment, intravenous substance use, and being moderately or severely dependent, according to DSM-V criteria—all determined the severity of addiction. As a result, it was found that severity of addiction was positively related to caregiver burden. The literature includes both studies that report that the caregiver burden increases with the severity of addiction¹⁰ and that there is no relationship between the two factors¹⁴. In our study, a positive correlation was found between the patients' duration of regular heroin use and caregiver burden. Similar to our findings, a study found a positive correlation between duration of addiction and Zarit Burden Interview (ZBI) score in their study with male heroin addicts and their relatives¹⁵. However, in an Indian study conducted with opiate-dependent male patients and their spouses, no correlation was found between the duration of dependence and the perceived disease burden of the spouses¹².

Similar to our findings, another study with male heroin addicts and their relatives found no significant correlation between caregiver burden and the age of the onset of heroin use or education level of the patient¹⁵. Also similar to our findings, a study found that the prison history of patients did not affect the subjective or objective burdens of the caregivers¹⁶.

In this study, when the relationships between anxiety / depression levels of caregivers and caregiver burden are evaluated; the caregivers' HAM-D and HAM-A scores were positively correlated with their BAS scores. As our study was cross-sectional, it is difficult to determine whether the caregivers' symptoms of depression and anxiety increased their burden or whether the caregiving burden led to anxiety and depression. Psychiatric symptoms of caregivers, such as depression and anxiety, may make it more difficult to cope with a loved one's addiction and, thus, lead to a greater caregiving burden. Likewise, the persistent stress of living with a drug addict may result in caregivers developing psychiatric symptoms like anxiety and depression.

According to our findings, when considering the results of the relationship between caregiver burden and coping skills, caregiver burden was reduced by caregivers employing "active coping" methods. On the other hand, the "less useful coping methods" and "substance use" coping methods increased caregiver burden. To our knowledge, the relationship between caregiver burden and the coping skills of caregivers of opiate addicts has not yet been evaluated. Although the literature includes studies that used different coping scales but found that coping methods were not associated with caregiver burden¹⁷, the majority of the data suggest that coping methods are associated with caregiver burden and psychiatric symptoms.

Similar to our findings, in some studies conducted with relatives of patients with schizophrenia and bipolar disorder, it was found that caregiver burden increased when caregivers relied on less useful coping methods¹⁸⁻²⁰. In addition, other studies found that problem-focused coping methods reduced the burden of caregivers of schizophrenia and dementia patients^{21,22}. However, it is difficult to compare the results of the present study with the mentioned studies because the patient diagnostic groups are different.

In this paper, as a result of regression analysis, patient ASI family/social relationships scores and the active coping scores of the caregivers were found to be the most important predictors of caregiver burden. High scores in the area of family/social relationships indicated that the patient needed more treatment and assistance in locating and entering suitable treatment. As the severity score in this area increased, the caregiver burden also increased. Family members play a significant role in the treatment process by providing motivation and emotional and logistical assistance during the treatment-seeking, initial contact, and follow-up stages²³. Lower family relations were reported by people who injected drugs as well as their family members²⁴. Previously, a positive correlation between spouses' perceived burden and patient ASI family/social relationships scores was reported¹². However, the association between caregiver burden and family/social relationships as a predictor has not, to our knowledge, been previously evaluated.

Active coping is one of the subfields of problem-focused coping methods. Active coping involves concentrating efforts on doing something about the problem, taking additional action to try to get rid of the problem, taking direct action to get around the problem, and doing what has to be done, one step at a time. Whether an event is perceived as stressful depends on the nature of the event and a person's coping and defense mechanisms²⁵. At the same time, dysfunctional coping methods of caregivers with patients' disease symptoms may increase agitation and behavioral problems in patients. Likewise, negative emotional reactions to stressors may increase the burden felt by the caregiver. Problem-focused coping methods play an important role in helping people to examine the problem, produce alternative solutions, and focus on solving and preventing the problem²⁶.

As a component of problem-focused coping, active coping helps people manage emotional stress caused by problems. In studies conducted with caregivers of chronic psychiatric patients, patients' symptoms and behavioral problems were mentioned as among the most common determinants of caregiver burden^{16,27-30}. Since these studies were conducted with psychiatric patients rather than opiate addicts, however, it is difficult to compare the results of our study with their results.

The main limitations of this study are as follows: (a) all of the patients who participated in the study were men, (b) the presence of comorbid personality disorders in patients was not evaluated, and (d) caregiver stigma and displeasure were not evaluated, both of which can affect caregiver burden.

The result of the present study shows that, active coping strategies were found to be some of the most important predictors of caregiver burden in caregivers of opiate addict patients. This finding emphasizes a field that, to our knowledge, has received little attention in the literature. Our results suggest that developing the coping skills of caregivers of heroin addicts could contribute to reducing the burden of addiction. Moreover, family and social relationships of the patients also emerged as important factors that determine caregiver burden. More epidemiological and longitudinal studies, as well as research including subjects from different cultures, are needed to gain a better understanding of the generic and specific factors that affect the associations between coping skills, family relationships, and the disease burden of addiction.

References

1. Sharma B, Arora A, Singh K, Singh H, Kaur P. Drug abuse: Uncovering the burden in rural Punjab. *J Fam Med Prim Care* 2017;63:558.
2. Mannelli P. The burden of caring: drug users & their families. *Indian J Med Res* 2013;137:636-638.
3. Shekhawat BS, Jain S, Solanki HK. Caregiver burden on wives of substance-dependent husbands and its correlates at a Tertiary Care Centre in Northern India. *Indian J Public Health* 2017;61:274-277.
4. Walker ER, Druss BG. Cumulative burden of comorbid mental disorders, substance use disorders, chronic medical conditions, and poverty on health among adults in the U.S.A. *Psychol Heal Med* 2017;22:727-735.
5. Sharma A, Sharma A, Gupta S, Thapar S. Study of family burden in substance dependence: A tertiary care hospital-based study. *Indian J Psychiatry* 2019;61:131-138.
6. Platt S. Measuring the burden of psychiatric illness on the family: An evaluation of some rating scales. *Psychol Med* 1985;15:383-393.
7. Mattoo SK, Nebhinani N, Kumar BNA, Basu D, Kulhara P. Family burden with substance dependence: a study from India. *Indian J Med Res* 2013;137:704.
8. Duman ZÇ, Bademli K. Kronik Psikiyatri Hastalarının Aileleri: Sistemik Bir İnceleme/Families of Chronic Psychiatric Patients: A Systematic Review. *Psikiyatr Güncel Yaklaşımlar* 2013;5:78.
9. Atagün Mİ, Balaban ÖD, Atagün Z, Elagöz M, Özpolat AY. Kronik hastalıklarda bakım veren yükü. *Psikiyatr Güncel Yaklaşımlar* 2011;3:513-552.
10. Chandra K. Burden and coping in caregivers of men with alcohol and opioid dependence: MD dissertation. Chandigarh, India Postgrad Inst Med Educ Res 2004.
11. Lamichhane N, Shyangwa PM, Shakya R. Family burden in substance dependence syndrome. *J Gandaki Med Coll* 2008;1:56-65.
12. Shyangwa PM, Tripathi BM, Lal R. Family burden in opioid dependence syndrome in tertiary care centre. *JNMA J Nepal Med Assoc* 2008;47:113-119.
13. Marcon SR, Rubira EA, Espinosa MM, Belasco A, Barbosa DA. Quality of life and stress in caregivers of drug-addicted people. *Acta Paul Enferm* 2012;25:7-12.
14. Nebhinani N, Anil BN, Mattoo SK, Basu D. Family burden in injecting versus noninjecting opioid users. *Ind Psychiatry J* 2013;22:138.
15. Cicek E, Demirel B, Ozturk HI, Kayhan F, Cicek IE, Eren I. Burden of care and quality of life in relatives of opioid dependent male subjects. *Psychiatr Danub* 2015;27:0-277.
16. Biegel DE, Ishler KJ, Katz S, Johnson P. Predictors of burden of family caregivers of women with substance use disorders or co-occurring substance and mental disorders. *J Soc Work Pract Addict* 2007;7:25-49.
17. Kumar R, Saini R. Extent of burden and coping strategies among caregivers of mentally-ill patients. *Nurs Midwifery Res* 2012;8:274.
18. Scazufca M, Kuipers E. Links between expressed emotion and burden of care in relatives of patients

- with schizophrenia. *Br J psychiatry* 1996;168:580-587.
19. Chadda RK, Singh TB, Ganguly KK. Caregiver burden and coping. *Soc Psychiatry Psychiatr Epidemiol* 2007;42:923-930.
 20. Hanzawa S, Bae J, Tanaka H, et al. Caregiver burden and coping strategies for patients with schizophrenia: Comparison between Japan and Korea. *Psychiatry Clin Neurosci* 2010;64:377-386.
 21. Budd RJ, Oles G, Hughes ICT. The relationship between coping style and burden in the carers of relatives with schizophrenia. *Acta Psychiatr Scand* 1998;98:304-309.
 22. Chou K-R, LaMontagne LL, Hepworth JT. Burden experienced by caregivers of relatives with dementia in Taiwan. *Nurs Res* 1999;48:206-214.
 23. Sarkar S, Patra BN, Kattimani S. Substance use disorder and the family: An Indian perspective. *Med J Dr DY Patil Univ* 2016;9:7.
 24. Li L, Tuan NA, Liang L-J, Lin C, Farmer SC, Flore M. Mental health and family relations among people who inject drugs and their family members in Vietnam. *Int J Drug Policy* 2013;24:545-549.
 25. Gökalp P. Stres, anksiyete ve kadın. Ankara: Hacettepe Üniversitesi Yayınları Hüksam ;2003.
 26. Lazarus RS, Folkman S. *Stress, Appraisal, and Coping*. Springer publishing company; 1984.
 27. Veltman A, Cameron JI, Stewart DE. The experience of providing care to relatives with chronic mental illness. *J Nerv Ment Dis* 2002;190:108-114.
 28. Kjellin L, Östman M. Relatives of psychiatric inpatients—do physical violence and suicide attempts of patients influence family burden and participation in care? *Nord J Psychiatry* 2005;59:7-11.
 29. Schulze B, Rössler W. Caregiver burden in mental illness: review of measurement, findings and interventions in 2004–2005. *Curr Opin Psychiatry* 2005;18:684-691.
 30. Roick C, Heider D, Toumi M, Angermeyer MC. The impact of caregivers' characteristics, patients' conditions and regional differences on family burden in schizophrenia: a longitudinal analysis. *Acta Psychiatr Scand* 2006;114:363-374.

Bağımlılık

Kompulsif Çevrimiçi Alışveriş Bağımlılığında Stresle Başa Çıkma Tutumlarının Değerlendirilmesi

¹*Esengül Ekici, ²Fatih Yiğman, ³Hakan Aksu*

¹*Çorum Sungurlu Devlet Hastanesi, Çorum*

²*Ufuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, Ankara*

³*Gazi, Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, Ankara*

Amaç: Madde ile ilişkili olmayan bağımlılık kavramı, bireyin hayatına zarar vermesine karşın belirli bir davranışı sergilemeye kontrol edilemez bir istek duymasını ve tekrarlanan haz verici davranışsal örüntüler göstermesini içermektedir [1, 2]. Başa çıkma tutumlarını sorun çözmeye yönelik olanlar ve emosyon odaklı olanlar şeklinde ikiye ayırmak olasıdır [3]. Uyuma yönelik olmayan(maladaptif) başa çıkma tutumları, stres oluşturan etkenler ya da yaşam olayları ile psikiyatrik bozukluklar arasındaki ilişkinin anlaşılmasında merkezi bir rol oynamaktadır [4]. Bireyler duyguları üzerinde düzenleme yapma becerisine yeteri kadar sahip olmadıklarında, onlara pozitif duygular hissettiren davranışlarla meşgul olurlar [5]. Yeniden değerlendirme stratejisini daha az kullanan bireylerin olumsuz duygularla baş etmede daha fazla zorlandıkları ve satın almaya daha fazla meyilli oldukları sonucuna ulaşılmıştır [6]. Bu çalışmada çevrimiçi alışveriş bağımlılığı ve stresle baş etme tutumları değerlendirilmesi açısından farklılıkları tespit etmeyi amaçlar.

Yöntem: Araştırmaya Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim Araştırma Hastanesi Psikiyatri Polikliniklerine ruhsal durum muayenesi ve herhangi psikiyatrik tanı kriterlerini karşılamayan kişilere Sosyodemografik veri formu, Beck Depresyon Ölçeği, Durumluluk Süreklilik Anksiyete Ölçeği, Kompulsif Çevrimiçi Satın Alma Ölçeği ve Stresle Başa Çıkma Tutumları Ölçeği uygulanmıştır.

Bulgular: Örneklemin sosyodemografik özellikleri Tablo 1'deki gibidir. Tablo 2'de ise ortalama puanlar verilmiştir. Tablo 3'te KÇSÖ puanları ile SBTÖ alt boyutlarının puanlarının korelasyon sonuçları verilmiştir.

Tartışma: Çalışmamızda SBTÖ-aktif plan alt boyutu ile SBTÖ-kaçma (biyokimyasal) ortalama puanları erkek ve kadınlar arasında bakıldığında anlamlı olarak fark bulunmuştur. KÇSÖ puanları ile SBTÖ-aktif plan alt boyutu arasında pozitif yönde anlamlı ilişki saptanmıştır. Bu durum duygu düzenleme becerisi yetersiz

düzeyde olan bireylerin olumsuz duygularla baş edebilmek için kompulsif satın alma davranışına yönelme ile açıklanabilir [6]. Bu konuyla ilgili çalışmalar kısıtlıdır, çalışmamız kompulsif satın alma davranışı ve stresle baş etme ilişkisi açısından literatüre katkı sağlayacaktır.

Dependency

Investigation of Relationships Between Compulsive Online Shopping Addiction and Attitudes To Coping With Stress

¹*Esengül Ekici*, ²*Fatih Yiğman*, ³*Hakan Aksu*

¹*Corum Sungurlu State Hospital, Corum*

²*Ufuk University Medical Faculty Hospital, Ankara*

³*Gazi, University Medical Faculty Hospital, Ankara*

Aim: Non-substance-related addiction includes an uncontrollable craving to exhibit a particular behavior and repeated pleasurable behavioral patterns, even though it harms the individual's life [1, 2]. One can cope with stress by one of two methods: problem-focused coping or emotion-focused coping [3]. Maladaptive coping attitudes play a central role in understanding the relationship between stressors of life events and psychiatric disorders [4]. When individuals do not have enough skills to regulate their emotions, they engage in behaviors that make them feel positive emotions [5]. This study aims to determine the differences regarding evaluating online shopping addiction and stress coping attitudes.

Method: Participants aged 18–65 years who presented to the Dışkapı Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital, Psychiatry Outpatient Clinic were included in the study. A sociodemographic data form, Beck Depression Scale, State-Trait Anxiety Inventory, Inventory of Attitudes to Coping with Stress, Compulsive Online Shopping Scale were administered to volunteers.

Results: The sample's sociodemographic characteristics are as in Table 1.

Table 1. Sociodemographic characteristics of sample.

	Female (N=49)	Male (N=37)
Age; year Mean±SD	20,16±2,08	19,76±2,06
Education; year	12,86±1,76	12,65±1,30

Mean±SD			
Marital Status	Married	42 (85,7 %)	37 (100 %)
	Single	5 (10,2%)	
	Other	2 (4,1%)	
Employment	Student	37 (75,5 %)	29 (78,4 %)
	Officer	3 (6,1%)	0
	Employee	3 (6,1%)	7 (18,9 %)
	Unemployed	6 (12,2%)	1 (2,7 %)

Means and standard deviations are given in Table 2. Table 3 shows the correlation results of COSS scores and scores of ACS sub-dimensions.

Table 2. Means and Standart Deviations of the female and male participants.

	Female (N=49) $\bar{x}\pm SD$	Male (N=37) $\bar{x}\pm SD$
ACS-active planning	17,26±5,54*	20±5,38*
ACS- seeking external help	16,87±5,26	18,21±3,79
ACS- turning to religion	12,12±5,04	13,16±3,54
ACS-avoidance (emotional)	13±5,12	13,78±3,65
ACS- avoidance (biochemical)	6,77±3,22*	8,10±2,83*
ACS-acceptance	13,59±4,76	13,94±4,25
Beck-D	20,30±12,45	20±12,46
STAI-state	45,34±11,15	45,48±11,89
STAI-trait	51,10±10,65	53,72±9,84
COSS	13,46±15,42	14,59±17,12

COSS: Compulsive Online Shopping Scale; Beck-D : Beck Depression Scale; STAI: State Trait Anxiety Inventory; ACS:Inventory of Attitudes to Coping with Stress

Table 3. Correlation between COSS and ACS scores.

	r	p
ACS- active planning	,255*	,01
ACS- seeking external help	,117	,28
ACS-- turning to religion	,012	,91
ACS- avoidance (emotional)	,058	,59
ACS- avoidance (biochemical)	,142	,19
ACS- acceptance	,005	,96
Beck-D	-,155	,15
STAI-state	-,086	,43

STAI-trait	-,095	,38
------------	-------	-----

COSS: Compulsive Online Shopping Scale; Beck-D: Beck Depression Scale; STAI: State Trait Anxiety Inventory;
ACS: Inventory of Attitudes to Coping with Stress

Discussion and Conclusio: A significant difference was found between the ACS-active planning sub-dimension and the mean scores of ACS-avoidance (biochemical) between males females and significant positive relationship was found between COSS scores and active planning sub-dimension of ACS. This can be explained by the fact that individuals with poor emotion regulation skills tend to compulsive shopping behavior to cope with negative emotions [6]. Studies on this subject are limited, our research will contribute to the literature regarding compulsive shopping behavior and coping with stres.

References

1. Black, D.W., *Behavioural addictions as a way to classify behaviours*. 2013, SAGE Publications Sage CA: Los Angeles, CA.
2. Mann, K., et al., *Behavioural addictions: Classification and consequences*. *European Psychiatry*, 2017. **44**: p. 187-188.
3. Folkman, S. and R.S. Lazarus, *An analysis of coping in a middle-aged community sample*. *Journal of health and social behavior*, 1980: p. 219-239.
4. Rohde, P., et al., *Dimensionality of coping and its relation to depression*. *Journal of personality and Social Psychology*, 1990. **58**(3): p. 499.
5. Billieux, J., et al., *Are all facets of impulsivity related to self-reported compulsive buying behavior?* *Personality and Individual Differences*, 2008. **44**(6): p. 1432-1442.
6. Kemp, E. and S.W. Kopp, *Emotion regulation consumption: When feeling better is the aim*. *Journal of Consumer Behaviour*, 2011. **10**(1): p. 1-7.

Bağımlılık

Opioid Kullanım Bozukluğu Olan Hastalarda İntihar Davranışı ile Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu Belirtileri ve Öfke Kontrolü Arasındaki İlişki

İsmet Esra Çiçek, Erdinc Çiçek

Beyhekim Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Konya

Amaç: İntihar girişimi, opiyat kullanıcıları arasında genel popülasyondan daha yaygındır. Opiyat kullanıcıları arasında intihar girişimini etkileyen çok sayıda risk faktörü vardır. Bu çalışmanın amacı, opiyat kullanım bozukluğu olan hastalarda intihar davranışı, Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) ve dürtüsellik arasındaki ilişkiyi araştırmaktır.

Yöntem: Bu prospektif çalışmaya, AMATEM kliniğine başvuran ve DSM-V'ye göre opiyat kullanım bozukluğu tanısı alan 18-45 yaş arası 110 erkek hasta alındı. Ayrıca, başka herhangi bir madde kullanımının varlığı idrar analizi ile doğrulanmıştır. Yaşam boyu intihar girişimi öyküsü, hastanın kendi bildiri ile değerlendirildi. Klinik görüşmede dürtüsellik ve DEHB'yi değerlendirmek için sırasıyla Barratt dürtüsellik Ölçeği (BIS) ve Yetişkin DEHB Öz Bildirim Ölçeği (ASRS) kullanıldı. Bu çalışma Karatay Üniversitesi Tıp Fakültesi İlaç ve Tıbbi Cihaz Dışı Araştırmalar Etik Kurulu tarafından onaylandı (11.03.2021 / E-41901325-050.99-4921).

Bulgular: Hastaların %21,8'inde geçmişte intihar girişimi olduğu saptandı. Hastaların %45,8'i aşırı doz ilaç alımı, %37,5'i kendi kendini kesici aletle yaralama, %4,2'si ası ile, %8,3'ü yüksekten atlama ve %4,2'si ateşli silah kullanarak intihar girişiminde bulunduğu saptandı. İntihar girişimi olan opiyat bağımlılarında toplam BIS puanları ($p = 0.000$) ve toplam ASRS puanları ($p = 0.001$) anlamlı olarak daha yüksekti. BIS toplam puanı ile ASRS toplam puanı arasında pozitif ilişki vardı.

Sonuç: Çalışmamız, opiyat kullanım bozukluğu olan hastalarda intihar davranışı ile dürtüsellik ve DEHB belirtileri arasında önemli bir ilişki olduğunu düşündürmektedir.

Dependency

The Relationship Between Suicidal Behavior, Attention Deficit Hyperactivity Disorder and Impulsivity In Patients With Opiate Use Disorder

İsmet Esra Çiçek, Erdinç Çiçek

Beyhekim Training and Research Hospital, Konya

Aim: Suicide attempt is more common among opiate users than general population. There are several risk factors effecting suicide attempt among opiate users. The aim of this study is to investigate the relationship between suicidal behavior, Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD) and impulsivity in patients with opiate use disorder

Method: This prospective study included 110 male patients aged between 18-45 years, who applied to AMATEM clinic and were diagnosed with opiate use disorder according to the DSM-V. Moreover, the existence of any other substance usage was confirmed by urine analysis. Lifetime history of suicide attempt was assessed by self-report yes/no question. In the clinical interview, Barratt impulsiveness Scale (BIS), and Adult ADHD Self-Report Scale (ASRS) were used to predict impulsiveness and ADHD, respectively. The present study was approved by the Non –Invasive Clinical Research Ethics Committee of the Faculty of Medicine, Karatay University (11.03.2021/E- 41901325-050.99-4921).

Results: 21.8 % of the patients had lifetime suicide attempt. Of the patients who attempted suicide, 45.8% attempted by overdosing medicine, 37.5% self-cutting, 4.2% hanging, 8.3% jumping from a high and 4.2 % firearm. Total BIS scores ($p=0.000$) and total ASRS scores ($p=0.001$) were significantly higher in heroin addicts who had suicidal attempt. There was a positive correlation between BIS total score and ASRS total score.

Conclusion: Our study suggests a considerable relationship between suicidal behavior and impulsivity, and ADHD symptoms in patient with opiate use disorder.

Bipolar bozukluk

Bipolar Bozuklukta Hastalık Süreğenliği ve Bireysel-Sosyal Performansın Toplum Ruh Sağlığı Merkezi ve Genel Psikiyatri Polikliniği Arasında Karşılaştırılması

Eren Yıldızhan, Berna Özata Yıldızhan

Bakırköy Research and Training Hospital For Psychiatry, Neurology And Neurosurgery, Department of Psychiatry, Istanbul

Amaç: TRSM'de takip edilen bipolar bozukluk tanılı hastaların, polikliniklere göre kronisite düzeylerinin daha yüksek ya da işlevsellik sorunları daha şiddetli olup olmadığının araştırılması planlandı.

Yöntem: 01.04.2019-01.04.2020 tarihleri arasında hastanemize bağlı Bağcılar Meydan Toplum Ruh Sağlığı Merkezi'nden takipli olan tüm hastaların retrospektif verileri, hastanemizin polikliniklerinden takipli olan bipolar bozukluk tanılı ardışık 30 hastanın verileri ile karşılaştırıldı. İşlevsellik değerlendirilmesi için, TRSM'deki bütün hastalara rutin olarak uygulanmakta olan Bireysel ve Sosyal Performans Ölçeği (BSPÖ) kullanıldı. Demografik değişkenler ve tedavi özellikleri tanımlayıcı istatistikler ile incelendi. Hastalık süresi, hastaneye yatış sayısı ve BSPÖ skorları gibi sürekli değişkenler bağımsız örneklemeler için t testi ile karşılaştırıldı.

Bulgular: TRSM'ye kayıtlı olan bipolar bozukluk tanılı 197 hasta mevcuttu. Poliklinik bipolar örneğine benzer olarak; TRSM'den takipli olan hastaların çoğunluğu kadın (%55,8), evli (%44,7), ilköğretim mezunuydu (%51,8). Geçmiş özkıym öyküsü varlığı ve son 6 ay içinde hastaneye yatmış olma oranı poliklinikteki hastalarda, TRSM'ye göre daha yüksekti. Her iki grupta da çalışmayan hastalar çoğunlukta olmasına karşın, bir işte çalışıyor olma oranı TRSM'de (%24,4) poliklinikten (%33,3) daha düşüktü. Hastalık süresi (TRSM: $11,18 \pm 8,7$, poliklinik: $13,35 \pm 10,55$ yıl), hastaneye yatış sayısı (TRSM: $1,96 \pm 2,82$, poliklinik: $3,1 \pm 4,27$) ve BSPÖ skorları (TRSM: $70,73 \pm 13,38$, poliklinik: $65,67 \pm 15,72$) arasında anlamlı farklılık saptanmadı ($p>0,05$).

Sonuç: TRSM'den ya da poliklinikten takip edilen hastaların, hastalık süreğenlikleri ve bireysel-sosyal performansları benzerdir.

Bipolar Disorder

A Comparison of Chronicity and Personal-Social Performance in Bipolar Disorder Between Community Mental Health Center And General Outpatient Clinic

Eren Yıldızhan, Berna Özata Yıldızhan

Bakırköy Research And Training Hospital For Psychiatry, Neurology And Neurosurgery, Department Of Psychiatry, Istanbul

Aim: Our purpose was to investigate whether bipolar patients from the Community Mental Health Centers (CMHC) had higher chronicity and lower functionality than bipolar patients from the outpatient clinics.

Method: The retrospective data and functionality of all the bipolar patients attending to one of the CMHCs of our hospital between the period of 01.04.2019-01.04.2020 were compared with consecutive 30 bipolar patients attending to the outpatient clinic of our hospital. Personal and Social Performance (PSP) scale which was routinely administered in CMHC was used for the assessment of general functioning. Continuous variables such as duration of disorder, number of previous hospitalizations and PSP scores were compared with independent samples t-test.

Results: There were 197 patients with the diagnosis of bipolar disorder in Bagcilar Meydan Community Mental Health center. Most of the bipolar patients from CMHC were female (55.8%), married (44.7%) and primary school graduate (51.8%) similar to the outpatient clinic. Unoccupied patients were prevalent in both of the groups but the frequency of having a regular job was lower in bipolar patients from the CMHC (24.4%) than the outpatient clinic sample (33.3%). History of hospitalizations in last 6 months and previous history of suicide were more frequent for outpatient clinic sample. Duration of disorder (11.18±8.7 vs 13.35±10.55 years), number of hospitalizations (1.96±2.82 vs 3.1±4.27) and PSP scores (70.73±13.38 vs 65.67±15.72) were not different across the groups ($p>0.05$).

Conclusions: Bipolar patients from the CMHC and outpatient clinic are similar in disorder chronicity and personal-social performance.

Bipolar bozukluk

Katatoni'de Tiroid Hormon Düzeyleri

Sengül Kocamer Şahin, Bahadır Demir

Gaziantep Üniversitesi Tıp Fakültesi, Gaziantep

Amaç: Tiroid hastalıkları psikopatolojileri maskeleyebilir veya altta yatan psikopatolojileri potansiyelize edebilir. Bu çalışmada, kontrol grubuna göre psikiyatrik bozukluklara bağlı katatoni hastalarında TSH değerlerinde anlamlı farklılık olup olmadığı araştırılmıştır.

Yöntem: Bu çalışmaya DSM-5'e göre Katatoni tanısıyla yatırılan hastalar ve aynı sayıda kontrol grubu dahil edildi. Son 2 yılda katatoni tedavisi gören hastalar geriye dönük olarak tarandı. TSH seviyeleri, bağımsız t testi kullanılarak gruplar arasında karşılaştırıldı. (Etik kod: 2019/228)

Bulgular: Çalışmamıza 34 katatoni ve 34 sağlıklı kontrol olmak üzere toplam 68 katılımcı dahil edildi. Yaş ortalaması 30,88 + 13,4 olan hastaların; % 51,9 erkekti. Yaş ortalaması 40,52 + 14,8 olan kontrol grubunun; % 61'i erkekti, Sağlıklı kontroller ile hastalar arasında yaş, cinsiyet, medeni durum, sigara kullanımı açısından anlamlı fark yoktu. Katatoni hastalarında TSH oranı ($1,36 \pm 0,66$) kontrollere ($2,21 \pm 1,11$) göre anlamlı olarak düşük bulundu ($p = 0,001$).

Sonuç: Literatürde direk tiroid hormon bozukluklarına bağlı olarak ortaya çıkan, tiroid replasmanından fayda gören, hipoaktif ve overaktif tiroid durumuna bağlı lorazepam ile tedavi edilmiş, altta yatan subklinik hipotroidiye bağlı olarak periyodik tekrar eden katatoni olguları bildirilmiştir. Bizim çalışmamızda bulduğumuz katatoni hastalarındaki istatistiksel anlamlı ama ılımlı düşük TSH düzeyi, literatürle uyumlu olarak tiroid fonksiyon bozukluğunun katatoni etiyolojisi ile ilişkili olabileceğini önermektedir.

Bipolar disorder

Thyroid Hormone Levels in Catatonia

Sençül Kocamer Şahin, Bahadır Demir

Gaziantep University Faculty of Medicine, Gaziantep

Aim: Thyroid diseases can mask psychopathologies or potentialize underlying psychopathologies. This study investigated whether there was a significant difference in TSH values in catatonia patients due to psychiatric disorders compared to the control group.

Method: In this study, patients hospitalized with a diagnosis of catatonia according to DSM-5 and the same number of control groups were included. Patients who received treatment for catatonia in the last 2 years were screened retrospectively. TSH levels were compared between groups using an independent t test. (Ethical code:2019/228)

Results: A total of 68 participants, 34 catatonia and 34 healthy controls, were included in our study. Of the patients with the mean age of 30,88±13,4; 51.9% were male. Of the controls with the mean age of 40,52±14,8; 61% were male, There was no significant difference between the healthy controls and patients in terms of age, gender, marital status, smoking. TSH rate was found to be significantly lower in catatonia patients (1,36±0,66) compared to controls (2,21± 1,11) (p = 0.001).

Conclusion: In the literature, cases of catatonia that occur directly due to thyroid hormone disorders, benefited from thyroid replacement, were treated with lorazepam due to hypoactive and overactive thyroid status, and periodic recurrent catatonia due to the underlying subclinical hypothyroidism have been reported . The statistically significantly lower TSH level in catatonia patients we found in our study suggests that mild low TSH level may be related with catatonia, in accordance with the literature.

Bipolar bozukluk

Bipolar Bozukluğun Erken ve Geç Evrelerinde Beyaz Cevher Özellikleri: Bir Difüzyon Tensor Görüntüleme Çalışması

¹Ali Baran Tanrikulu, ²İkbal İnanlı, ²Ali Metehan Çalışkan, ²İ.Esra Çiçek, ³Serdar Arslan, ⁴İbrahim Eren

¹Department Of Psychiatry, Elazığ Mental Health And Diseases Hospital

²Department Of Psychiatry, University Of Health Sciences, Konya Education And Research Hospital, Konya

³Department Of Radiology, İstanbul University, Cerrahpasa Medical Faculty

⁴Department Of Psychiatry, Bolu Abant İzzet Baysal University Medical Faculty

Giriş ve Amaç: Bipolar bozukluk, tekrarlayan epizodlarla birlikte epizodlar arası sürenin kısalmasıyla karakterize bir fenomenolojiye sahiptir. Berk et al. epizod tekrarına dayalı bir evreleme sistemi önermişlerdir. An International Society for Bipolar Disorder Task Force Report bipolar bozuklukta iki evre tanımlamıştır: Hastalığın ilk veya ilk birkaç epizodunu kapsayan erken evre; çoklu epizodların görüldüğü geç evre. Bipolar bozukluğun patofizyolojisi beyaz cevherin yapısal bütünlüğündeki değişimlerle ilişkilidir. Çalışmamızda bipolar bozukluğun farklı evrelerindeki hastaların ve sağlıklı kontrollerin beyaz cevher bütünlüğünü karşılaştırmayı amaçladık. Ayrıca beyaz cevher bütünlüğünün evreleme sisteminde kullanılabilecek bir biyobelirteç olup olmadığını araştırdık.

Yöntem: 26 erken evre (ilk manik epizod sonrası epizod geçirmemiş hastalar) , 28 geç evre (tekrarlayan epizodları olan hastalar) hasta ve 27 sağlıklı kontrol çalışmaya katılmıştır. 1.5 Tesla MR ile yapılan beyin görüntülemesinde DTI sekansları da alınmıştır.

Bulgular: Region of interest (ROI) analizleri geç evre hastaların sağ sagittal stratum, corpus callosum genu ve sol corona radiata anteriorda fraksiyonel anizotropi (FA) değerlerinin erken evre hasta grubu ve sağlıklı kontrollere göre istatistiksel olarak anlamlı düzeyde daha düşük olduğunu göstermiştir.

Sonuç: Yapılan analizlerde corpus callosum genu ve sağ sagittal stratumun beyaz cevher bütünlüğünün bipolar bozukluk evreleme modelinde biyobelirteç olarak kullanılabileceği gösterilmiştir. Evreye özgü biyobelirteçlerin tanımlanması evreleme modellerinin klinik kullanımını kolaylaştıracaktır. Evreye özgü biyobelirteçlerin tanımlanması için uzunlamasına çalışmalara ihtiyaç vardır.

White Matter Characteristics in The Early and Late Stages of Bipolar Disorder: A Diffusion Tensor Imaging Study

¹Ali Baran Tanrikulu, ²İkbal İnanlı, ²Ali Metehan Çalışkan, ²İ.Esra Çiçek, ³Serdar Arslan, ⁴İbrahim Eren

¹Department Of Psychiatry, Elazığ Mental Health And Diseases Hospital

²Department Of Psychiatry, University Of Health Sciences, Konya Education And Research Hospital, Konya

³Department Of Radiology, İstanbul University, Cerrahpasa Medical Faculty

⁴Department Of Psychiatry, Bolu Abant İzzet Baysal University Medical Faculty

Introduction and Aim: Bipolar disorder is characterized by shorter intervals of well-being between successive episodes. Berk et al. have suggested a staging model with an emphasis on episode recurrence. International Society for Bipolar Disorder Task Force Report defined two- stage for bipolar disorder: Early-stage as the first or the first few episodes of disease; late stage as multiple episodes of disease. Bipolar disorder is associated with microstructural changes in white matter (WM). We aimed to compare the WM integrity within patients who in a different stage of bipolar disorder and healthy controls. Thus, we aimed to investigate whether changes in WM integrity may be a biomarker that can be used in the staging model.

Method: 26 early-stage patients with BD (patients who have not had any mood episode after the first manic episode), 28 late-stage patients with BD (patients with recurrent mood episodes) and 27 healthy controls were recruited. MRI was performed using a 1.5 Tesla MR system and DTI sequences were acquired.

Result: Region of interest (ROI) analyses showed that late-stage patients had significantly reduced fractional anisotropy (FA) in the right sagittal stratum, genu of the corpus callosum and left corona radiata anterior compared with healthy controls and early-stage patients.

Conclusion: White matter integrity of corpus callosum genu and right sagittal stratum may be a biomarker for clinical staging of BD. Identifying stage-specific biomarkers would facilitate the practical use of staging models. Longitudinal studies would be required to detect stage-specific biomarkers.

Bipolar bozukluk

Retinal Fundus Görüntülemeye Erken Dönem Bipolar Bozukluk Hastalarında Mikrovasküler Anormalliklerin Erken Bulguları Saptanmıştır

¹Murat İlhan Atagün, ²Güray Sonugür ²İbrahim Çelik, ³Aygün Yusufova, ³Nagihan Uğurlu, ³Almila Senat, ³Özcan Erel

¹İzmir Bakırçay Üniversitesi Tıp Fakültesi, İzmir

²Afyon Kocatepe Üniversitesi Mühendislik Fakültesi, Afyonkarahisar

³Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ankara

Giriş ve Amaç: Birçok alandan gelen kanıt bipolar bozuklukta vasküler sistemin duyarlı olduğuna işaret etmektedir. Bu yatkınlık hastalığın seyriyle birlikte ileri derecede bozulmaktadır, bu sebeple vasküler sistemin duyarlılığının erken dönemde tespit edilmesi morbidite ve mortalitenin azaltılmasına katkı sağlayabilir. Bu amaçla bu çalışmada erken dönem bipolar bozukluk hastalarında retinal fundusta vasküler yapılarının incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Kardiyovasküler risk faktörü olmayan toplam 68 katılımcı (38 bipolar bozukluk, 30 sağlıklı kontrol) çalışmaya alındı. Hastalar genç (Ortalama yaş: 29.58 ± 7.14 yıl) ve hastalığın ilk iki yılındalardı (ortalama hastalık süresi: 7.28 ± 4.01 ay). Mikroskopik retinal fotoğraflar alınarak makine öğrenmesi ve yapay sinir ağları gibi görüntü işleme teknikleriyle değerlendirildi.

Bulgular: Sağlıklı kontrol grubuna göre hasta grubunda daha fazla açılanma noktası (P<0.001) ve daha az damar segmenti (P<0.001) olduğu görüldü. Düz damar uzunluğunun daha fazla (P=0.040) ve açılanma yapmış damar segmentlerinin kontrol grubuna kıyasla daha kısa (P<0.001) olduğu görüldü. Sonuçlara etki edebilecek potansiyel kardiyovasküler risk faktörleri ve biyokimyasal parametreler incelendiğinde tek karıştırıcı faktörün vasküler endotelial büyüme faktörü olduğu (F=4.04, P=0.049) görüldü. Korelasyon analizinde lipit düzeyleriyle anlamlı korelasyonlar olduğu görüldü.

Sonuç: Bu bulgular bipolar bozukluğun kronik dönemlerinde retinal vasküler sistemde görülen variköz değişimlerin erken dönem başlangıç aşaması olarak değerlendirilebilir. Retinal damarlarda görülen damar postürlerinin bozulması vasküler bozuklukların ve dolayısıyla dolaşım sorunu için dolaylı bir ölçü olabilir. Ayrıca vasküler sistemdeki değişimler cerebral vasküler sistemin yetersizliğinin ve dolayısıyla nörovasküler ünite disfonksiyonunun ana sebebi olabilir.

Retinal Fundus Imaging Reveals Early Signs of Microvascular Abnormalities In Early Stage Patients With Bipolar Disorder

¹*Murat İlhan Atagün*, ²*Güray Sonugür*, ²*İbrahim Çelik*, ³*Aygün Yusifova*, ³*Nagihan Uğurlu*, ³*Almila Senat*, ³*Özcan Erel*

¹*Izmir Bakırçay University Faculty of Medicine, İzmir*

²*Afyon Kocatepe University Faculty of Engineering, Afyonkarahisar*

³*Ankara Yıldırım Beyazıt University Faculty of Medicine, Ankara*

Background and Aims: Converging evidence designate vulnerability of the vascular system in bipolar disorder. The predisposition progresses into distortion during the course of the disorder and thus early detection of the vascular susceptibility may help reducing morbidity and mortality. It was aimed to assess retinal fundus vasculature in early stage patients with bipolar disorder.

Methods: Total number of 68 individuals (38 patients with bipolar disorder, 30 healthy controls) free of cardiovascular risk factors were enrolled. Patients were young (mean age: 29.58 ± 7.14 years) and in first two years of the disorder (duration of the disorder mean: 7.28 ± 4.01 months). Microscopic retinal images were processed with machine learning algorithms and artificial neural network approaches.

Results: In comparison to the healthy control group, the bipolar disorder group had higher number of breaking points ($P < 0.001$), lower number of vessel segments ($P < 0.001$). Total length of smooth vessels was longer ($P = 0.040$), and total length of curved vessel segments was significantly shorter ($P < 0.001$) than the control group. The only confounder was vascular endothelial growth factor levels ($F = 4.04$, $P = 0.049$). There were significant correlations between vascular measures and serum lipid levels.

Conclusions: These results might be early signs of retinal vascular tortuosity in bipolar disorder. Disruption of the posture of the retinal vessels may be a proxy measure for vascular alterations. Alterations in the retinal vessels might be early indicators of disruption in cerebral vascular system efficiency and thus neurovascular unit dysfunction in bipolar disorder.

Cinsiyet ve ruh sağlığı

Prenatal Paternal Depresyon ve Anksiyete Belirtileri ile İlişkili Faktörlerin İncelenmesi: Kesitsel Bir Araştırma

İmran Gökçen Yılmaz Karaman

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Kliniği, Eskişehir

Giriş ve Amaç: Rol değişimi ve yeni sorumlulukların olduğu bir dönem olarak ebeveynliğe geçişte ruhsal bozukluklar sık görülmektedir. Bu çalışma gebelik döneminde baba adayındaki depresyon ve anksiyete belirtileri ile ilişkili faktörleri incelemeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Kadın Hastalıkları ve Doğum Polikliniği'ne başvuran gebelerin eşlerinden, 18 yaşından büyük olan ve daha önce psikiyatrik hastalık öyküsü olmayan 53 kişi çalışmaya dâhil edilmiştir. Sosyodemografik ve klinik veri formu, Hastane Anksiyete ve Depresyon Ölçeği (HADÖ), Çok Boyutlu Algılanan Sosyal Destek Ölçeği (ÇBASDÖ) uygulanmıştır. Çalışmaya başlamadan önce Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Girişimsel Olmayan Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'ndan 26.01.2021 tarihli 04 karar numaralı onay alınmıştır.

Bulgular ve Sonuç: Katılımcıların yaş ortalaması 31.67 ± 6.63 , %45.3'ü (n=24) üniversite mezunuydu. Gebe olan partner ile birliktelik süresi ortalama 4.90 ± 3.89 yıldır. HADÖ depresyon ve anksiyete alt ölçek skorları ile sosyal destek bileşenlerinin, sosyodemografik ve klinik verilerin ilişkisi Spearman Korelasyon Analizi ile incelendi. Prenatal paternal depresyonun aile desteği ile ($r=-0.389$ $p=0.004$), arkadaş desteği ile ($r=-0.327$ $p=0.017$), kendi çocukluk dönemini olumlu değerlendirmek ile ($r=-0.410$ $p=0.002$), kendi babasını olumlu değerlendirmek ile ($r=-0.330$ $p=0.017$) ve evliliği isteyerek gerçekleştirmiş olmak ile ($r=-0.294$ $p=0.033$) ilişkili olduğu görüldü. Prenatal paternal anksiyete ise kendi çocukluk dönemini olumlu değerlendirme ($r=-0.373$ $p=0.006$), kendi babasını olumlu değerlendirme ($r=-0.298$ $p=0.032$) ile ilişkilidir. Aylık ortalama gelir ve gelirinden memnun olma düzeyi, isteyerek ebeveyn olmak gibi faktörler anksiyete ve depresyon skorları ile ilişkili bulunmadı ($p>0.05$). Prenatal paternal depresyon ve anksiyete hem baba aday açısından ruhsal sıkıntıya neden olur, hem de annenin sosyal desteğinde azalmaya, doğrudan ve dolaylı olarak bebeğin duygusal davranışsal gelişiminde zorluklara neden olabilir.

Gender and mental health

The Factors Associated with Prenatal Paternal Depression and Anxiety Symptoms: A Cross-Sectional Study

İmran Gökçen Yılmaz Karaman

Eskişehir Osmangazi University Faculty of Medicine, Psychiatry Clinic, Eskişehir

Introduction and Aim: Mental disorders are common in the transition to parenthood, as a period of role change and new responsibilities. This study aims to examine the factors associated with depression and anxiety symptoms in future fathers during pregnancy.

Method: Among the spouses of the pregnant women who applied to the Gynecology and Obstetrics Polyclinic, 53 people over the age of 18 and without a previous history of psychiatric disease were included in the study. Sociodemographic and clinical data form, Hospital Anxiety and Depression Scale (HADS), Multidimensional Scale of Perceived Social Support (MSPSS) were used. Before starting the study, we got an approval from Eskişehir Osmangazi University Non-Invasive Clinical Research Ethics Committee with the decision number 04 dated 26.01.2021.

Results and Conclusion: The average age of the participants was 31.67 ± 6.63 , 45.3% (n = 24) of them were university graduates. The average duration of relationship with the pregnant partner was 4.90 ± 3.89 years. The relationship between HADS depression and anxiety subscale scores and social support components, sociodemographic and clinical data was analyzed using Spearman Correlation Analysis. Prenatal paternal depression was associated with family support ($r = -0.389$ p = 0.004), support of friends ($r = -0.327$ p = 0.017), positive evaluation of their childhood period ($r = -0.410$ p = 0.002), positive evaluation of their own father ($r = -0.330$ p = 0.017) and willingness to marry in the past ($r = -0.294$ p = 0.033). Prenatal paternal anxiety was associated with positive evaluation of own childhood period ($r = -0.373$ p = 0.006) and positive evaluation of own father ($r = -0.298$ p = 0.032). Factors such as monthly average income and level of satisfaction with income, and willingness to become a parent were not associated with anxiety and depression scores (p > 0.05). Prenatal paternal depression and anxiety both cause mental distress for the father-to-be, and may cause a decrease in the social support of the mother and direct and indirect difficulties in the emotional behavioral development of the baby.

COVID-19

COVID-19 Pandemisinde Sağlık Çalışanlarında Travma Sonrası Büyüme

¹Melike Ezerbolat Özates, ²Oğuzhan Herdi

¹Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi, İstanbul

²Serik Devlet Hastanesi

Amaç: Coronavirus-2019 (COVID-19) salgını sırasında sağlık çalışanlarındaki travma sonrası büyüme ve büyümeye katkıda bulunan etkenlerin araştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: Prospektif ve kesitsel çalışmamıza COVID-19 salgını süresince çalışan 102 sağlık çalışanı dahil edilmiştir. Katılmayı kabul eden tüm bireyler sosyodemografik veri formu, Travma Sonrası Büyüme Ölçeği (TSBÖ), Olayların Etkisi Ölçeği (OEÖ) ve Dinsel Bağlılık Ölçeğini (DBÖ) tamamlamışlardır. COVID-19 hastalarının tedavi sürecinde yer alan sağlık çalışanları pandemi grubunu oluştururken COVID-19 hastalarının tedavisinde yer almayan sağlık çalışanları kontrol grubunu oluşturmuştur.

Bulgular: Elli sekiz birey pandemi grubuna dahil olurken 48 birey de kontrol grubuna alınmıştır. Gruplar arasında yaş ve cinsiyet açısından farklılık yoktur (sırasıyla $p=0.077$, $p=0.369$). TSBÖ toplam puanı pandemi grubunda kontrol grubuna göre belirgin olarak yüksek bulundu ($p=0.017$). Yaşam felsefesinde değişim, başkalarıyla ilişkide değişim ve benlik algısında değişim puanları da pandemi grubunda kontrol grubuna göre anlamlı olarak yüksekti (sırasıyla $p=0.044$, $p=0.033$, $p=0.026$). TSBÖ puanı OEÖ'nin tüm alt ölçekleri ve toplam puanıyla pozitif korele bulundu ($p<0.05$). DBÖ ve tüm alt ölçekleri de TSBÖ puanlarıyla pozitif korele bulundu ($p<0.05$).

Sonuç: Çalışmamız COVID-19 salgını sırasında COVID-19 pandemisinde yer alan sağlık çalışanlarının TSB deneyimlediğini göstermiştir. Dinsel bağlılık ve olaydan etkilenme derecesinin de TSB üzerinde katkıda bulunan etkenler olduğu saptanmıştır.

Posttraumatic Growth in Healthcare Professionals In The Era of Pandemia

¹Melike Ezerbolat Özates, ²Oğuzhan Herdi

¹Erenköy Mental and Nerve Diseases Hospital, Istanbul

²Serik State Hospital

Purpose: We sought to investigate posttraumatic growth and its contributing factors in Coronavirus Disease 2019 (COVID- 19) pandemia.

Methods: This prospective and cross-sectional study was conducted on 102 healthcare professionals during COVID-19 pandemia. All included individuals completed demographic data form, Posttraumatic Growth Inventory (PTGI), Impact of Events Scale-Revised (IES-R), and Religious Commitment Scale (RCS) in one session. Individuals that took part in COVID-19 management formed the pandemia group and individuals that did not part in COVID-19 management formed control group.

Results: Fifty-eight individuals were included in the pandemia group and 48 individuals were included in the control group. Mean age, and gender did not differ between the groups ($p=0.077$, $p=0.369$ respectively). Total PTG score was significantly higher in the pandemia group than in the control group ($p=0.017$). Change in the philosophy of life, change in relationship with others, and change in self perception scores were significantly higher in the pandemia group than in the control group ($p=0.044$, $p=0.033$, $p=0.026$ respectively). The PTGI scores were significantly and positively correlated with hyperarousal, avoidance, and intrusion subscales of IES-R ($p<0.05$). The RCS and its all subscales were significantly and positively correlated with PTGI ($p<0.05$).

Conclusions: The present study revealed that healthcare professionals that took part in COVID-19 management experienced PTG during COVID-19 pandemia. Religious commitment and impact of the event were contributing factors on PTG.

COVID-19

Hastalık ve Virüs Korkusunu Değerlendirme Ölçeği Erişkin Formu'nun Türkçe Sürümünün Geçerlilik ve Güvenilirliği

Zekiye Çelikbaş

Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Tokat

Giriş ve Amaç: Pandemi sürecinde COVID-19 ile ilişkili mental problemlerin değerlendirilmesi amacıyla yeni ölçekler ortaya çıkmıştır. Hastalık ve Virüs Korkusunu Değerlendirme Ölçeği Erişkin Formu (HVKDÖEF), bulaş ve hastalık korkusunu değerlendiren 9, sosyal mesafeye ilgili korkuları değerlendiren 10, hastalık ve virüs korkusuyla ilgili davranışların şiddetini belirleyen 14, hastalık ve virüs korkusunun etkisini değerlendiren 2 soru olmak üzere toplam 35 sorudan oluşan, öz bildirime dayalı, 1-4 arası puanlanan Likert tipi bir ölçektir. Bu çalışmada ölçeğin Türkçe versiyonunun geçerlilik ve güvenilirliği araştırılmıştır.

Yöntem: Araştırmaya etik kurul onayı ardından çevrimiçi anket formunda bilgilendirilmiş onamı onaylayan 18 yaş ve üzeri 466 katılımcı (kadin cinsiyet n=306; yaş ortalaması 31.60±10.54) dahil edildi. Araştırmada HVKDÖEF, sosyodemografik veri formu, Sağlık Bilişleri Anketi, Depresyon Anksiyete Stres Ölçeği-21, Bilişsel ve Davranışçı Süreçler Ölçeği kullanıldı. Ölçeğin kullanımı için orijinal formun geliştiricisinden izin alındı. Açıklayıcı faktör analizi, birlikte ve ayırt edici geçerlilik, iç tutarlılık değerlerine bakıldı. Analizler için FACTOR10.8.04 ve MedCalc17.2 yazılımı kullanıldı.

Bulgular: Yapılan açıklayıcı faktör analizi sonucunda 1-9. soruların bulaş ve hastalık korkusunu, 10-19. soruların sosyal mesafeye ilgili korkuları, 20-33. soruların hastalık ve virüs korkusuyla ilgili davranışları değerlendirdiği; hastalık ve virüs korkusunun etkilerini değerlendiren 34 ve 35. soruların bulaş ve hastalık korkusuyla ilgili soruların olduğu faktöre yüklendiği görüldü. Ölçeğin açıkladığı toplam varyans değeri %44.5 idi. İç tutarlılık katsayıları bulaş ve hastalık korkusu için 0.902, sosyal mesafeye ilgili korkular için 0.905, hastalık ve virüs korkusuyla ilgili davranışlar için 0.777, tüm ölçek için 0.916 olarak bulundu.

Sonuç: Araştırmanın sonuçları ölçeğin üç faktörlü yapısının olduğunu, Türk toplumunda geçerli ve güvenilir bir ölçek olarak kullanılabilceğini göstermektedir.

COVID-19

Validity and Reliability of The Turkish Version of The Fear of illness and Virus Evaluation-Adult Report Form

Zekiye Celikbas

Tokat Gaziosmanpaşa University Faculty of Medicine, Department of Mental Health and Diseases, Tokat

Introduction and Aim: New scales have been created to evaluate mental problems associated with COVID-19 during the pandemic. The Fear of Illness and Virus Evaluation (FIVE) - Adult Report Form is a self-report Likert-type scale scored between 1 and 4, consisting of 35 questions in total. It includes 9 questions that evaluate fears about contamination and illness, 10 that evaluate fears about social distancing, 14 that determine the severity of behaviors related to illness and virus fears, and 2 questions that evaluate the impact of illness and virus fears. The present study investigated the validity and reliability of the Turkish version of this scale.

Method: Following the approval of the ethics committee, this study was carried out with 466 participants aged 18 and over (females n=306; mean age 31.60±10.54) who provided informed consent in the online questionnaire. FIVE-Adult Report Form, sociodemographic data form, Health Cognitions Questionnaire, Depression Anxiety Stress Scale-21, Cognitive and Behavioral Processes Questionnaire were used in the current study. Permission was obtained from the developer of the original form before using the scale. Exploratory factor analysis, concurrent and discriminant validity, and internal consistency values were examined. FACTOR 10.8.04 and MedCalc 17.2 software were used for analysis.

Results: The results of the explanatory factor analysis revealed that questions 1 to 9 evaluate the fears about contamination and illness, questions 10 to 19 evaluate fears about social distancing, questions 20 to 33 evaluate behaviors related to illness and virus fears while 34 and 35th questions, evaluating the impact of illness and virus fears, were loaded on the factor containing questions about the fears about contamination and illness. The total variance value defined by the scale was 44.5%. Internal consistency coefficients were 0.902 for the fears about contamination and illness, 0.905 for the fears about social distancing, 0.777 for behaviors related to illness and virus fears, and 0.916 for the entire scale.

Conclusion: The results of the study show that the scale has a three-factor structure and can be used as a valid and reliable scale in Turkish society.

Table 1. Factor loadings, eigen values, communalities, distribution of explained variances, internal consistency coefficients, corrected item-total correlation coefficients, item-total correlations when items are removed

	Behaviors Related to Illness and Virus Fears	Fears about Social Distancing	Fears about Contamination and Illness	Commonality (h^2)	Corrected item-total correlation coefficients	Item-total correlations when items are removed
Item 1	0.061	-0.061	0.806	0.636	0.728	0.889
Item 2	-0.038	-0.038	0.870	0.702	0.751	0.888
Item 3	-0.077	0.000	0.727	0.496	0.616	0.895
Item 4	-0.035	-0.016	0.814	0.632	0.717	0.889
Item 5	-0.052	0.211	0.320	0.132	0.398	0.909
Item 6	0.170	0.154	0.493	0.446	0.659	0.893
Item 7	0.160	0.159	0.517	0.476	0.680	0.891
Item 8	0.143	0.259	0.472	0.505	0.689	0.891
Item 9	0.152	0.191	0.496	0.472	0.657	0.893
Item 10	-0.043	0.789	-0.007	0.603	0.703	0.892
Item 11	-0.016	0.830	-0.012	0.674	0.749	0.890
Item 12	-0.015	0.735	-0.133	0.450	0.611	0.898
Item 13	0.044	0.814	-0.070	0.623	0.715	0.892
Item 14	0.005	0.531	0.129	0.373	0.611	0.898
Item 15	0.044	0.604	0.169	0.521	0.661	0.895
Item 16	-0.051	0.648	0.223	0.604	0.728	0.891
Item 17	0.006	0.697	-0.015	0.476	0.654	0.896
Item 18	0.044	0.484	0.150	0.351	0.594	0.899
Item 19	0.033	0.478	0.168	0.354	0.585	0.900
Item 20	0.353	0.023	0.082	0.157	0.397	0.763
Item 21	0.382	0.072	0.170	0.169	0.383	0.765
Item 22	0.345	0.184	0.044	0.152	0.346	0.784
Item 23	0.357	0.035	-0.023	0.129	0.316	0.772
Item 24	0.630	-0.012	-0.045	0.377	0.540	0.749
Item 25	0.779	-0.012	-0.106	0.559	0.597	0.744
Item 26	0.678	-0.002	0.026	0.472	0.560	0.748
Item 27	0.602	-0.018	0.137	0.430	0.527	0.751
Item 28	0.639	-0.019	0.056	0.409	0.512	0.756
Item 29	0.541	0.007	0.071	0.326	0.441	0.760
Item 30	0.509	0.132	-0.051	0.285	0.417	0.762
Item 31	0.334	0.160	-0.079	0.139	0.317	0.777
Item 32	0.307	0.016	0.186	0.174	0.398	0.763
Item 33	0.317	0.178	-0.123	0.137	0.335	0.793
Item 34	0.089	0.162	0.550	0.472	0.638	0.894
Item 35	0.016	0.278	0.449	0.420	0.582	0.897
Eigen value	10.1	3.4	2.1			
Explained variance	31.1	10.4	6.4	44.5*		
Internal consistency coefficients (Cronbach's alpha)	0.777	0.905	0.902	0.916**		

Note. * Total variance explained by the whole scale ** Internal consistency of the whole scale. Items loaded on the factors are indicated in bold.

Table 2. The results of the correlation relationship between the scales

	DASS-21 Depression	DASS-21 Anxiety	DASS-21 Stress	CBPQ Cognitive process	CBPQ Behavioral process	HCQ Difficulty coping with illness	HCQ Medical services inadequacy	HCQ Awfulness of illness	HCQ Perceived likelihood of illness
FIVE-ERF Fears about contamination and illness	0.45*	0.49*	0.54*	0.30*	0.36*	0.03	0.22*	0.51*	0.36*
FIVE-ERF Fears about social distancing	0.48*	0.46*	0.51*	0.26*	0.31*	0.05	0.16*	0.32*	0.24*
FIVE-ERF Behaviors related to illness and virus fears	0.19*	0.17*	0.23*	0.15*	0.21*	0.20*	0.21*	0.27*	0.22*

Note. * $p < 0.01$. DASS-21: Depression Anxiety Stress Scale-21, CBPQ: Cognitive and Behavioral Process Questionnaire, HCQ: Health Cognitions Questionnaire, FIVE-ERF: Fear of Illness and Virus Evaluation-Adult Report Form.

COVID-19

Yakınında COVID-19 Hastalık Öyküsü Olan Hastalarda Sosyodemografik ve Klinik Özellikler

Fatma Akyüz Karacan

Bezmialem Vakıf Üniversitesi Tıp Fakültesi, İstanbul

Giriş: Pandemi döneminde aile ve yakınlarına hastalık bulaştırma ve hastalığa yakalanma riski kişilerde korku, kaygı ve tedirginlik sağlıklı bireylerde anksiyete ve stres seviyelerini arttırmakta ve var olan psikiyatrik semptomları yoğunlaştırmaktadır. Çalışmamızda psikiyatri polikliniğine başvuran yakını COVID-19 enfeksiyonu geçiren hastaların, anksiyete düzeylerini, covid 19 korkularını, algılanan stres ve stresle başa çıkma tarzlarıyla karşılaştırmayı amaçladık.

Yöntem: Psikiyatri polikliniğine başvuran yakınında COVID-19 tedavi öyküsü olan katılımcılar dahil edildi. Katılımcılara yazarlar tarafından geliştirilen sosyodemografik veri formu, Beck Anksiyete, COVID-19 Korkusu, Algılanan Stres ve Stresle Başa Çıkma Tarzları ölçekleri uygulandı. Bezmialem Vakıf Üniversite Hastanesi etik kurulunda 29.12.2020 tarih ve 22-396 protokol ile onay alındı.

Bulgular: Çalışmaya toplam 41 katılımcı dahil edildi. Katılımcıların yaş ortalaması 37.5 idi. Katılımcıların ölçek ortalama puanları sırasıyla algılanan stres ölçeği $21,5 \pm 8,5$, Beck anksiyete ölçeği $26,6 \pm 12,6$, STB-kendine güvenli yaklaşım $13,5 \pm 3,8$, iyimser yaklaşım $8,1 \pm 2,5$, çaresiz yaklaşım $7,2 \pm 1,8$, boyun eğici yaklaşım $7,4 \pm 2,1$ sosyal desteğe başvurma $7,1 \pm 2,4$ idi. Yakınında yatarak tedavi görenlerde görmeyenlere göre stresle başa çıkma tarzları kendine güvenli yaklaşım($p=0.005$) ve iyimser yaklaşım ($P=0.037$) alt ölçek puanlarında farklılık saptanmıştır.

Sonuç: Çalışmamızda yakını COVID-19 tanısıyla yatarak tedavi görenlerde stresle başa çıkmakta zorluk yaşandığı görüldü. COVID-19 tedavi öyküsü olan hasta ve hasta yakınlarına psikiyatrik desteğin önemli olduğu düşünüldü.

COVID-19

Sociodemographic and Clinical Characteristics in Patients Who Applied To Psychiatric Outpatient Clinic and Had A Family Member with COVID-19 Disease

Fatma Akyüz Karacan

Bezmialem Vakif University Faculty of Medicine, Istanbul

Objective: Covid -19 disease is highly contagious and this leads people to be afraid of catching the disease from people in their close social environment and also transmit the disease to them. In our study, we aimed to investigate the levels of anxiety and covid 19 fears and their relations with coping styles with perceived stress in patients who applied to psychiatric outpatient clinic and had a family member with COVID-19 disease.

Methods: This study is conducted at psychiatric outpatient clinic. Patients who had a family member with COVID-19 disease were included in the study. Sociodemographic data form which was developed by the investigators, Beck Anxiety Inventory (BAI), Fear of COVID-19 scale(FC-19S), Styles of Coping Inventory (SCI) and Perceived Stress Scale (PSS) were applied to the participants. Bezmialem Foundation University Hospital ethics committee approval was obtained with 29.12.2020-22-396 protocol number.

Results: The study was completed with a total of 41 participants. In participants mean scores of the scales were; 21.5 ± 8.5 for the PSS, 26.6 ± 12.6 for the BAI, 13.5 ± 3.8 . The patients whose relatives with COVID-19 disease were treated within hospital setting had lower Scores of Self-confident approach ($p = 0.005$) and optimistic approach ($P = 0.037$) than those whose relative were treated at outpatient clinic.

Conclusion: This study demonstrated that people whose relatives were hospitalized with the diagnosis of COVID-19 had difficulty in coping with stress. Psychiatric support was thought to be important for patients and their relatives with a history of COVID-19 treatment.

COVID-19

COVID-19 Enfeksiyonunun Doktorlar ve Hemşirelerde Depresyon, Anksiyete ve Stres Düzeylerine Etkileri

¹Sükran Tekin, ¹Azize Beril Taşçı, ¹Özcan Uzun, ²İbrahim Gündoğmuş

¹S.B.Ü Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara

²S.B. Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi, Kırıkkale

Giriş/Amaç: COVID-19 enfeksiyonunun pandemiyle ön planda mücadele eden sağlık çalışanlarının ruh sağlığı üzerinde etkileri olduğu bilinmektedir. Ancak COVID-19 enfeksiyonu sonrası sağlık çalışanlarının ruhsal durumunu değerlendiren çalışmalar sınırlı sayıdadır. Bu çalışmada COVID-19 enfeksiyonunun pandemide görev alan doktor ve hemşirelerin depresyon, anksiyete, stres düzeylerine etkilerini değerlendirmeyi amaçladık.

Yöntem: Pandemi hastanesi olarak belirlenen merkezlerde çalışan doktorları ve hemşireleri hedef alan kesitsel, anket tabanlı bir çalışma gerçekleştirilmiştir. (Yerel etik kurul IRB: 05.05.2020-2020 / 181) Pandemi süresince aktif olarak görev yapan gönüllü katılımcılara Depresyon-Anksiyete-Stres Ölçeği-21 (DASS-21) uygulandı. Katılımcılar COVID-19 PCR test sonuçlarına göre; pozitif ve negatif olarak iki gruba ayrıldı.

Sonuç: Çalışmamıza 214 doktor ve 343 hemşire katılımcı dahil edildi. Tüm katılımcılar arasında COVID-19 PCR sonucu pozitif saptanma oranı %25.1 olarak bulundu. COVID-19 PCR test sonuçlarına göre pozitif ve negatif olarak ayrılan iki grup karşılaştırıldığında; yaş($p=0.011$), meslek($p=0.024$) ve DASS-21 anksiyete ($p=0.001$), depresyon ($p = 0.008$), stres($p=0.008$). skorları açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmuştur. Doktorlar arasında depresyon, anksiyete ve stres skorları açısından iki grup karşılaştırıldığında anlamlı fark bulunmazken, hemşireler arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmıştır ($p \leq 0.05$).

Tartışma: COVID-19 enfeksiyonunun sağlık çalışanlarının ruh sağlığı üzerine olumsuz etkileri olduğu gösterilmiştir. Bununla birlikte bu olumsuz etkilerin doktorlar arasında saptanmazken, hemşirelerde saptanması dikkat çekicidir. Sonuçların daha büyük örneklemli çalışmalarda araştırılması faydalı olabilir.

Anahtar kelimeler: COVID-19, Ruh Sağlığı, Psikiyatri, PCR

Variable Parameter	COVID-19 PCR Test Result		Statistics		
	Negative	Positive	t/x ²	df	p
All participants					
Age; year, mean±SD	33.36±7.84	31.47±6.75	t=2.562	555	0.011
Gender; n(%)			x ² =2.520	1	0.112
Female	200 (48.0)	78 (55.7)			
Male	217 (52.0)	62 (44.3)			
Marital Status; n(%)			x ² =1.851	2	0.396
Married	181 (43.4)	67 (47.9)			
Single	173 (41.5)	49 (35.0)			
Others	63 (15.1)	24 (17.1)			
Education; n(%)			x ² =1.016	2	0.602
High School	20 (4.8)	5 (3.6)			
University	242 (58.0)	77 (55.0)			
Post-hoc	155 (37.2)	58 (41.4)			
Profession; n(%)			x ² =5.069	1	0.024
Physician	149 (35.7)	65 (46.4)			
Nurse	268 (64.3)	75 (53.6)			
DASS-21					
Anxiety; mean±SD	4.37±3.47	5.50±3.59	t=-3.300	555	0.001
Depression; mean±SD	6.49±4.43	7.54±3.88	t=-2.671	269	0.008
Stress; mean±SD	6.91±3.87	7.92±3.87	t=-2.651	555	0.008
DASS-21 Scores of Physicians					
Anxiety; mean±SD	4.36±2.91	3.93±3.10	t=0.973	212	0.332
Depression; mean±SD	6.48±3.79	6.75±4.25	t=-0.450	212	0.653
Stress; mean±SD	7.22±3.21	6.72±3.52	t=-1.013	212	0.312
DASS-21 Scores of Nurses					
Anxiety; mean±SD	4.38±3.75	6.86±3.45	t=-5.153	341	<0.001
Depression; mean±SD	6.49±4.75	8.22±3.41	t=-3.541	341	0.001
Stress; mean±SD	6.75±4.19	8.96±3.88	t=-4.100	341	<0.001

COVID-19

Impact of COVID-19 Infection on Anxiety, Depression, and Stress In Physicians and Nurses

¹*Şükran Tekin,* ¹*Azize Beril Taşçı,* ¹*Özcan Uzun,* ²*İbrahim Gündoğmuş,*

¹*S.B.Ü Gülhane Training and Research Hospital, Ankara*

²*S.B. Kırıkkale High Specialization Hospital, Kırıkkale*

Background/aim: Mental health effects of the COVID-19 pandemic over healthcare workers who are struggling in the foreground are known. However, studies about evaluating the mental state of healthcare workers after COVID-19 infection are limited. This study aimed to assess the effects of COVID-19 infection on depression, anxiety and stress levels in physicians and nurses.

Methods: We performed a cross-sectional, survey-based study, targeting physicians and nurses are working where are COVID-19 designated centers during the pandemic. (The local ethics committee IRB:05.05.2020-2020/181) Depression-Anxiety-Stress Scale-21 (DASS-21) was applied to the volunteer participants who are actively working in the pandemic. Participants were divided into two groups as positive and negative, according to the COVID-19 PCR test results. Results: In the study, 214 physicians and 343 nurses were included. The rate of positive results of the COVID-19 PCR test was found 25.1% of all participants. In the comparison of the two groups, a statistically significant difference was found between the scores of age ($p=0.011$), profession ($p=0.024$) and DASS-21 anxiety ($p=0.001$), depression ($p = 0.008$), and stress ($p=0.008$). While there was no difference between COVID-19 PCR test positive or negative physicians ($p>0.05$) in terms of depression, anxiety, and stress scores, a statistically significant difference was found between nurses ($p\leq 0.05$).

Conclusions: The negative effects of COVID-19 infection has been shown on the mental health of healthcare workers. However, these negative effects are present in nurses while not found in doctors is noteworthy.

Keywords: COVID-19 ; Mental health; Psychiatry; PCR

COVID-19

Bir Covid Spesifik Psikiyatri Servisinde Yatan Hastaların Sosyodemografik ve Klinik Bozukluk Verileri

Talha Ağaç, Hasan Gökçay, Mustafa Solmaz

Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

Amaç: COVID-19 2019'da Çin'de ortaya çıkmış ve sonrasında dünyaya yayılmış bir hastalıktır.COVID-19 Mart 2020'de DSÖ tarafından pandemi ilan edilmiştir.Bu durum ülkelerin sağlık sistemlerinde değişikliğe gitmesine neden olmuştur.Bu değişikliklerden biri Türkiye'de Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi(BEAH) de dahil bazı hastanelerin psikiyatri klinikleri Eylül 2020'de COVID-19 spesifik psikiyatri kliniğine dönüştürülmesi olmuştur.Araştırmamızda BEAH psikiyatri kliniğimize yatan komorbid COVID-19 pozitifliği olan psikiyatri hastaların sosyodemografik ve klinik bozukluk verileri paylaşılacaktır.

Metod: Araştırmaya Eylül 2020'den Ocak 2021'e kadar Covid spesifik psikiyatri kliniğimize burun ve boğaz örneklerinden alınan Reverse transcription polymerase chain reaction (RT-PCR) testi COVID-19 pozitif olan ve Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM-V)'e göre psikiyatrik hastalığı olan 24 yatan hasta dahil edilmiştir.Servisimize yatan DSM-V'e göre herhangi bir psikiyatrik hastalığı olmayan hastalar çalışmadan dışlanmıştır.Hastaların yaşı,cinsiyeti,medeni durumu,eğitimi,sigara,alkol,madde gibi alışkanlıkları,çalışma durumları,yattığı gün sayısı,tanıları ve hastaneden çıkış verileri retrospektif olarak hasta dosyalarından toplanmıştır.

Bulgular: Yatan hastaların %29'u(n=7)erkek, %71'i kadın(n=17), %47,6(n=10) bekar, %38'i evli(n=8), %14,3 (n=3) dul/boşanmış olarak bulunmuştur.%38'i(n=8) sigara kullanmaktadır. Ortalama yatış gün sayısı 11,21± 5,41 olarak bulunmuştur. Evlilerde yatış gün sayısı 8,75±2, 91,evli olmayanlarda 13,09±5,57 olarak bulunmuştur.Yatış gün sayısı sigara içenlerde 14,37±6,04;sigara içmeyenlerde 9,76±4,32 olarak bulunmuştur. DSM-V baz alınarak konulmuş tanılara göre hastalara %41,7'si(n=10) Bipolar ve ilişkili bozukluk, %29,1(n=7) Depresyon bozuklukları, %20,8(n=5) şizofreni açılımı kapsamında ve psikozla giden bozukluklar, %4,2(n=1) Yaygın anksiyete bozukluğu, %4,2(n=1) deliryum tanısı konulmuştur.

Sonuç: Evli olan hastalar istatistiksel olarak anlamlı şekilde daha kısa süre yatmıştır.(p=0,04).Sigara içen hastalar istatistiksel olarak anlamlı şekilde daha uzun süre yatmıştır.(p=0,026).Yatan kadın sayısı yatan erkeklere göre daha çoktur;çünkü daha sık mental sağlık problemi görülmektedir.En sık Bipolar ve ilişkili bozukluk görülmesinin nedeni hem çalışmanın yapıldığı dönemin mevsim geçişine denk gelmesi hem de atak esnasında içgörü kaybı sonucu COVID-19 'dan korunma yöntemleri olan maske takma ve el hijyenine uyumsuzluk olabilir.

Anahtar Kelimeler: COVID-19, pandemi, Covid spesifik psikiyatri, Psikiyatrik bozukluklar

COVID-19

Sociodemographic and Clinical Disorder Data of Patients Hospitalized in A COVID-Specific Psychiatric Service

Talha Ağaç, Hasan Gökçay, Mustafa Solmaz

Bağcılar Training and Research Hospital, Istanbul

Objectives: COVID19 is a disease that emerged in China in 2019 and spread to the world. COVID-19 is declared as a pandemic by WHO on March 2020. This situation has caused changes in the health systems of countries. In Turkey, one of these changes is transforming psychiatric units of Bagcilar Training and Research Hospital (BEAH) and some hospitals to Covid specific psychiatric units on September 2020. In our research, sociodemographic and clinical disorder data of psychiatric patients with comorbid COVID-19 positivity who were hospitalized in our BEAH psychiatry unit will be shared.

Method: From September 2020 to January 2021, 24 patients were included in this study with positive COVID-19 reverse transcription polymerase chain reaction (RT-PCR) tests on swabs from nose and throat of patients and who have a psychiatric disease based on the Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM-V) and hospitalized in Covid-specific psychiatry unit. Patients without any psychiatric disease according to DSM-V were excluded from this study. Age, gender, marital status, education, habits such as smoking, alcohol use, substance use, working status, number of days of hospitalization, diagnosis and hospital discharge data were collected from patient files retrospectively.

Results: 29% (n = 7) of patients were male and 71% (n = 17) were female. 47.6% (n=10) were single, 38.1% (n=8) were married, 14.3% (n=3) were widowed/divorced. 38% (n = 8) of patients were smokers. The number of hospitalized days was found to be 11.21 ± 5.41 . The number of hospitalized days for married patients was found to be 8.75 ± 2.91 and for unmarried patients was found to be 13.09 ± 5.57 . The number of hospitalization days was 14.37 ± 6.04 in smokers and 9.76 ± 4.32 in non-smokers. Based on DSM-V, 41.7% (n = 10) were diagnosed with bipolar and related disorders, 29.1% (n=7) were diagnosed with depressive disorders, 20.8% (n = 5) were diagnosed with schizophrenia spectrum and psychotic disorders, 4.2% (n=1) were diagnosed with generalized anxiety disorder and 4.2% (n=1) were diagnosed with delirium.

Conclusion: Married patients had a statistically significantly shorter hospitalization ($p = 0.04$). Smokers had a statistically significantly longer hospitalization ($p=0.026$). The number of hospitalized women was higher than men which is likely because mental health problems are more common among women. Most common diagnosis was bipolar and related disorders; this might be because of the seasonal transition period when this study was performed and as a result of loss of insight during the disorder attack that result with non-compliance with wearing masks and hand hygiene, which are methods of protection from COVID-19 .

Keywords: COVID-19 , Pandemic, Covid Specific Psychiatry, Psychiatric Disorders

COVID-19

Türkiye COVID-19 Anlık Görüntü İzleme (COSMO Türkiye): Türkiye'deki Mevcut Koronavirüs Salgınına İlişkin Bilgi, Risk Algıları, Önleyici Davranışlar ve Halkın Güvenini İzleme

¹Melike Küçükrapinar, ¹Filiz Karadağ, ¹Selçuk Aslan, ¹Önder Uçar, ¹Ayşegül Yay, ²İrem Budakoğlu, ³Utku Timurçin, ⁴Selim Tümkaya, ⁵Çiçek Hocaoğlu, ⁵İlknur Kiraz

¹Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Psikiyatri AD, Ankara

²Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıp Eğitimi Bilişimi Ankara

³Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ankara

⁴Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri, Denizli

⁵Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Psikiyatri AD, Rize

Amaç: Önlemlere yaygın adaptasyon ve bunların Türk nüfusu içinde kabulü, mevcut COVID-19 salgınının yayılmasını kontrol etmek için son derece önemlidir. Bu çalışma, COVID-19 pandemisini kontrol eden politikacıların önlemlerini etkileyebilecek faktörleri belirlemek için Türkiye'de COVID-19 pandemisine karşı risk algılarını, bilgi düzeylerini, önleyici davranışları ve halkın güvenini incelemeyi amaçlamıştır.

Yöntemler: Veriler, Temmuz-Aralık 2020 tarihleri arasında, bir seri çevrimiçi kesitsel anket olan Türkiye COVID-19 Anlık Görüntü İzleme'den (COSMO) alınmıştır. Örnek 3888 yetişkin katılımcıyı içermektedir.

Bulgular: Bu çalışma, kadınların erkeklerden daha koruyucu davranışları benimsediğini gösterdi. Sağlık çalışanı olanlar (AOR = 1.83, p = 0.019), daha sık bilgilendirilenler (AOR = 0.26 p = 0.012), koronavirüs ile enfekte olma riskini artırabilecek herhangi bir fiziksel hastalığı olmayanlar (AOR = 0.23, p <0.001), COVID-19 duyarlılığını (AOR = 1.80, p <0.001) ve şiddetini yüksek algılayanlar (AOR = 1.39, p <0.001) potansiyel karıştırıcı faktörlerdeki varyasyonlar için ayarlamalardan sonra daha çok koruyucu davranışları uygulamada yeterli olduklarını algılamaktadırlar. Algılanan endişe düzeyi ile ise anlamlı bir ilişki bulunmadı.

Sonuç: Kadınlar erkeklerden daha çok koruyucu davranışları benimserken cinsiyetler arası algılanan öz yeterlilik arasında anlamlı fark yoktu. Daha yüksek düzeyde koruyucu davranış bilgisine sahip olma düşüncesi, COVID-19 hastalığına yönelik daha yüksek algılanan şiddet ve duyarlılık, daha sık bilgi alma, sağlık çalışanı olma ve fiziksel hastalığı olmama ile ilişkilidir. Sağlık otoriteleri, koruyucu davranışlara uyumu artırmak için bu faktörleri dikkate almalıdır.

COVID-19

Turkey COVID-19 Snapshot Monitoring (COSMO Turkey): Monitoring Knowledge, Risk Perceptions, Preventive Behaviors, And Public Trust in The Current Coronavirus Outbreak in Turkey

¹Melike Küçükrapinar, ¹Filiz Karadağ, ¹Selçuk Aslan, ¹Önder Uçar, ¹Ayşegül Yay, ²İrem Budakoğlu, ³Utku Timurçin, ⁴Selim Tümkaya, ⁵Çiçek Hocoğlu, ⁵İlknur Kiraz

¹Gazi University Faculty of Medicine, Department of Psychiatry, Ankara

²Gazi University Faculty of Medicine, Medical Education Informatics Ankara

³Gazi University Faculty of Medicine, Ankara

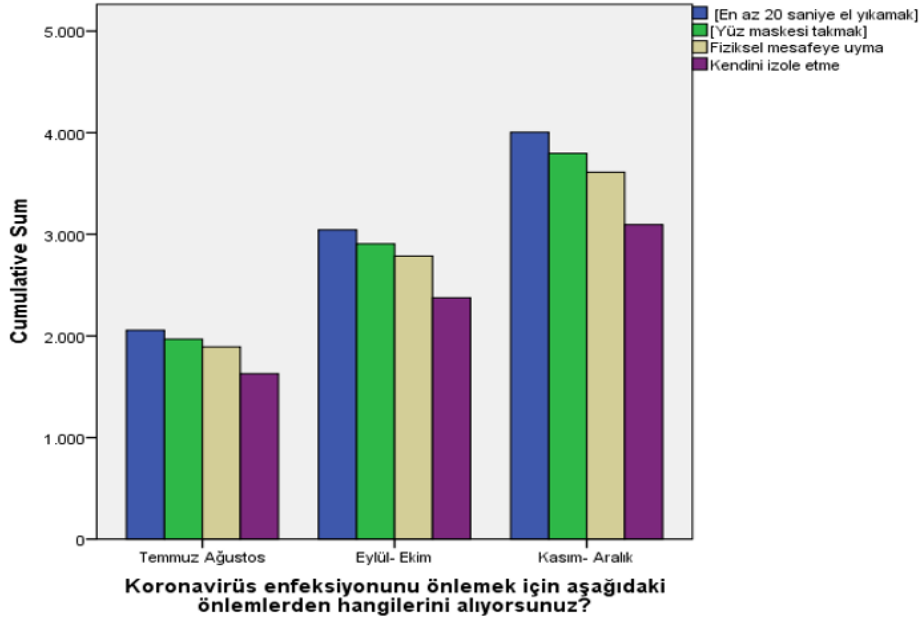
⁴Pamukkale University Faculty of Medicine Psychiatry, Denizli

⁵Recep Tayyip Erdoğan University, Faculty of Medicine, Department of Psychiatry, Rize

Objective: Widespread adaption to measures and their acceptance within the Turkish population are highly important to control the spread of the current COVID-19 outbreak. This study examines risk perceptions, the levels of knowledge, preventive behaviors, and public trust in COVID-19 pandemic in Turkey to identify factors that can be affect the measures of the politicians that control the COVID-19 pandemic.

Methods: Data were drawn from the Turkish COVID-19 Snapshot Monitoring (COSMO), between July-December 2020, a serial online cross-sectional survey. The sample comprised 3888 adult respondents.

Results: This study showed that women embraced more protective behavior than men. Those who were healthcare workers (AOR= 1.83 , p= 0.019), got informed more often (AOR= 0.26 p= 0.012), had no physical illness that could be increased the risk of being infected with coronavirus (AOR=0.23, p < 0.001), perceived high the level of susceptibility (AOR= 1.80, p < 0.001) and the severity of COVID-19 (AOR= 1.39, p < 0.001) of the pandemic, were more likely to perceive self- efficacy of protective behaviors after adjustments for variations in potential confounding factors. But there was no significant relationship with the perceived anxiety level.

Conclusion: While women embraced protective behaviors more likely than men, there was no significant difference in perceived self- efficacy between sex. Higher levels of perceived self-efficacy of protective behaviors are associated with higher perceived severity and susceptibility of COVID-19, getting informed more often, being healthcare worker and having no physical illness. Health authorities should consider these factors to increase the adherence the protective behaviors.

COVID-19

COVID-19 Salgını Yeme Bozuklukları İçin Bir Tetikleyici Olabilir Mi?

Nihal Serdengeçti, Tuncay Sandıkçı, Feyza Adıyaman, Hilal Kavak, Sena İncetahtacı, Aybike Aydın, Mahmut Cem Tarakçıoğlu

Department of Child And Adolescent Psychiatry, Cerrahpaşa School of Medicine, Istanbul University, Cerrahpaşa, Istanbul, Turkey

Giriş: Koronavirüs salgınının başlamasıyla birlikte yeme bozukluğu şikayeti ile polikliniğe başvuran hasta sayısı önemli ölçüde artmıştır. Özellikle daha savunmasız ergen nüfusta, evde eğitimin başlaması ve aileyle geçirilen sürenin artması mevcut çatışmaların şiddetlenmesine yol açmıştır. COVID-19 ile yeme bozukluğu arasındaki ilişkide etkili olduğu düşünülen noktalar; artan anksiyete ve belirsizlik, sosyal medyaya daha fazla maruz kalma, spor ve sağlıklı beslenmeye daha fazla vurgu, sınırlı sosyal ilişkiler. Değişimle baş etmenin ve sıkıntının önlenmesinin bir yolu olarak rutin ve yapı ihtiyacının hastalar için çok önemli olduğu, bunun da sıklıkla yeme bozukluğu anksiyetesinin artmasına yol açtığı vurgulandı. (Fernández-Aranda F, 2020). Azalan sosyal temas ve günlük rutinlerdeki kesintiler de olumsuz etkiyi artırabilir. (Flaudias V, 2020). Salgının başında oldukça şiddetli olduğu İtalya'da yapılan bir çalışmada, 602 katılımcının yaklaşık yarısı yeme alışkanlıkları nedeniyle endişeli hissettiğini, rahat yiyecekler tükettiğini ve daha iyi hissetmek için yiyecek alımını artırma eğiliminde olduğunu bildirdi. (Di Renzo L, 2020).

Yöntem ve Sonuç: Bu olgu serisinde COVID-19 başlangıcından sonra yeme şikayeti ile polikliniğe başvuran 4 ergeni boylamsal olarak takip ettik. Dört hastanın tamamının 14-16 yaş arası kız olması dikkat çekiciydi. Üç hastaya COVID-19 'dan önce anksiyete bozukluğu ve trikotilomani gibi diğer psikiyatrik bozukluk teşhisi konulmuştu. Bu, psikiyatrik tanı alan ergenlerin bu sürece sağlıklı akranlarından daha savunmasız olabileceğini düşündürmektedir. Anoreksi teşhisi alan üç hastanın BMI'si 15, 13.7 ve 10.8 idi. Hepsi pandemi başlangıcından sonra kilo vermeye başladılar ve yemek yemeye isteksizlik geliştirdiler. Bulimik hastanın şikayetleri gastroenterit sırasında kusma atağı ile başlamış ve sonrasında düzelmemiştir.

Tüm hastalara haftalık seanslarla destekleyici psikoterapi başlandı. Terapi sürecinde tüm hastaların ayrılma-bireyselleşme alanında sorun yaşadığı görüldü. Evde geçirilen sürenin arttığı ve kısıtlamalarla birlikte pandemi gibi dönemlerde yeme bozukluğu gelişme riski adolesan yaş grubu için dikkate alınmalıdır. Rutin muayeneler sırasında yeni semptomları araştırmak faydalı olabilir. İlk hastanın şikayetleri, annesinin COVID-19 olan büyükannesine yardım etmek için evden ayrılmasıyla başladı. Okullar çevrimiçi eğitime geçtikçe evde yalnız kaldığı süre arttı ve giderek daha çok vücut imajına ve kilosuna odaklandı. İkinci hasta lisanslı bir sporcuydu. Salgın nedeniyle egzersizlerine devam edememesi nedeniyle şikayetleri arttı. Üçüncü hasta, salgın başladığında birçok kişinin kilo aldığını ve sosyal medyada birçok diyet programı ve liste paylaştığını fark etti. Bu tür içeriklere maruz kalmanın kaygısını artırdığını vurguladı. Dördüncü hasta, ailesinin öğünlerini yorumladığında şikayetlerinin arttığını, aşırı yemek yediğini hissettiğinde kusmasının rahatlattığını belirtti.

Bu hastaların takibinde COVID-19 salgını sırasında kısıtlama ile evde geçirilen sürenin artmasıyla mevcut olan aile içi çatışmaların daha da kötüleştiği, sosyal medya maruziyetinin artması ve sağlıklı beslenmeye

yapılan vurgunun artmasının ve arkadaşlarla sosyal ilişkilerin azalmasının yeni yeme bozuklukları semptomlarının ortaya çıkmasında tetikleyici olabileceği düşünöldü.

Kaynakça

Di Renzo L, G. P. (2020). Psychological Aspects and Eating Habits during COVID-19 Home Confinement: Results of EHLC-COVID-19 Italian Online Survey. *Nutrients*, Jul 19;12(7):2152.

Fernández-Aranda F, C. M.-M. (2020). COVID-19 and implications for eating disorders. *Eur Eat Disord Rev*, May;28(3):239-245.

Flaudias V, I. S. (2020). COVID-19 pandemic lockdown and problematic eating behaviors in a student population. *J Behav Addict*, Sep 24;9(3):826-835.

COVID-19

Could The COVID-19 Pandemic Be A Trigger For Eating Disorders?

Nihal Serdengeçti, Tuncay Sandıkçı, Feyza Adıyaman, Hilal Kavak, Sena İncetahtacı, Aybike Aydın, Mahmut Cem Tarakçioğlu

Department of Child And Adolescent Psychiatry, Cerrahpaşa School of Medicine, Istanbul University, Cerrahpaşa, Istanbul, Turkey

Introduction: With the onset of the coronavirus pandemic, the number of patients admitted to the outpatient clinic with complaints of eating disorders has increased significantly. Especially in the more vulnerable adolescent population, with the introduction of home education and the increase in the time spent with the family has led to an exacerbate existing conflicts. The points that are thought to be effective in the relationship between COVID-19 and eating disorder are; increased anxiety and uncertainty, increased exposure to social media, more emphasis on sports and healthy eating, restricted social relationships. It was emphasized that the need for routine and structure was crucial for patients as a way of coping with change and preventing boredom, which often led to increased eating disorder anxiety. (Fernández-Aranda F, 2020). Decreased social contact and disruptions in daily routines can also increase negative affect. (Flaudias V, 2020). In Italy, where the pandemic was severe at the beginning, nearly half of the 602 respondents felt anxious due to their eating habits, consumed comfortable food and tended to increase their food intake to feel better. (Di Renzo L, 2020).

Method: In this case series, we longitudinally followed 4 adolescents who applied to the outpatient clinic with eating complaints after the onset of COVID-19 . It was striking that all 4 patients were girls between the ages of 14-16. Three patients had been diagnosed with other psychiatric disorders such as anxiety disorder and trichotillomania before COVID-19 . This suggests that adolescents with a psychiatric diagnosis may be more vulnerable to this process than healthy peers. Three patients diagnosed with anorexia had BMI of 15, 13.7 and 10.8. They all started to lose weight and developed reluctance to eat after pandemic onset. Bulimic patient's complaints started with vomiting episode during gastroenteritis and never ceased.

Supportive psychotherapy was initiated with weekly sessions with all patients. During the therapy process, it was observed that all patients had problems in the separation-individualization area. The risk of developing eating disorders in periods such as pandemic, when the time spent at home increases and with the restrictions, should be considered for the adolescent age group. It may be useful to inquire about new symptoms during routine examinations. The first patient's complaints started when her mother left home to help her grandmother, who was COVID-19. As schools switched to online education, the time she spent alone at home increased and she focused more on her body image and weight. The second patient was a licensed athlete. Her complaints increased due to inability to continue her exercises due to the epidemic. The third patient noticed that when the pandemic started, many people gained weight and shared many diet programs and lists on social media. She emphasized that being exposed to such content increased her anxiety. The fourth patient stated that her complaints increased when her family commented on her meals and vomiting relieved when she felt that she was overeating.

In the follow-up of these patients, it was observed that during COVID-19 pandemic, the existing family conflicts worsen with the increase in the time spent at home with the restriction, the increase in the social

media usage and emphasis on healthy nutrition, and the decrease in social relations with the friends might be triggers for emerging new eating disorders symptoms.

References

- Di Renzo L, G. P. (2020). Psychological Aspects and Eating Habits during COVID-19 Home Confinement: Results of EHLC-COVID-19 Italian Online Survey. . *Nutrients*, Jul 19;12(7):2152.
- Fernández-Aranda F, C. M.-M. (2020). COVID-19 and implications for eating disorders. *Eur Eat Disord Rev*, May;28(3):239-245.
- Flaudias V, I. S. (2020). COVID-19 pandemic lockdown and problematic eating behaviors in a student population. *J Behav Addict*, Sep 24;9(3):826-835.

COVID-19

Covid-19 Nedeniyle Yatarak Tedavi Gören Hastalarda Kaygı ve Depresyon İnflamasyon Düzeylerini Etkiliyor Mu?

¹*Merve Okuyucu*, ²*Aybeniz Civan Kahve*, ²*Hasan Kaya*, ²*Erol Göka*, ³*Süreyya Barun*, ⁴*Yunus Hacimusalar*

¹*Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ankara*

²*Ankara Şehir Hastanesi, Ankara*

³*Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ankara*

⁴*Kayseri Şehir Hastanesi, Kayseri*

Amaç: COVID-19 ile mücadele, tüm dünyada hala devam ediyor. COVID-19 'da hastalıkların seyri ve ölümle ilişkili olduğu düşünülen inflamasyon yanıtı, önemli bir araştırma konusudur. İnflamasyon, psikiyatrik hastalıklar için de araştırılan önemli bir konudur. COVID-19 hastalarında, inflamasyon yanıtı ve psikiyatrik komorbidite arasındaki ilişki hakkındaki bildiklerimiz oldukça sınırlıdır. Çalışmamızda, hastanede yatan COVID-19 hastalarının kaygı ve depresyon düzeyleri ile inflamasyon yanıtı arasındaki ilişki incelenmiştir.

Method: Çalışmaya 175 hasta dahil edildi. Hastalara; Sosyodemografik Veri Formu, Beck Depresyon Ölçeği, Beck Anksiyete Ölçeği uygulandı. İnflamasyon yanıtını değerlendirmek için; eritrosit sedimentasyon hızı, C-reaktif protein (CRP), prokalsitonin, ferritin, nötrofil / lenfosit oranı (NLO) ve, IL-6 seviyeleri değerlendirildi.

Bulgular: Çalışmamızda; COVID-19 tanısıyla hastaneye yatırılan hastalarda, kaygı ve depresyon düzeyi ile inflamasyon yanıtı arasında ilişki bulunmadı. Kadınlarda, kaygı ve depresyon düzeyi erkeklerden daha yüksek; NLO, IL-6 ve ferritin düzeyleri ise erkeklerden daha düşük bulundu. Kaygının yaşla birlikte arttığı görüldü. NLO ve ferritin ile hastaneye yatış süresi arasında pozitif korelasyon saptandı.

Sonuç: Psikiyatrik komorbiditelerin inflamasyon yanıtı ile ilişkisini inceleyen çalışmamız ve COVID-19 'un ruhsal etkilerini değerlendiren çalışmalarla birlikte artan literatür bilgimiz; patofizyolojisi henüz netleştirilemeyen COVID-19 'da inflamasyon yanıtları ile psikiyatrik komorbiditeler arasındaki ilişkinin belirlenmesinin, hastalığın seyrine yönelik müdahalelerde önemli bir adım olabileceğini düşündürmektedir.

COVID-19

Do Anxiety And Depression Levels Have An Effect On The Inflammation Response In Patients Hospitalized For COVID-19?

¹*Merve Okuyucu*, ²*Aybeniz Civan Kahve*, ²*Hasan Kaya*, ²*Erol Göka*, ³*Süreyya Barun*, ⁴*Yunus Hacimusalar*

¹*Ankara Yıldırım Beyazıt University Faculty of Medicine, Ankara*

²*Ankara City Hospital, Ankara*

³*Gazi University Faculty of Medicine, Ankara*

⁴*Kayseri City Hospital, Kayseri*

Objective: world is still struggling with the COVID-19 pandemic. Inflammation response, thought to be associated with illness and death, is an important research topic in COVID-19. Inflammation is also an important condition explored in psychiatric illnesses. Our knowledge about the relationship between the inflammation response and psychiatric comorbidities in patients with COVID-19 is very limited. In this study, the relationship between anxiety and depression levels and inflammation response of patients with COVID-19 who were hospitalized in hospital was examined.

Methods: 175 patients were included in the study. Sociodemographic Data Form, Beck Depression Inventory and Beck Anxiety Inventory were applied to the patients. To evaluate the inflammation responses, blood sedimentation rate, C-reactive protein (CRP), procalcitonin, ferritin, neutrophil / lymphocyte ratio (NLR), and IL-6 levels were examined.

Results: In our study, no relationship was found between anxiety and depression levels and inflammatory responses in patients hospitalized with a diagnosis of COVID-19. Anxiety and depression levels of women were higher than men, and NLR, ferritin, IL-6 levels were found to be lower than men. Anxiety levels increase with age. There is a positive correlation between NLR and ferritin levels and duration of hospitalization.

Conclusion: Our study examining the relationship of psychiatric comorbidities with the inflammation response and our increasing literature knowledge, together with studies evaluating the mental effects of COVID-19, suggest that determining the relationship between inflammation responses and psychiatric comorbidities in COVID-19, whose pathophysiology has not been clarified yet, may be an important step in interventions on the course of the disease.

COVID-19

COVID-19 Pandemi Öncesi ve Sırasında Çocuk Ve Ergenlere Konulan Psikiyatrik Tanıların Değerlendirilmesi: Bir Üniversite Hastanesi Örnekleme

¹Hacer Gizem Gerçek, ¹Aziz Kara, ²Yağmur Köksal Yasin

¹Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi , Afyonkarahisar

²Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Tıp Fakültesi , Aydın

Giriş ve Amaç: Çin’de başlayan ve tüm dünyayı etkileyen COVID-19 salgını global bir sağlık krizine dönüşmüştür. Bu çalışmanın amacı, COVID-19 pandemisi sırasında psikiyatri polikliniğine başvuran çocuk ve ergenlerin sosyodemografik özelliklerini ve psikiyatrik tanılarını belirlemektir.

Yöntem: AFSÜ çocuk psikiyatri polikliniğine Eylül 2019-Mart 2020 ve Eylül 2020-Mart 2021 tarihleri arasında başvuran hastalar çalışmaya dahil edilmiştir. Hastalar retrospektif olarak Nucleus® poliklinik sistemi ile taranmıştır. Veriler SSPS 21.0 ile analiz edilmiştir. Vakaların; yaş, cinsiyet ve psikiyatrik tanıları incelenmiştir.

Bulgular: Çalışmaya 1157 hasta dahil edilmiştir. Hastaların yaş ortalaması 10,8 yıl ve %61,5’i erkek cinsiyetteydi. Hastaların %53,8’i (n:622) pandemi öncesinde, %46,2’si (n:535) pandemi sonrasında başvuru yapmıştır. Pandemi sonrası dönemde, pandemi öncesi döneme göre başvurular kız cinsiyet yönünde artmıştır(p:0,017) ve başvuranların yaş ortalaması azalmıştır (p:0,035). Pandemi öncesinde başvuranların %40,0’i Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB), %16,1’i Anksiyete Bozukluğu (AB), %5,1’i Otizm Spektrum Bozukluğu (OSB) ana tanısı alırken, pandemi sonrası başvuranların %27,3’ü DEHB, %19,3’ü AB, %5,6’sı OSB ana tanısı almıştır. Pandemi sonrasında pandemi öncesine göre DEHB tanısı alma sıklığı azalmıştır (p<0,001), AB (p:0,024) ve Depresif Bozukluk (DB) (p:0,001) tanısında artış görülmüştür.

Sonuç: Çalışmamızda pandemi sonrası AB ve DB tanılarınin artış gösterdiği, DEHB tanısının ise azaldığı görülmüştür. Pandemi sırasında uzaktan eğitim sürecine geçilmesi, DEHB belirtileri nedeniyle yapılan başvuruları azaltırken ortaya çıkan fiziksel ve sosyal kısıtlılıklar AB ve DB tanılarınin arttırmış olabilir. Bu dönemde DEHB gibi mevcut psikiyatrik bozukluğu olan hastaların takiplerinin ve tedavilerinin aksatılmaması uzun dönemde gidişat için önem arz etmektedir.

COVID-19

Evaluation of The Psychiatric Diagnosis of Children and Adolescents Before and During The COVID-19 Pandemic: A Sample From A University Hospital

¹*Hacer Gizem Gerçek*, ¹*Aziz Kara*, ²*Yağmur Köksal Yasin*

¹*Afyonkarahisar Health Sciences University Faculty of Medicine, Afyonkarahisar*

²*Aydin Adnan Menderes University Faculty of Medicine, Aydin*

Objectives: The aim of this study is to determine the sociodemographic characteristics and psychiatric diagnoses of children and adolescents who referred to the psychiatry outpatient clinic during the COVID-19 pandemic.

Method: This study enrolled the patients who were presented to the Child and Adolescent Psychiatry outpatient clinic between September 2019 and March 2020 and between September 2020 and March 2021. The patients were scanned retrospectively with the Nucleus® outpatient clinic system. The data were analyzed with SSPS 21.0. Age, gender and psychiatric diagnosis of patients were examined.

Findings: This study enrolled 1157 patients with 10,8 mean age and %61,5 male participants. %53 (n:622) of patients was diagnosed before pandemic and %46,2 (n:535) of patients was diagnosed during pandemic. Before pandemic: patients were diagnosed with Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD) 40%, Anxiety Disorder (AD) 16,1%, Autism Spectrum Disorder (ASD) 5,1%. During pandemic: patients were diagnosed with ADHD 27,3%, AD 19,3%, ASD 5,6%. During the pandemic the number of female patients increased (p:0,017), mean age of patients decreased (p:0,035), the diagnosed ADHD rates decreased (p<0,001) and the diagnosed AD (p:0,024), Major Depressive Disorder (MDD) (p:0,001) rates increased.

Conclusion: In our study the diagnosis of AD and MDD during pandemic increased and the diagnosis of ADHD decreased. Because of the online education during pandemic, number of ADHD patients decreased and increasing in diagnosis of AD and MDD might caused by physical and social limitations. In this period it is important to follow and treat the patients that already have psychiatric disorder like ADHD.

COVID-19

COVID-19 Pandemisi Sırasında Ergenlerde Anksiyete ve Somatik Semptomlar: Kişilik Özelliklerinin Rolü ve COVID-19 ile Enfekte Akraba veya Tanıdıklara Sahip Olmanın Etkisi

¹*Ezgi Şen Demirdöğen*, ¹*Dilara Demirpence*, ²*Pinar Algedik*, ³*Nischcint Warikoo*, ⁴*Elif Erol*, ⁵*Caner Mutlu*, ⁶*Gül Karaçetin*

¹*Şişli Etfal Hamidiye Eğitim Ve Araştırma Hastanesi, İstanbul*

²*Ümraniye Eğitim Ve Araştırma Hastanesi, İstanbul*

³*Child And Adolescent Mental Health Services, Aldershot Centre For Health, Aldershot, Hampshire, U.K*

⁴*Rumeli Üniversitesi Psikoloji Birimi, İstanbul*

⁵*Başakşehir Çam Sakura Şehir Hastanesi*

⁶*Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Amaç: Ergenlerin ruh sağlığı, büyük tehditlerle yüzleşmek zorunda kaldıklarında tehlikeye atılabilir. Bu nedenle bu çalışma, COVID-19 salgınının benzeri görülmemiş sağlık krizi sürecinde tehdit anlarında anksiyete ve somatik belirtilere yol açan sürecin altında yatan kişilik özelliklerini belirlemeyi; COVID-19 ile enfekte akraba veya tanıdıklara sahip olma bağlamında araştırmayı amaçlamaktadır.

Yöntem: COVID-19 (Grup 2) (n = 313) ile enfekte akrabası veya tanıdığı olmayan ergenleri, COVID-19 ile enfekte olanlarla (Grup 1) (N = 78) karşılaştırdık. Bu ilişkiler korelasyon, regresyon ve paralel aracı analizi kullanılarak değerlendirildi.

Bulgular: Grup 1, Grup 2'ye göre daha yüksek kaygı düzeylerine sahipti ve Negatif Duygulanım bu fark üzerinde aracı etkiye sahipti. Negatif duygulanım ve psikotiklik hem anksiyete hem de somatik semptomlarla ilişkiliydi. Disinhibisyon sadece anksiyete ile ilişkilendirildi, Antagonizm sadece somatik semptomlarla ilişkiliydi. Psikolojik destek aramaya yönelik öznel ihtiyaç açısından iki grup arasında fark yoktu.

Sonuçlar: Bu sonuçlar, acil bir kriz durumunda, terapötik müdahalelerde dikkate alınabilecek kişilik özelliklerinin sonuçlarının teorik ilkelerinin daha fazla anlaşılmasına yardımcı olabilir ve psikolojik yardım konusunda farkındalık yaratma girişimlerinin önemini yansıtabilir.

Anahtar Kelimeler: COVID-19, Ergenler, Kişilik Özellikleri, Kaygı, Somatik Belirtiler

COVID-19

Anxiety And Somatic Symptoms In Adolescents During COVID-19 Pandemic: Role of Personality Traits And Effect of Having Relatives or Acquaintances Infected with COVID-19

¹*Ezgi Şen Demirdöğen*, ¹*Dilara Demirpence*, ²*Pinar Algedik*, ³*Nischcint Warikoo*, ⁴*Elif Erol*, ⁵*Caner Mutlu*, ⁶*Gül Karaçetin*

¹*Şişli Etfal Hamidiye Training and Research Hospital, Istanbul*

²*Umraniye Training and Research Hospital, Istanbul*

³*Child And Adolescent Mental Health Services, Aldershot Centre For Health, Aldershot, Hampshire, U.K*

⁴*Rumeli University Psychology Unit, Istanbul*

⁵*Başakşehir Cam Sakura City Hospital*

⁶*Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Training and Research Hospital*

Objective: Adolescents' well-being can be compromised when having to face major threats. Thus, this study aimed at identifying personality traits which, in times of threat, underly the process leading to anxiety and somatic symptoms; using the example of the unprecedented health crisis of COVID-19 pandemic, in the context of having relatives or acquaintances infected with COVID-19 .

Method: We compared adolescents who did not have relatives or acquaintances infected with COVID-19 (Group 2) (n=313) with ones who did (Group 1) (N=78). These relationships were evaluated using correlation, regression and parallel mediator analysis.

Results: Group 1 had higher levels of anxiety compared to Group 2 and Negative Affect had a mediator effect on this difference. Negative Affect and Psychoticism was associated with both anxiety and somatic symptoms, Disinhibition was only associated with anxiety, Antagonism was only associated with somatic symptoms. There was no difference between the two groups in terms of subjective need for seeking psychological support.

Conclusions: These results may help gain further insight into the theoretical principles of the consequences of personality traits during an immediate crisis situation which can be taken into account in therapeutic interventions and may reflect the importance of initiatives to raise awareness of psychological help.

Keywords: COVID-19, Adolescents, Personality Traits, Anxiety, Somatic Symptoms

COVID-19

Pandemi Sürecinde Ankara Üniversitesi Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Polikliniğine Başvuran Hastaların ve Ailelerin Deneyimleri

Gökçe Yağmur Efendi, Meltem Günaydin, Merve Çıkkılı Uytun, Didem Behice Öztop, Esra Yürümez, Birim Günay Kılıç
Ankara Üniversitesi

Giriş ve Amaç: Çalışmamızda COVID-19 pandemisinin çocuk ergen kliniğine başvuran hastaları ve ebeveynlerini sosyal, ekonomik, eğitsel ve ruhsal olarak nasıl etkilediğini incelemek amaçlanmıştır.

Yöntem: Pandemi sürecinde kliniğimize başvuran hastaların ebeveynlerine doldurmaları için Sosyodemografik veri formu, Covid Etkileri Anketi, Covid Deneyimleri Anketi verilmiştir. Hastaların Covid döneminde yaşadıkları deneyimler klinik görüşme ile incelenmiştir. Çalışmaya hem önceden kliniğimizde takipli olan hastalar hem de Covid döneminde ilk kez başvuran hastalar dahil edilmiştir. Herhangi bir yaş aralığı veya hastalık grubu seçilmemiş, katılmayı kabul eden tüm hastalar ve aileleri çalışmaya dahil edilmiştir.

Bulgular ve Sonuç: Çalışmaya 100 hasta alınmıştır. Çalışmaya katılan hastaların ortalama yaşı 9.8'dir ve %34'ü kız %66'sı erkek cinsiyettedir. Hastaların %57'sinin pandemi öncesinde psikiyatri başvurusu mevcuttur ve en sık tanı %19 ile DEHB olarak saptanmıştır. Ebeveynlerin %52'si salgının çocukları üzerinde olumsuz etkisi olduğunu dile getirirken bir etki görmeyenlerin oranı %21'dir. En sık bildirilen olumsuz etki %21 ile sinirlilik iken en sık bildirilen olumlu etki ise %33 ile 'aile bağlarının güçlenmesi' olarak bildirilmiştir. Psikiyatrik tanı ile pandemiden etkilenme arasında anlamlı bir ilişki saptanmamıştır. Pandemi süreci çocukların ruh sağlığı için olumsuz sonuçlar doğurabileceği için hem ebeveynlerin hem de çocukların bütüncül şekilde ele alınarak değerlendirilmesi bu konuda önem taşımaktadır.

COVID-19

Experiences of Patients and Their Families Who Have Applied To Ankara University Child Psychiatry Outpatient Clinic During The Pandemic

Gökçe Yağmur Efendi, Meltem Günaydin, Merve Çıkılı Uytun, Didem Behice Öztop, Esra Yürümez, ¹Birim Günay Kılıç
Ankara University

Introduction and Aim of the Study: In our study, we aimed to investigate how the COVID-19 pandemic affected the patients who applied to our child and adolescent clinic and their parents socially, economically, educationally and in terms of mental well-being. Method: Sociodemographic data form, Covid Effects Questionnaire, Covid Experiences Questionnaire were given to the parents of the patients who applied to our clinic during the pandemic. The patients were examined in order to obtain information about the mental health effects of the Covid period. Both patients who were previously followed up in our clinic and patients who were admitted for the first time during the Covid period were included in the study. No age range or disease group was selected, and all patients and their families who agreed to participate were included in the study.

Findings and Conclusion: 100 patients were included in the study. The average age of the patients participating in the study is 9.8, and 34% of them are girls and 66% are boys. 57% of the patients had a psychiatric application before the pandemic and the most common diagnosis was determined as ADHD with 19%. While 52% of the parents stated that the epidemic had a negative effect on their children, the rate of those who did not see any effect at all was 21%. The most frequently reported negative effect was "nervousness" with a rate of 21%, while the most frequently reported positive effect was 'strengthening of the family ties' with 33%. There was no significant relationship between psychiatric diagnosis and being affected by the pandemic. Since the pandemic may have negative consequences for the mental health of children, it is important to consider and evaluate both parents and children in a comprehensive manner.

COVID-19

COVID-19 Pandemisi Sırasinda Yaşlı Psikiyatri Hastalarında Algılanan Ayrımcılık, Otonomi, Anksiyete ve Depresyon Düzeyleri: Bir Tele-Anket Çalışması

Aslı Aytulun, Özlem Erden Aki, Ayşe Elif Anıl Yağcıoğlu
Hacettepe Üniversitesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları A.B.D. Ankara

Amaç: COVID-19 yaşlılarda daha ciddi enfeksiyona ve ölüm oranlarında artışa neden olmaktadır. Ülkemizde bu kırılgan grubu korumak için özellikle 65 yaş ve üzeri kişiler için karantina tedbirleri alınmıştır. Bu çalışmada pandeminin ve karantina tedbirlerinin yaşlı psikiyatri hastalarının anksiyete ve depresyon düzeyleri, algılanan ayrımcılık ve otonomi hisleri üzerindeki etkisini değerlendirmek amaçlanmıştır.

Metod: Aralık 2019- Şubat 2020 tarihleri arasında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Psikiyatri Kliniğine başvuran, demans ve MCI tanısı konmamış olan 65 yaş ve üzeri hastalara 1 Ekim- 1 Kasım 2020 tarihleri arasında hastanemiz sisteminde kayıtlı telefon numaralarından ulaşılarak kesitsel bir anket ve ölçek (Algılanan Ayrımcılık Ölçeği, Yaygın Anksiyete Ölçeği, Geriatrik Depresyon Ölçeği) çalışması yapılmıştır.

Sonuçlar: Algılanan yaş ayrımcılığı örneklemin %18.2sinde mevcut iken, pandemi sürecinde örneklemin %33.5'i bu ayrımcılık algısının arttığını ifade etmiştir. Yüzde otuzbiri sağlık hizmetlerine ulaşımında yaş nedeniyle sağlık hizmetlerinden daha az yararlanacağına, %41.2'si de yaş nedeniyle iyi bir tedavi almayacağına inandığını bildirmiştir. Pandemi sürecinde kendilerini aile üzerinde yük olarak algılayanların anksiyete ve depresyon ölçek puanlarının böyle algılamayan gruptan daha yüksek olduğu; yine sokağa çıkma yasaklarından olumsuz etkilendiğini söyleyenlerin de anksiyete ölçek puanlarının daha yüksek olduğu saptanmıştır.

Sonuçlar: algılanan yaş ayrımcılığı ve yaşlılara yönelik sokağa çıkma yasakları ruhsal hastalığı olan yaşlı bireyleri olumsuz etkilemektedir.

**Perceived Ageism, Anxiety and Depression During The COVID-19 Pandemic
Among Older Patients With Mental Disorders:
A Tele-Survey**

Aslı Aytulun, Özlem Erden Aki, Ayşe Elif Anıl Yağcıoğlu
Hacettepe University Mental Health and Diseases Ankara

Objective: COVID-19 infection is known to have increased mortality in the elderly. A lockdown decision was taken especially for age 65 and over for protection of this vulnerable group in our country. In this study, it was aimed to evaluate the effect of the pandemic and lockdown measures on perceived ageism, anxiety and depression levels of elderly patients with psychiatric disorders.

Method: A cross-sectional survey and scale study (Perceived Ageism Scale, Generalized Anxiety Scale and Geriatric Depression Scale- short form) was conducted by phone with the patients 65 and over without dementia or mild cognitive impairment diagnosis who had applied to Hacettepe University Psychiatry Department between December 2019 and February 2020. The patients were called between October/ 1/ 2020 and November/ 1/ 2020 through the registered phone numbers.

Results: While 18.2% perceived ageism in general, 33.5% of the whole sample reported an increase in perceived ageism during the pandemic. Thirty-one per cent reported that they believed they would have less access to health-care services, and 41.2% believed they would have insufficient treatment due to their age. Those who saw themselves as a burden on their families during the pandemic were found to have higher scores on anxiety and depression scales. Those who had negative attitudes towards lockdown for 65+ also had higher scores on anxiety scales.

Conclusions: Perceived ageism and lockdown orders for elderly had a negative impact on older patients with mental disorders.

Çocuk ve ergen psikiyatrisi

Suisid Girişimi ve Suisidal Düşüncesi Olan Ergenlerde Psikotrop İlaç Kullanımının Değerlendirilmesi: İlk Sonuçlar

Ayşe Gül Tonyalı, Gül Karaçetin

Bakırköy Mazhar Osman Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi, Çocuk Psikiyatri Kliniği, İstanbul

Amaç: Suisidal düşüncesi ve suisid girişimi olan ergenlerin klinik özelliklerinin ve ilaç kullanımlarının karşılaştırılması.

Metod: 1 Ocak-1 Mart 2021 tarihleri arasında polikliniğimize başvuran 12-18 yaş arası 60 kişi çalışmaya dahil edildi. Psikopatoloji varlığını değerlendirmek amacıyla Okul Çağı Çocukları için Duygulanım Bozuklukları ve Şizofreni Görüşme Çizelgesi–Şimdi ve Yaşam Boyu Şekli (ÇDŞG–ŞY) uygulandı. "Suisidal Düşünce (SD)" ve "Suisid Girişimi (SG)" grupları ÇDŞG–ŞY tarama görüşmesinin "Depresyon eki" nin "İntihar" bölümünde yer alan maddelerle belirlendi.

Bulgular: Depresif bozukluk oranı SG grubunda %68,8 iken SD grubunda %67,9'du. Tüm psikiyatrik tanımlar açısından iki grup arasında anlamlı fark yoktu ($p < 0,05$) ancak SG grubunda antipsikotik kullanım oranı (%62,5), SD grubuna (%35,7) göre anlamlı derecede yüksekti ($p = 0,04$). Beck Depresyon Envanteri ve Çocuklarda Anksiyete Tarama Ölçeği puan ortalamaları SD ve SG gruplarında benzer olup sırasıyla $26,3 \pm 13,1$ ($p = 0,33$) ve $37,7 \pm 17,5$ ($p = 0,32$) idi. Çocuklar için Genel Değerlendirme Ölçeği (GAF) ortalama puanı SG grubunda SD grubuna göre anlamlı olarak düşüktü (sırasıyla $27,8 \pm 17,9$ ve $42,1 \pm 13,2$) ($p = 0,01$). Sosyodemografik veriler ve ölçek puanları arasında okul başarısı ve GAF puanları antipsikotik kullanımını anlamlı şekilde predikte etmekteydi (sırasıyla $p = 0,03$ ve $p = 0,04$).

Sonuç: Suisidal hastalarda işlevselliğin azalması antipsikotik kullanımını tanıdan bağımsız olarak predikte edebilir. Antipsikotik ve sedatif/hipnotiklerin psikiyatrik tanımlar benzer olmasına rağmen suisid girişiminde bulunan hastalarda yalnızca suisid düşüncesi bulunan hastalara göre daha sık reçetelenmesi, bu ilaçların kişilerarası suisid teorisi kapsamında kazanılmış intihar yetisini etkileyerek intihar davranışını azaltmada etkili olabileceğini düşündürmektedir.

Child and adolescent psychiatry

Psychotropic Medications In Adolescents With Suicide Attempt and Suicidal Ideation: Preliminary Results

Aysegül Tonyalı, Gül Karacetin

Bakırköy Mazhar Osman Mental and Neurological Diseases Hospital, Child Psychiatry Clinic, İstanbul

Objective: To compare the clinical features and drug use of adolescents with suicidal ideation and suicide attempts.

Method: 60 individuals aged 12-18 years who admitted to our outpatient clinic between 1 January-1 March 2021 were included in the study. In order to evaluate the presence of psychopathology, Schedule for Affective Disorders and Schizophrenia for School-Age Children-Present and Lifetime Version (K-SADS-PL) was applied. "Suicidal Ideation (SI)" and "Suicide Attempt (SA)" groups were determined with the items in the "Suicide" section of the "Depression supplement" of the K-SADS-PL screening interview.

Results: The prevalence of depressive disorder in the SA group was 68.8%, while it was 67.9% in the SI group. There was no significant difference between the two groups in terms of all psychiatric diagnoses ($p < 0.05$), however the rate of antipsychotic use in SA group was 62.5% which was significantly higher than it was in SI group (35.7%) ($p = 0.04$). The mean score of the Beck Depression Inventory and the Screen for Child Anxiety Related Emotional Disorders was similar between SI and SA groups, 26.3 ± 13.1 ($p = 0.33$) and 37.7 ± 17.5 ($p = 0.32$), respectively. Mean score of the Global Assessment of Functioning (GAF) was significantly lower in SA group compared to SI group, 27.8 ± 17.9 vs. 42.1 ± 13.2 , respectively ($p = 0.01$). Among sociodemographic data and scale scores, school success and GAF score were the significant predictors of antipsychotic use. ($p = 0.03$ and $p = 0.04$, respectively)

Conclusion: Antipsychotic use might be predicted by decreased functionality in suicidal patients regardless of the diagnosis. Although the psychiatric diagnoses were similar, the more frequent prescription of antipsychotics and sedatives/hypnotic drugs in patients who attempted suicide compared to patients with suicidal ideation alone suggests that these drugs may be effective in reducing suicidal behavior by affecting acquired suicidal capacity within the scope of interpersonal theory of suicide.

Çocuk ve ergen psikiyatrisi

Covid-19 Pandemisi Sürecinde Ergenlerde Kaygı, Depresyon ve Travma Sonrası Stres Bozukluğu Belirtilerinin Cinsiyet Temelli Değerlendirilmesi

Arzu Çalışkan Demir

İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Psikiyatri AD, Malatya

Amaç: Salgınların çocuk ve ergenlerin ruh sağlığını olumsuz etkilediği bilinmektedir. COVID-19 salgınında da 20 yaş altı çocuk ve ergenlerin psikososyal yaşamlarının sosyal izolasyondan olumsuz etkilendiği düşünülmektedir. Bu süreçte kız ve erkek çocuklarda farklı psikiyatrik belirtiler ortaya çıkabilir. Bu çalışmada COVID-19 döneminde ergenlerde anksiyete, depresyon ve Travma Sonrası Stres Bozukluğu (TSSB) belirtilerinin cinsiyete dayalı değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntemler: Çalışmaya 12-17 yaş arası 118 erkek ve 180 kız ergen katılmıştır. Katılımcılara Sosyodemografik Veri Formu (COVID-19 ile ilgili bilgiler içeren), DSM-5 Düzey 2 Anksiyete Ölçeği ve DSM-5 Düzey 2 Depresyon Ölçeği ve National Stressful Events Survey TSSB Kısa Formu uygulanmış ve her iki grup karşılaştırılmıştır.

Bulgular: Erkeklerin yaş ortalaması 14.93 ± 1.99 ve kızların 14.99 ± 2.04 idi. Sosyodemografik veriler değerlendirildiğinde her iki grup yaş, yerleşim yeri, aile yapısı, COVID-19 geçirme, ailesinde COVID-19 geçirme öyküsü ve ailesinde COVID-19 nedeniyle ölen kişiler açısından karşılaştırıldığında benzer bulunmuştur. Ölçek puanları karşılaştırıldığında anksiyete ve TSSB oranları iki grup arasında benzer iken, kızlarda depresyon toplam puanları anlamlı olarak daha yüksek saptanmıştır.

Sonuç: Literatürde anksiyete, depresyon ve Travma Sonrası Stres Bozukluğunun cinsiyet temelli değerlendirilmesine yönelik çalışmalar bulunsa da pandemi döneminde bu ilişkiyi inceleyen çalışmalar sınırlıdır. Bu çalışma, COVID-19 döneminde anksiyete ve TSSB belirtilerinin her iki cinsiyette benzer olduğunu, ancak kız ergenlerde depresyon belirtilerinin daha yüksek olduğunu göstermektedir.

Child and adolescent psychiatry

Gender-Based Assessment of Anxiety, Depression and Post-Traumatic Stress Disorder Symptoms In Adolescents During The COVID-19 Pandemics

Arzu Caliskan Demir

Inonu University Faculty of Medicine Department of Child Psychiatry, Malatya

Objective: It is known that outbreaks negatively affect the mental health of children and adolescents. In the COVID-19 pandemic, it is thought that the psychosocial lives of children and adolescents under the age of 20 are affected by social isolation. In this process, different psychiatric symptoms may occur in boys and girls. In this study, it was aimed to gender-based assesment of anxiety, depression and post- traumatic stress disorder (PTSD) symptoms in adolescents during the COVID-19 .

Methods: 118 male and 180 female adolescents between the ages of 12-17 were included in the study. Sociodemographic Data Form (includes information about COVID-19), DSM-5 Level 2 Anxiety Scale and Depression Scale and National Stressful Events Survey PTSD Short Scale were applied to the participants, and both groups were compared..

Results: The mean age of the boys was 14.93 ± 1.99 and the girls were 14.99 ± 2.04 . Both groups were similar in terms of age, residence, family structure, history of having COVID-19, history of having COVID-19 in their family, and people who died due to covid in the family. While the rates of Anxiety and PTSD were similar between the two groups, and Depression total scores were significantly higher in girls.

Conclusion: Although there are studies in the literature on the gender-based assesment of anxiety, depression and post-traumatic stress disorder, studies examining this relationship during the pandemic period are limited. This study shows that anxiety and PTSD symptoms are similar in both genders during COVID-19 period, but depression symptoms are higher in girls adolescents.

Çocuk ve ergen psikiyatrisi

Ergenlerde COVID-19 Enfeksiyonu Sonrası Psikiyatrik Semptomlar: Çevrimiçi Anketin Sonuçları

¹Elif Akcay, ¹Esra Çöp, ¹Begüm Kırmızı, ¹Gülser Şenses Dinç, ¹Zeynep Göker, ²Aslinur Özkaya
Parlakay

¹Ankara Şehir Hastanesi, Çocuk Ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Ankara

²Ankara Şehir Hastanesi, Çocuk Enfeksiyon Hastalıkları Bilim Dalı, Ankara

Giriş: Şiddetli Akut Solunum Yolu Sendromu Koronavirüs (COVID-19) pandemisi, önceki koronavirüs salgınları gibi COVID-19 enfeksiyonundan sonra farklı psikiyatrik semptomlarla ilişkili görünmektedir. Bu çalışmada, COVID-19 enfeksiyonu geçiren ergenlerde enfeksiyon sonrası dönemde psikopatoloji düzeyinin araştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: COVID-19 tedavisi sonrası takipte (COVID-19 enfeksiyonu sonrası ortalama süre: 7.23 ay) toplamda 107 ergen (57 erkek% 53.3, ortalama yaş 14.9) psikiyatrik belirtiler açısından taranmıştır. Ergenlerin psikopatolojisini araştırmak için bir ebeveyn bildirim ölçeği (Çocuk Davranışı Kontrol Listesi-CBCL 6-18 yaş) kullanılmıştır. Sosyodemografik bilgiler, uyku problemleri ve yorgunluk varlığı ile ilgili bilgiler toplanmıştır.

Bulgular: Ebeveynleri tarafından derecelendirilen ergenlerin klinik olarak psikopatolojik aralıkta belirgin oranları saptanmıştır; Affektif problemler % 31,8, anksiyete sorunları % 26,2, yavaş bilişsel tempo için% 25,2, OKB (obsesif kompulsif bozukluk) semptomları % 26,2 ve TSSB (travma sonrası stres bozukluğu) semptomları % 23,4. Genel olarak, % 46,7'si en az bir klinik boyutta patolojik aralıkta puan almıştır. Ergenlerin % 36,4'ünde uyku problemi, % 36,8'inde gün boyu yorgunluk bildirilmiştir.

Sonuçlar: Sonuçlarımız COVID-19 enfeksiyonu sonrası ergenlerde psikiyatrik semptomların değerlendirilmesinin önemini göstermektedir. COVID-19 enfeksiyonundan sonra, koruyucu ruh sağlığı açısından tüm ergenleri psikiyatrik tarama için kliniklere yönlendirmek gerekebilir. Daha ileri çalışmalar, daha geniş ergen örnekleminde uzunlamasına çalışma tasarımı ile COVID-19 geçirenlerde diğer biyopsikososyal faktörlerle ilişkileri ortaya çıkarabilir.

Anahtar Kelimeler: COVID-19 , COVID-19 sağ kalanlar, Ergen, Ruh sağlığı, Psikopatoloji

Child and adolescent psychiatry

Psychiatric Symptoms After COVID-19 Infection In An Adolescent Sample: Results From An Online Survey

¹Elif Akcay, ¹Esra Çöp, ¹Begüm Kırmızı, ¹Gülser Şenses Dinç, ¹Zeynep Göker, ²Aslinur Özkaya Parlakay

¹Ankara City Hospital, Department of Child and Adolescent Mental Health and Diseases, Ankara

²Ankara City Hospital, Division of Pediatric Infectious Diseases, Ankara

Background: The Severe Acute Respiratory Syndrome Coronavirus (COVID-19) pandemic seems to be associated with different psychiatric symptoms after the COVID-19 infection as previous coronavirus epidemics. We investigated the psychopathological impact of COVID-19 infection in adolescent survivors.

Methods: We screened for psychiatric symptoms 107 adolescents (57 male %53.3, mean age 14.9) at follow-up (mean time after COVID-19 infection: 7.23 months) after COVID-19 treatment. A parent-report questionnaire (The Child Behavior Checklist-CBCL 6- 18 age) was used to investigate the psychopathology of adolescents. Sociodemographic information, sleep problems, and the presence of fatigue were collected.

Results: A significant proportion of patients parent-rated in the psychopathological clinical range were as follows; 31.8 % for affective problems, 26.2 % for anxiety problems, 25.2 % for sluggish cognitive tempo symptoms, 26.2% for OCD symptoms, and 23.4% for PTSD symptoms. Overall, 46.7 % scored in the pathological range in at least one clinical dimension. 36.4% of adolescents had sleep problems and, additionally fatigue throughout the day was reported in 36.8 % of adolescents.

Conclusions: Our results show the importance of evaluating psychiatric symptoms in adolescents after the COVID-19 infection. After the COVID-19 infection, referring all adolescents to clinics for psychiatric screening may be necessary regarding preventive mental health. Further studies may reveal the associations with other biopsychosocial factors in COVID-19 survivors by longitudinal study design with larger adolescent samples.

Keywords: COVID-19 , COVID-19 survivors, Adolescent, Mental health, Psychopathology.

Çocuk ve ergen psikiyatrisi

Sağlık Tedbiri Kararı Kapsamında Değerlendirilen Çocuk ve Ergenlerin Sosyodemografik ve Klinik Özelliklerinin Retrospektif Olarak İncelenmesi

Hasan Ali Güler, Betül Akbaş İleri, Kutay Taş, Çağla Çelikkol Sadıç
Afyonkarahisar Devlet Hastanesi, Afyonkarahisar

Amaç: Çocuk Koruma Kanunu kapsamında uygulanan bazı koruyucu tedbir kararları bulunmaktadır. Sağlık tedbiri çocuğun fiziksel ve ruhsal sağlığının korunması-rehabilitasyonu ve madde bağımlılığı olanların da tedavilerinin yapılması amacı ile mahkeme tarafından alınan koruyucu bir tedbir kararıdır. Sağlık tedbiri süreci istismar, ihmal ve madde bağımlılığı gibi durumlar nedeniyle başlatılabilmektedir. Bu bilgiler ışığında retrospektif nitelikteki çalışmamız ile kliniğimizde 2020 yılı içinde sağlık tedbiri kararı kapsamında değerlendirilen, düzenli aralıklarla takip ve tedavisi yapılan çocuk ve ergenlerin sosyodemografik ve klinik özelliklerinin incelenmesi amaçlanmıştır.

Metod: Çalışmamız, Afyonkarahisar Devlet Hastanesi Çocuk ve Ergen Psikiyatrisi Kliniği'nde sağlık tedbiri kararı kapsamında değerlendirilen çocuk ve ergenlerin klinik dosyalarının taraması ile gerçekleştirilmiş retrospektif bir çalışmadır.

Bulgular: Çocuk ve ergenlerin yaş ortalaması $14,64 \pm 3,64$ olup, %84,4'ünün en az bir psikiyatrik bozukluk tanısı aldığı gösterilmiştir. Çocuk ve ergenlerin %33,3'ünün cinsel istismara maruz kaldığı ve bu hastaların tamamının psikiyatrik bozukluk tanısı aldığı ayrıca %66,7'sinin psikotropik ilaç kullandığı bulunmuştur.

Sonuçlar: Retrospektif nitelikteki çalışmamız ile sağlık tedbiri kararı kapsamında değerlendirilen çocuk ve ergenlerin yüksek oranda psikiyatrik bozukluğa sahip olduğu bulunmuştur. Çocuk koruma sistemindeki çocuk ve ergenler ile ilgili daha fazla çalışmaya ihtiyaç duyulmaktadır.

Child and adolescent psychiatry

Retrospective Investigation of Sociodemographic and Clinical Characteristics of Children and Adolescents Within The Scope of Health Measure Decision

Hasan Ali Güler, Betül Akbaş İleri, Kutay Taş, Çağla Çelikkol Sadıç
Afyonkarahisar State Hospital, Afyonkarahisar

Objective: There are some protective measure decisions implemented within the scope of Child Protection Law. A health measure is a protective measure decision taken by the court in order to protect and rehabilitate the physical and mental health of the child and to treat children with substance addiction. The health measure process can be initiated for reasons such as abuse, neglect and substance addiction. In the light of this information, our retrospective study aimed to examine the sociodemographic and clinical characteristics of children and adolescents, who were evaluated within the scope of the health measure decision in 2020 and who were followed up and treated at regular intervals in our clinic.

Method: Our study is a retrospective study carried out with the sociodemographic and clinical data of children and adolescents evaluated within the scope of the health measure decision in the Child and Adolescent Psychiatry Clinic of Afyonkarahisar State Hospital.

Results: The mean age of children and adolescents is 14.64 ± 3.64 , and it has been shown that 84.4% of them were diagnosed with at least one psychiatric disorder. It was found that 33.3% of children and adolescents were exposed to sexual abuse and all of these patients were diagnosed with psychiatric disorders and 66.7% of them used psychotropic drugs.

Conclusions: The retrospective study has shown that children and adolescents who were evaluated within the scope of health measure decision have high rates of psychiatric disorders. Further studies are needed on children and adolescents in the child protection system.

Demans

Alzheimer Hastalığında Kan Homosistein, B12 ve Folat Düzeylerinin Araştırılması

¹Özlem Gül, ²Hüseyin Fatih Gül, ³Caner Yıldırım, ⁴Can Emre Erdoğan, ⁵Nazlı Koç

¹Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Eğitim Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, İstanbul

²Kafkas Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı, Kars

³Gaziantep Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Fizyoloji Anabilim Dalı, Gaziantep

⁴Kafkas Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Nöroloji Anabilim Dalı, Kars

⁵Kafkas Üniversitesi, Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Kars

ÖZET

Amaç: Çeşitli vitamin eksiklikleri ve bu vitaminlerin zemin hazırladığı hiperhomosisteinemi klinik tablosu birçok nörodejeneratif ve psikiyatrik hastalıkların patofizyolojilerini aydınlatmak için araştırmalara konu olmuştur. Bu çalışmada Alzheimer Hastalığı (AH) patofizyolojisi ile ilişkili olabilecek homosistein, folat ve B12 vitamininin kandaki düzeyleri araştırılmıştır.

Materyal-Metod: Bu pilot çalışma, bir üniversite hastanesi nöroloji polikliniğine gelen bireyler ile kesitsel olarak dizayn edilmiştir. Çalışmanın grupları, yeni tanı almış 40 Alzheimer'lı ve 40 sağlıklı bireyden oluşmaktadır. Gruplardan alınan serum örneklerindeki folat ve B12 vitamini düzeyleri elektrokemilüminesans (ECL) yöntem ile, plazma örneklerindeki homosistein düzeyleri ise kemilüminesans (CL) yöntem ile otoanalizörde ölçülmüştür. Gruplar arasındaki ortalamaların istatistiksel farklılıkları Student-t testi ile analiz edilmiştir. En düşük istatistiksel anlamlılık için $p < 0.05$ kullanılmıştır.

Bulgular: Çalışmamızda kontrol grubu ile AH grubu ortalama yaşları 65'in üzerinde tespit edilmiştir. Plazma homosistein düzeylerinin ortalaması, kontrol grubuna ($17.6 \pm 5.85 \mu\text{mol/L}$) kıyasla, AH'li grupta ($25.9 \pm 6.88 \mu\text{mol/L}$) daha yüksek tespit edilmiştir. Serum folat ve B12 düzeylerinin ortalamaları, kontrol grubuna (sırasıyla $10.01 \pm 3.27 \text{ ng/mL}$, $377.4 \pm 155.9 \text{ pg/mL}$) göre, AH'li grupta (sırasıyla $6.60 \pm 3.23 \text{ ng/mL}$, $370.1 \pm 167 \text{ pg/mL}$) düşük olarak tespit edilmiştir. Gruplar arasındaki ortalama plazma homosistein ve serum folat düzeylerindeki farklılıklar istatistiksel olarak anlamlı iken (sırasıyla $p = 0.041$, $p = 0.003$), serum B12 düzeylerindeki farklılıklar ise istatistiksel olarak anlamsızdı ($p = 0.084$).

Sonuç: Bu pilot çalışmadan elde ettiğimiz ön bulgular doğrultusunda AH'nin patogenezinde görülen homosistein yüksekliğinin folat düşüklüğünden kaynaklanabileceği ileri sürülebilir. AH'nin patogenezinde yer alan hiperhomosisteinemi klinik tablosunun altında yatan mekanizmaları açıklamak için daha kapsamlı çalışmalara ihtiyaç olduğu kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Alzheimer Hastalığı, Homosistein, Folat, B12 Vitamini

Dementia

Investigation of Blood Homocysteine, B12 And Folate Levels In Alzheimer's Disease

¹Özlem Gül, ²Hüseyin Fatih Gül, ³Caner Yıldırım, ⁴Can Emre Erdoğan, , ⁵Nazlı Koç

¹Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Mental Health and Neurological Diseases Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, Istanbul

²Kafkas University, Faculty of Medicine, Department of Medical Biochemistry, Kars

³Gaziantep University, Faculty of Medicine, Department of Medical Physiology, Gaziantep

⁴Kafkas University, Faculty of Medicine, Department of Neurology, Kars

⁵Kafkas University, Department of Medical Biochemistry, Institute of Health Sciences, Kars

Objective: Various vitamin deficiencies and the clinical picture of hyperhomocysteinemia caused by these vitamins have been the subject of research to enlighten the pathophysiology of many neurodegenerative and psychiatric diseases. In this study, blood levels of homocysteine, folate, and vitamin B12, which may be associated with the pathophysiology of Alzheimer's Disease (AD), were investigated.

Materials and Methods: This pilot study was designed as a cross-sectional study with individuals who came to a university hospital neurology outpatient clinic. The study groups consisted of 40 newly diagnosed Alzheimer's and 40 healthy individuals. Folate and vitamin B12 levels in serum samples taken from the groups were measured by electrochemiluminescence (ECL) method, and homocysteine levels in plasma samples were measured by chemiluminescence (CL) method in an autoanalyzer. Statistical differences of means between groups were analyzed by the Student-t test. For the lowest statistical significance, $p < 0.05$ was used.

Results: In our study, the average ages of the control group and the AD group were determined to be over 65 age. The mean of plasma homocysteine levels was found to be higher in AD ($25.9 \pm 6.88 \mu\text{mol/L}$) compared to the control group ($17.6 \pm 5.85 \mu\text{mol/L}$). The means of serum folate and B12 levels were found to be lower in the AD group ($6.60 \pm 3.23 \text{ ng/mL}$, $370.1 \pm 167 \text{ pg/mL}$, respectively) compared to the control group ($10.01 \pm 3.27 \text{ ng/mL}$, $377.4 \pm 155.9 \text{ pg/mL}$, respectively). While the differences in mean plasma homocysteine and serum folate levels between the groups were statistically significant ($p = 0.041$, $p = 0.003$, respectively), the differences in serum B12 levels were statistically insignificant ($p = 0.084$).

Conclusion: Although it can be suggested that the high homocysteine level seen in the pathogenesis of AD may be due to low folate in line with the preliminary findings we obtained from the pilot study. We believe that more comprehensive studies are needed to explain the mechanisms underlying the clinical picture of hyperhomocysteinemia in the pathogenesis of AD.

Keywords: Alzheimer's Disease, Homocysteine, Folate, Vitamin B12

Depresyon

İntihar Girişim Öyküsü Olan Depresyon Tanılı Bireylerde İntihar Düşüncesi İle Sosyodemografik Değişkenler Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

¹*Aydan Yıldız Özdemir*, ²*Mehmet Öztürk*, ³*İlker Özdemir*

¹*Sağlık Bakanlığı Giresun Üniversitesi Giresun Eğitim Araştırma Hastanesi, Giresun*

²*Sağlık Bakanlığı Ankara Eğitim Araştırma Hastanesi Psikiyatri Kliniği, Ankara*

³*Giresun Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalı, Giresun*

Amaç: Depresyon ile intihar davranışı arasında güçlü bir ilişki olduğunu belirtilmektedir. Depresyonun intihar riskini diğer psikiyatrik bozukluklara kıyasla 3,5-4,5 kat arttırdığı bildirilmiştir. Cinsiyet, yaş, medeni durum, ailesel etkenler, eğitim, meslek ve ekonomik durum, daha önce intihar girişiminin olması ve ailede psikiyatrik hastalık öyküsü risk etkenleri arasında sayılmaktadır. Bizde çalışmamızda intihar girişimi olan depresif bireylerdeki intihar düşüncesini etkileyen sosyodemografik verileri ele almayı amaçladık.

Metod: Çalışmamıza depresyon tanılı, intihar girişimi öyküsü olan 23 birey alınmıştır. Her katılımcıya yapılandırılmış sosyodemografik veri formu ve Beck intihar düşüncesi ölçeği (BİDÖ) uygulandı.

Bulgular: Çalışmaya katılan hastaların %60.9'u (n:14) kadın, %21'i (n:5) evliydi. Yaş ortalamaları 30.47±9.56, BİDÖ puan ortalamaları 15.30±5.27'di. Çalışan grubun BİDÖ skor ortalaması, çalışmayan gruptan anlamlı düzeyde düşüktü (p<0.05). Sigara kullanan grubun BİDÖ skor ortalaması, içmeyen gruptan anlamlı düzeyde yüksekti (p<0.05). Sonuçlar: İşsizlik önemli oranda toplumsal, ailevi ve ekonomik sorunlara yol açar. İşsizliğin intihar için de bir risk faktörü olduğu belirtilmektedir. Çalışmamızda da işsiz kesimde BİDÖ skorları yüksek bulunmuştur. Çalışmamızda sigara kullanan grubun, kullanmayan gruba göre ölçek skoru anlamlı düzeyde yüksek bulundu. Literatürde sigaranın stresle başetme yöntemi olarak kullanılabileceği, ayrıca intihar düşüncesini de arttırabileceği belirtilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Depresyon, intihar, düşünce

Depression

Investigation of The Relationship Between Suicidal Ideation and Sociodemographic Variables in Individuals Diagnosed With Depression Having Suicidal Attempt

¹Aydan Yıldız Özdemir, ²Mehmet Öztürk, ³İlker Özdemir

¹Ministry of Health Giresun University Giresun Training and Research Hospital, Giresun

²Ministry of Health Ankara Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, Ankara

³Giresun University Faculty of Medicine Department of Psychiatry, Giresun

Introduction and Aim: It is stated that there is a strong relationship between depression and suicidal behavior. It has been reported that depression increases the risk of suicide by 3.5-4.5 times compared to other psychiatric disorders. Gender, age, marital status, familial factors, education, occupation and economic status, previous suicide attempt and family history of psychiatric illness are among the risk factors. We aimed to examine the sociodemographic variables affecting suicidal ideation in depressive individuals with suicide attempt.

Method: Twenty three individuals who had attempted suicide were included in our study, who were diagnosed with depression. Sociodemographic data form and Beck suicidal ideation scale (BSIS) were applied to patients.

Results: Of the patients participating, 60.9% (n:14) were female, 21% (n:5) were married. Average age was 30.47±9.56, mean BSIS score was 15.30±5.27. The mean BSIS score of the employed group was significantly lower than the unemployed group (p<0.05). The mean BSIS score of the smoker group was significantly higher than the non-smoker group (p<0.05).

Conclusion: Unemployment causes significant social, family and economic problems. It is stated that unemployment is also a risk factor for suicide. The high BSIS score among the unemployed group in our study supports the literature. In our study, the BSIS score of the smoking group was found significantly higher than the non-smoking group. It is stated in the literature that smoking can be used as a method of coping with stress and can also increase suicidal ideation.

Keywords: Depression, suicide, idea

Depresyon

Geriatrik Depresyonda Bilişsel Yakınmalar ve Günlük Yaşam Faaliyetleri: Erken ve Geç Depresyon Arasında Bir Fark Var Mı?

Hasan Dilhan Bingöl, Selçuk Özdin

Ondokuz Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, Psikiyatri ABD, Samsun

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada geriatrik depresyon hastalarının kognitif belirtileri ve işlevsellik düzeyleri araştırılacaktır. Geriatrik depresyon hastaları erken ve geç başlangıçlı depresyon alt gruplarına ayrılarak gruplar arasında karşılaştırmalar yapılacaktır.

Yöntem: Çalışmaya toplam 94 geriatrik depresyon hastası (≥ 65 yaş) ve kontrol grubu olarak da 39 kişi dahil edilmiştir. Geriatrik depresyon hastalarının 33'ünün tanısı geç başlangıçlı depresyon, 61'inin tanısı erken başlangıçlı depresyon idi. Katılımcıların hepsi için sosyodemografik veri formu, Saat Çizme Testi, Katz Günlük Yaşam Aktiviteleri Ölçeği ve Öznel Bellek Yakınmaları Anketi doldurulmuştur. Geriatrik depresyon hastalarının depresyon şiddetinin ölçülmesinde Geriatrik Depresyon Ölçeği-15 kullanılmıştır. Çalışma için Ondokuz Mayıs Üniversitesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'ndan (no: 2019/534) onay alınmıştır.

Bulgular: Saat Çizme Testinde geç başlangıçlı depresyon hastaları kontrol grubuna göre daha kötü bir performans sergilemiştir. Erken başlangıçlı ve geç başlangıçlı depresyon hastalarında kontrol grubuna göre daha fazla öznel bellek yakınmalarının olduğu tespit edilmiştir. Katz Günlük Yaşam Aktiviteleri Ölçeği açısından gruplar arasında farklılık bulunmamıştır. Geriatrik depresyon hastalarında depresyon şiddeti ile günlük yaşam aktiviteleri arasında negatif yönde bir ilişki bulunmuştur.

Sonuç: Geç başlangıçlı depresyon kognitif işlevlerde daha fazla bozulma olan ayrı bir geriatrik depresyon çeşidi olarak düşünülebilir.

Anahtar sözcükler: Geriatrik depresyon, bilişsel, fonksiyonellik, yaşlılık, bellek

Depression

Cognitive Complaints and Activities of Daily Living In Geriatric Depression: Is There A Difference Between Early- and Late-Onset Depression?

¹Hasan Dilhan Bingöl, ¹Selçuk Özdin

¹Ondokuz Mayıs University Medical Faculty Hospital, Department of Psychiatry, Samsun

Aim: To investigate the cognitive complaints and activities of daily living in geriatric depression patients. Inter-group comparisons were performed by dividing geriatric depression patients into early- and late-onset subgroups.

Materials and Methods: Ninety-four patients with geriatric depression (≥ 65 years) were included, together with 39 individuals as a control group. Thirty-three of the geriatric depression patients had late-onset depression, and 61 had early-onset depression. All participants completed a sociodemographic data, the Mini Mental Test, the Clock-Drawing Test, the Katz Activities of Daily Living Scale, and the Subjective Memory Complaints Questionnaire. Geriatric Depression Scale-15 was used to measure the severity of patients' depression. Ethical approval for the study was granted by the Ondokuz Mayıs University Clinical Research Ethical Committee (no: 2019/534).

Results: Late-onset depression patients exhibited significantly poorer performance on the Clock Drawing Test than the control group. Significantly greater subjective memory complaints were determined in patients with early- and late-onset depression than in the control group. No difference was determined between the groups in terms of Katz Activities of Daily Living Scale scores. A negative correlation was found between the severity of depression and activities of daily living in patients with geriatric depression.

Conclusion: Late-onset depression may be regarded as a distinct form of depression involving greater impairment in cognitive functions.

Keywords: Geriatric depression, cognitive, functionality, elderly, memory

Depresyon

Majör Depresyon Hastalarında İntihar Davranışı ile İlişkili Üstbilişsel Süreçler

Soner Çakmak

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Adana

Giriş ve Amaç: Bilişsel fonksiyonların düşünceleri değerlendiren, denetleyen, yöneten ve bilişsel içeriği belirleyen alanı üstbiliş olarak tanımlanmaktadır. Endişelenmeye yönelik olumlu inançlar, kontrol edilemezlik ve tehlike, bilişsel güvensizlik, düşünceleri kontrol ihtiyacı ve düşünce süreçleri ile sürekli uğraşma şeklinde tanımlanan olumsuz üstbilişsel inanışlar depresyon hastalarında intihar gibi pek çok işlevsiz ruminatif düşünce ve davranışla ilişkilendirilebilir. Bu çalışmada Majör Depresif Bozukluk (MDB) tanısı almış klinik bir grupta, intihar davranışı olan ve olmayanlar arasında üstbilişsel farklılıkların ve intihar davranışı ile üstbiliş ilişkisinin araştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: Çalışmaya Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi (ÇÜTF) Psikiyatri Polikliniği'nde DSM 5'e göre tanılandırılmış 41 kadın, 9 erkek olmak üzere 50 MDB hastası alınmıştır. Katılımcıların yazılı onamları alınmış, cinsiyet, yaş, eğitim düzeylerini sorgulayan sosyodemografik veri formu doldurulmuştur. Katılımcılara Hamilton Depresyon (HAM-D), Üst Biliş (ÜBÖ) ve İntihar Davranış (İDÖ) ölçekleri uygulanmıştır. Katılımcılar en az ilkökul düzeyinde eğitim almış ve 18-65 yaş aralığındadır. Psikotik süreci, alkol ve madde bağımlılığı, organik mental bozukluğu ve zeka geriliği olanlar çalışma dışı bırakılmıştır. Çalışmanın etik kurul onayı ÇÜTF Etik Kurulu'ndan 14.06.2019 tarih ve 89 sayısı ile alınmıştır.

Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması $39,540 \pm 11,258$, HAM-D ölçeği ortalama puanları $35,480 \pm 7,043$ olarak belirlenmiştir. İntihar davranışı olan ve olmayan gruplar arasında ÜBÖ puanlarında farklılık belirlenmemiştir. Korelasyon analizlerinde ÜBÖ'nin kontrol edilemezlik ve tehlike ($p < 0.01$; $r = 0.408$) ve düşünceleri kontrol ihtiyacı ($p < 0.01$; $r = 0.381$) alt boyut puanları ile İDÖ puanları arasında ilişki belirlenmiştir.

Sonuç: Bu çalışma olumsuz üstbilişlerin MDB hastalarının intihar davranışı üzerinde önemini vurgulamaktadır. MDB hastalarında intihar davranış riski açısından üstbilişsel süreçlerin göz önünde bulundurulması önleyici müdahaleler için ek katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: üstbiliş, intihar davranışı, majör depresif bozukluk

Depression

Metacognitive Processes Associated With Suicidal Behavior In Patients With Major Depression

Soner Cakmak

Çukurova University Faculty of Medicine, Department of Mental Health and Diseases, Adana

Objective: The field of cognitive functions evaluating, controlling, managing thoughts and determining the cognitive content is defined as metacognition. Negative metacognitive beliefs, defined as the need for worry and control, cognitive insecurity, the need to control thoughts, and constant dealing with thought processes, can be associated with many dysfunctional ruminative thoughts and behaviors such as suicide in patients with depression. The aim of this study is to examine the differences in metacognitive beliefs between those with and without suicidal behavior and the relationship between suicidal behavior and metacognition in a clinical group diagnosed with Major Depressive Disorder (MDD).

Methods: Fifty MDD patients, 41 female and 9 male, who were diagnosed according to DSM 5 in the Psychiatry Outpatient Clinic of Çukurova University Faculty of Medicine (ÇUFM), were included in the study. Written consents of the participants were obtained, and a sociodemographic data form questioning gender, age, and education levels was filled in. Hamilton Depression Rating (HDRS), Metacognition Questionnaire (MCQ-30) and Suicidal Behavior (SBS) scales were applied to the participants. Participants have at least primary school level education and are between the ages of 18-65. Those with psychotic process, alcohol and substance addiction, organic mental disorder and mental retardation were excluded from the study. Ethics committee approval of the study was obtained from the ÇUFM Ethics Committee with the date 14.06.2019 and number 89.

Results: The average age of the participants was determined to be $39,540 \pm 11,258$, and the mean score of the HDRS as $35,480 \pm 7,043$. There was no difference in MCQ-30 scores between the groups with and without suicidal behavior. In correlation analysis, the relationship between the uncontrollability and danger ($p<0.01$; $r=0.408$) and need to control thoughts ($p<0.01$; $r=0.381$) sub-dimension scores and SBS scores were determined.

Conclusion: This study emphasizes the importance of negative metacognitions on suicidal behavior of MDD patients. Considering metacognitive processes in terms of suicidal behavior risk in MDD patients may provide additional contribution for preventive interventions.

Keywords: metacognition, suicidal behavior, major depressive disorder

Depresyon

Dayanılmaz Psikolojik Acı Ölçeği'nin Türkçe Geçerlilik ve Güvenirliği İçin Bir Ön Çalışma

Mehmet Emin Demirkol, Lut Tamam, Zeynep Namlı, Mahmut Onur Karaytuğ
Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Adana

Amaç: Psikolojik acı, hayal kırıklığı, kayıplar, travmatik olaylara maruz kalma ve karşılanmamış temel ihtiyaçlar nedeniyle ortaya çıkan zihinsel bir acı çekme sürecidir. Psikolojik acı, intihar eğiliminin altında yatan en önemli psikolojik risk faktörlerinden biridir. Geçmiş araştırmalar, Psikolojik Acı Ölçeği (PAÖ), Mee-Bunney Psikolojik Ağrı Değerlendirme Ölçeği (MBPADÖ) ve Psikolojik Acıya Tolerans Ölçeği'nin (PATÖ-10) Türkçe'de geçerli ve güvenilir olduğunu ortaya koymuştur. Bu çalışmanın amacı psikolojik acıyı daha kısa sürede, üç soru ile değerlendiren Dayanılmaz Psikolojik Acı Ölçeği'nin (UP3) Türkçe geçerlilik ve güvenirliliği ile ilgili bir ön çalışma yapmaktır.

Metod: Çalışmaya majör depresif bozukluk tanılı 44 hasta ve 50 sağlıklı kontrol dahil edildi. Katılımcılara UP3, Beck Depresyon Envanteri (BDE), Beck İntihar Düşüncesi Ölçeği (BİDÖ), Beck Umutsuzluk Ölçeği (BUÖ), PAÖ ve MBPADÖ uygulandı.

Bulgular: Hasta ve kontrol grupları sosyodemografik veriler açısından benzerdi. Depresif hasta grubunda BDE, BUÖ, BİDÖ, PAÖ, MBPADÖ ve UP3 ortalama skorları sağlıklı kontrollere göre anlamlı olarak daha yüksekti (her biri için $p < 0.05$). İç tutarlılık analizinde UP3'ün Cronbach alfa değeri 0,971'di. Uyum geçerliliği analizlerinde UP3 ile BDE, BUÖ, BİDÖ, PAÖ ve MBPADÖ arasında anlamlı ölçüde korelasyon gözlemlendi (her biri için $p < 0.01$). Ayırt edici (diskriminan) fonksiyon analizinde UP3, hasta ve kontrol grubunu % 88,3 oranında, daha önce intihar girişimi olan ve olmayan depresif hastaları % 68,2 oranında başarılı bir şekilde ayırt ediyordu.

Sonuç: Bu ön çalışma, UP3'ün Türkçe versiyonunun depresif hastalarda ve sağlıklı bireylerde geçerli ve güvenilir olduğunu ortaya koymuştur.

Depression

A Preliminary Study For The Validity and Reliability of The Turkish Version of The Unbearable Psychache Scale

Mehmet Emin Demirkol, Lut Tamam, Zeynep Namlı, Mahmut Onur Karaytuğ

Cukurova University Faculty of Medicine, Department of Mental Health and Diseases, Adana

Objective: Psychological pain (psychache) is a mental suffering process that occurs due to disappointment, losses, exposure to traumatic events, and unmet basic needs. Psychache is one of the most important psychological risk factors underlying suicidality. Previous studies revealed that the Psychache Scale (PS), Mee-Bunney Psychological Pain Assessment Scale (MBPPAS), and Tolerance for Psychological Pain Scale (TMPS-10) were valid and reliable in Turkish. We aimed to conduct a preliminary study of the Turkish validity and reliability of the Unbearable Psychache Scale (UP3), which evaluates psychache in a shorter time with three questions.

Methods: We included 44 patients with major depressive disorder and 50 healthy controls. The UP3, Beck Depression Inventory (BDI), Beck Scale for Suicidal Ideation (BSIS), Beck Hopelessness Scale (BHS), PS, and MBPPAS were applied to the participants.

Results: The patient and control groups were similar in terms of sociodemographic data. The mean scores of BDI, BHS, BSIS, PS, MBPPAS, and UP3 were significantly higher in patients than in the healthy controls ($p < 0.05$ for each). In the internal consistency analysis, the Cronbach alpha value of UP3 was 0.971. The UP3 was significantly correlated with BDI, BHS, BSIS, PS, and MBPPAS ($p < 0.01$ for each). Besides, in discriminant function analysis, UP3 successfully differentiated patients and control groups with a rate of 88.3%, and depressive patients with and without previous suicide attempts at a rate of 68.2%.

Conclusion: This preliminary study revealed that the Turkish version of the UP3 is valid and reliable in depressive patients and healthy individuals.

Digital psikiyatri

Türkiye'de Hekim İntiharları Basında Nasıl Yer Alıyor? DSÖ Önerilerine Uyuluyor Mu?

Aybeniz Civan Kahve, Yagmur Darben

University Of Health Sciences Ankara City Hospital Department Of Psychiatry, Ankara

Amaç: İntihar tüm dünyayı etkilen önemli bir halk sağlığı sorunudur. Bazı meslek gruplarının intihar riskinin arttığı bilinmektedir. Yapılan birçok çalışmada sağlık çalışanları özellikle de hekimler intihar için yüksek risk grubunda değerlendirilmiştir. Ülkemizde de son yıllarda giderek artan şekilde hekimlerin intihar haberleri basına yansımaktadır. İntiharların sansasyonel şekilde haberleştirilmesi, intihar oranlarını artırmaktadır. DSÖ, intiharların haberleştirilmesinde dikkat edilmesi gerekenlerle ilgili bir kılavuz hazırlamıştır. Bu çalışmada, hekim intiharlarının haberlerde nasıl yer aldığı ve DSÖ'nün önerilerine ne kadar uyulduğu araştırılmıştır.

Method: Çalışmamızda Mart 2016-Mart 2021 arasında beş yıllık dönemde Google haberlerde arama yapıldı. Yeni bir tarayıcıda google arama seçenekleri kullanılarak "doktor" ve "intihar" anahtar kelimelerini birlikte içeren haberler filtrelendi. Toplam 17 sayfada çıkan 170 haberden hekim intiharı ile ilişkili olan 80 haber incelendi. Her bir haber için DSÖ tarafından önerilen haberleştirme uygunluğunu değerlendiren form dolduruldu.

Bulgular: Haberlerin %52.5'inde (n:42) intihar için spesifik bir neden belirtilmiş, %35.0'inde (n:28) intihar o sorunun çözümü olarak gösterilmişti. Haberlerin %73.8'inde (n:59) ilgi çekici sansasyonel başlık kullanılmışti. İntihar yöntemi haberlerin %86.2'sinde (n:69) açıkça belirtilmişti, %41.3'ünde (n:33) yöntem ve intihar yeri ile ilgili görüntüler yer alıyordu. İntiharın sebebi olarak %15.0'inde (n:12) psikiyatrik hastalık, %10.0'unda (n:8) yıldırma, %8.8'inde (n:7) aile içi sorunlar sorumlu olarak gösterilmişti. Haberlerin hiçbirinde intihar nasıl önlenir ve nereden yardım alınır ile ilgili bir bilgiye yer verilmemişti.

Sonuç: Türkiye'de hekim intiharları ile ilgili haberlerin büyük çoğunluğu DSÖ önerilerine uygun değildir. Yöntemler detaylı anlatılmakta, intihar sansasyonel olarak haberleştirilmekte ve koruyucu önlemler, yardım yollarıyla ilgili bilgiler verilmemektedir. İntihar gibi önemli bir sorun ile mücadele; medya çalışanlarına yönelik eğitimler, bilgilendirmeler yapılmasına ihtiyaç vardır.

News Of Suicide Among Physicians in Turkey: Are WHO Recommendations Followed?

Aybeniz Civan Kahve, Yagmur Darben

University of Health Sciences Ankara City Hospital Department of Psychiatry, Ankara

Objectives: Suicide is an important public health problem that affects the whole world. Some occupational groups have an increased risk of suicide. Healthcare workers, especially physicians, have been evaluated in the high-risk group. In recent years, reports of suicide by physicians are increasingly reflected in the media. Sensational reporting of suicides increases suicide rates. The WHO has prepared a guide on what should be considered in reporting suicides. In this study, it was investigated how physicians' suicides appeared in the news and how much they followed WHO's recommendations.

Methods: Google news was searched for a five-year period between March 2016-March 2021. In a new browser the news containing the keywords "physician" and "suicide" together were filtered using Google search options. 80 news related to the suicide of a physician out of 170 news published on 17 pages in total were analyzed. A form evaluating the correspondence suitability of the news suggested by WHO was filled in for each news.

Results: In 52.5% (n: 42) of the news, a specific reason was specified for suicide, and in 35.0% (n: 28) suicide was shown as the solution to that problem. A sensational headline was used in 73.8% (n: 59). Suicide method was clearly stated in 86.2% (n: 69), 41.3% (n: 33) had images about the method and suicide place. The reason for suicide was shown as psychiatric illness in 15.0% (n: 12), mobbing in 10.0% (n: 8), family problems in 8.8% (n: 7). None of the news had information about how to prevent suicide and where to get help.

Conclusions: The news about the physician suicides in Turkey are not suitable for most WHO recommendations. The methods are explained in detail, the suicide is reported sensationally, and there is no information about protective measures and ways of help. There is a need to provide information for media workers in combating suicide.

Dikkat eksikliği hiperaktivite

Erişkin Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu Tanılı Hastalarda Dürtüselliğin Komorbid Ruhsal Hastalıklar ile İlişkisi

Zeynep Namli

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Adana

Amaç: Dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu (DEHB) çocukluk ve erişkinlikte yüksek oranlarda görülmektedir. Diğer ruhsal bozukluklar, yasal ve mesleki sorunlar DEHB'ye eşlik edebilir. Bu çalışmada erişkin DEHB tanılı hastalarda dürtüselliğin komorbid ruhsal bozukluklar ve klinik değişkenler ile ilişkisini araştırdık.

Metod: DSM-5 kriterleri esas alınarak yapılan ruhsal görüşmeye göre DEHB tanısı alan 63 hasta çalışmaya dahil edildi. Katılımcılara Wender Utah Derecelendirme Ölçeği (WUDÖ), Buss-Perry Saldırganlık Ölçeği (BPSÖ) ve Barratt Dürtüsellik Ölçeği-11 (BDÖ-11) uygulanmıştır.

Bulgular: Hastaların 34'ü (% 54) kadın, 38'i (% 60,3) bekar, 43'ü (%68,3) çalışmıyordu, katılımcıların yaş ortalaması $25,93 \pm 8,49$ idi. Hastaların 53'ünde (% 84,1) çocukluk çağı DEHB öyküsü ve 18'inde (% 28,6) çocukluk çağı travma öyküsü mevcuttu, 17'sinde (% 27) komorbid depresif bozukluk, 13 kişide (%20,6) anksiyete bozukluğu, 13 kişide (%20,6) obsesif kompulsif bozukluk saptandı. Komorbid tanısı olan ve olmayan hasta gruplarının BPSÖ sözel alt başlık puanları arasında anlamlı farklılık belirlendi ($p=0,44$). Komorbid tanısı olan ve olmayan grupların BDÖ-11 puanları arasında anlamlı farklılık belirlenmedi ($p>0,05$). Çocukluk çağı travması öyküsü olan ve olmayan hastalar arasında komorbid ruhsal hastalık oranları açısından anlamlı farklılık belirlenmedi. ($p>0,05$)

Sonuçlar: Çalışmamız DEHB'de dürtüselliğin komorbid ruhsal hastalıklarla ilişkili olmadığını göstermiştir. Elde edilen sonuçlar dürtüselliğin doğrudan DEHB tanısıyla ilişkili olduğunu düşündürmektedir. Geniş örnekleme yapılacak izlem çalışmaları konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır.

Attention deficit hyperactivity

The Relationship Between Impulsivity and Comorbid Mental Disorders In Patients with Adult Attention Deficit Hyperactivity Disorder

Zeynep Namlı

Cukurova University Faculty of Medicine, Department of Mental Health and Diseases, Adana

Objective: Attention deficit hyperactivity disorder (ADHD) is common in both childhood and adulthood. The other mental disorders, legal and occupational problems may accompany ADHD. We investigated the relationship of impulsivity with comorbid mental disorders and clinical variables in adult ADHD patients.

Methods: We included 63 patients with ADHD according to DSM-5 criteria. Wender Utah Rating Scale (WURS), Buss-Perry Aggression Scale (BPAS), and Barratt Impulsivity Scale-11 (BIS-11) were applied to the participants.

Results: Thirty-four of the patients (54%) were female, 38 (60.3%) were single, 43 (68.3%) were unemployed, and the mean age was 25.93 ± 8.49 . Fifty-three (84.1%) of the patients had a history of childhood ADHD, and eighteen (28.6%) had a history of childhood trauma. Seventeen of the patients (27%) had a comorbid depressive disorder, thirteen (20.6%) had an anxiety disorder, and thirteen (20.6%) had an obsessive-compulsive disorder (20.6%). There was a significant difference between the verbal subgroup scores of BPAS between the patients with and without a comorbid diagnosis ($p = 0.44$). There was no significant difference between the BIS-11 scores of the groups with and without a comorbid diagnosis ($p > 0.05$). There was no significant difference between the patients with and without a history of childhood trauma in comorbid mental disorder rates ($p > 0.05$).

Conclusion: This study revealed that impulsivity in ADHD is not associated with comorbidities. The results suggest that impulsivity is directly related to ADHD diagnosis. Follow-up studies with a large sample will provide a better understanding of the subject.

Dikkat eksikliği hiperaktivite

Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu Olan Çocuklar Arasında İlk Başvuru ve Takipte Cinsiyete Göre Farklılıklar

Merve Çıkılı Uytun, Didem Behice Öztıp, Esra Yürümez, Tuğba Menteşe Babayığıt, Gökçe Yağmur Efendişe

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Ankara

Amaç: Bu çalışmada, DEHB'ye spesifik bir poliklinikte DEHB tanısı alan kız ve erkek çocukların klinik özelliklerinin ve sonuçlarının karşılaştırılması amaçlanmıştır. DEHB olan kız ve erkek çocuklar, sosyodemografik, klinik özellikler, tedavi yaklaşımları ve sonuçları açısından karşılaştırılmıştır.

Yöntem: DEHB polikliniğimizde (n = 200) izlenen tüm kızlar dahil edildi. Karşılaştırmalar için aynı poliklinikten rastgele 200 erkek seçildi. Turgay Ölçeği- DBD-SRS, CBCL'nin Yavaş Bilişsel Tempo alt ölçeği, Conners Derecelendirme Ölçekleri Gözden Geçirilmiş Ebeveyn ve Öğretmen Formları puanları incelenmiştir.

Bulgular: Kızlarda DEHB belirtilerinin fark edildiği yaş erkeklerinkinden anlamlı derecede daha geçti. DEHB alt tipi, eş tanı ve CBCL-Yavaş bilişsel tempo alt ölçeği puanları açısından da gruplar arasında farklılıklar vardı.

Sonuç: Sonuç olarak, bu veriler, DEHB tanı kriterlerini karşılayan kızların klinik özelliklerinin erkeklerden farklı olduğunu göstermektedir. Ek olarak, erkek çocuklarda DEHB davranışlarına ilişkin öğretmen algılarının farklı olduğunu bulduk. Bu farklılıklar, kızların DEHB davranışları nedeniyle neden daha az sevk edildiğini açıklayabilmektedir. Kızlar, ancak ciddi klinik semptomlar göstermeleri halinde çocuk psikiyatrisi polikliniklerine sevk edilmektedirler.

Sex Differences In Baseline and Follow-Up of Attention-Deficit/Hyperactivity Disorder Among Clinic-Referred Children

Merve Çıkılı Uytun, Didem Behice Öztop, Esra Yürümez, Tuğba Menteşe Babayiğit, Gökçe Yağmur Efendiş

Ankara University Faculty of Medicine, Department of Child and Adolescent Mental Health and Diseases, Ankara

Aim: in the current study, it was aimed to compare the clinical features and outcomes of boys and girls diagnosed as having ADHD in an ADHD-specific outpatient department. Girls and boys with ADHD were compared in terms of sociodemographic, clinical features, treatment approaches and outcomes.

Method: All girls who were followed up in our ADHD outpatient (n=200) department were enrolled. For comparisons, 200 boys were randomly selected. Turgay's Scale- DBD-SRS, the Sluggish Cognitive Tempo subscale of the CBCL, Conners Rating Scales Revised- Parent and Teacher Forms scores were analyzed.

Results: Among the girls, the age at which symptoms of ADHD were recognized were significantly older than those of the boys. There were also differences between the groups in terms of ADHD subtype, comorbid diagnosis and scores of the CBCL-Sluggish cognitive tempo subscale.

Conclusions: In conclusion, these data suggest that clinical traits of girls who meet full ADHD diagnostic criteria differ from boys. Additionally, we found different teacher perceptions of ADHD behaviours in boys. These differences may explain why girls are less likely to be referred for their ADHD behaviours. Girls may be referred to child psychiatry outpatient clinics only if they display severe and serious clinical symptoms.

Dikkat eksikliği hiperaktivite

Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu Tanılı Ergenlerde Sosyal Medya Bağımlılığı

Senay Kılınçel

Istanbul Gelisim University, Department of Child Develepment, Istanbul, Turkey

Amaç: Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu (DEHB) ergenlik döneminde davranışsal bağımlılıklar için risk faktörü olarak bilinmektedir ve sosyal medya bağımlılığı ve DEHB semptomlarının ilişkili olduğu düşünülmektedir. Çalışmamızın amacı, DEHB tanısı alan ergenlerde DEHB semptomları ile sosyal medya bağımlılığı ilişkisini araştırmaktır.

Yöntem: Çalışma örneklemini 2 Mart-17 Mart 2021 tarihleri arasında Sakarya Çocuk ve Ergen Psikiyatrisi Enstitüsü'ne başvuran ergenler arasından çocuk ve ergen psikiyatri uzmanı tarafından DSM-V ölçütlerine göre DEHB tanısı alan, çalışmaya katılmaya gönüllü 12-18 yaş arasındaki 32 ergen hasta oluşturmuştur. Katılımcılara araştırmacılar tarafından oluşturulan sosyodemografik bilgi formu, Turgay DEHB ölçeği ve Sosyal Medya Bağımlılığı ölçekleri uygulanmıştır. Çalışmanın etik kurulu Sakarya Üniversitesi Tıp Fakültesi Girişimsel Olmayan Etik Kurulu tarafından E-71522473-050.01.04-15160/150 numarası ile onaylanmıştır.

Bulgular: Çalışmamızda 32 hastanın verileri incelenmiştir. Katılımcıların yaş ortalamasını 14.5 olduğu ve %62.5'sinin kız olduğu gözlemlendi. Katılımcıların %68,75'i sosyal medya'da en çok instagram'da vakit geçirdiğini ifade etmiştir. Çalışma grubunun %37,5'inde problematik sosyal medya kullanımının olduğu gözlemlenmiştir ve bu oranın kızlarda erkeklere oranla istatistiksel olarak anlamlı yüksek olduğu görülmüştür. Araştırmadan elde edilen veriler incelendiğinde sosyal medya bağımlılığı ile DEHB semptomlarının arasında istatistiksel anlamlı ilişki olmadığı gözlemlenmiştir.

Sonuç: Geçtiğimiz 10 yılda sosyal medya kullanımı oranları ciddi artış göstermiştir ve bozukluk kapsamında değerlendirilecek kullanım için risk faktörlerinin tespit edilmesi ergen ruh sağlığı açısından önem taşımaktadır. Çalışmamızda DEHB tanısı olan ergenlerin sosyal medya bağımlılığı için risk taşıdığı görülmüştür ve klinik değerlendirmede göz önünde bulundurulması gerekmektedir.

Attention deficit hyperactivity

Social Media Addiction In Adolescents With Attention Deficit Hyperactivity Disorder

Senay Kilince!

Istanbul Gelisim University, Department of Child Development, Istanbul, Turkey

Aim: Attention deficit and hyperactivity disorder (ADHD) is a known risk factor for behavioral addictions during adolescence and the symptoms of social media addiction and ADHD are considered to be related. The aim here was to investigate the correlation between ADHD symptoms and social media addiction in adolescents diagnosed with ADHD.

Materials and Methods: The sample of the study consisted of 32 adolescents aged between 12-18 years diagnosed with ADHD according to the DSM-V criteria by a child and adolescent psychiatrist among those who admitted to the Sakarya Child and Adolescent Psychiatry Institute between March 2nd and March 17th, 2021. The participants were applied a sociodemographic information form prepared by the researchers, the Turgay ADHD scale, and the Social Media Addiction scale. Approval for the research was obtained from the Non- Interventional Ethics Committee of the Medical Faculty at Sakarya University, with decision no E-71522473-050.01.04-15160/150.

Results: We examined the data of 32 patients. The participants had a mean age of 14.5 and 62.5% were female. 68.75% of the participants stated that they spent most of their time on social media on Instagram. 37.5% of the study group was found to have problematic social media use, statistically significantly higher in females compared to males. Based on our findings, there was no statistically significant correlation between the symptoms of social media addiction and ADHD.

Conclusion: In the past decade, the rate of social media use has increased significantly and it is important for the mental health of adolescents to identify the risk factors that can be evaluated within the scope of this disorder. In the current study, adolescents with ADHD were found to be at risk for social media addiction, which should be considered in clinical evaluation.

Dikkat eksikliği hiperaktivite

Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu Olan Adolesanlarda Uyarlanmış Diyalektik Davranışçı Grup Terapisinin Etkinliği

Bahadır Turan

Sağlık Bakanlığı, Ankara

DDT Beceri Eğitimi, duygusal ve/veya davranışsal sorunları olan ergenlerle çalışan ruh sağlığı profesyonelleri için alternatif bir yöntem olabilir. Türkiye'de henüz yaygınlaşmamış olan bu terapi yaklaşımı, son yıllarda genel olarak tüm duygusal ve davranışsal sorunlarda etkili sonuçlar vermeye başlamıştır. Bu çalışmada Ağrı Devlet Hastanesi'nde 2019 yılında izlenen 11 DEHB'li ergene uygulanan uyarlanmış 8 haftalık DDT grup beceri uygulamasının etkililiği değerlendirilmiştir.

Katılımcılar, DEHB teşhisi konan ve DEHB için psikotropik ilaç alan 11 erkek ergen olarak belirlenmiş olup 1 ay boyunca sabit bir ilaç ve dozu sürdürmüş olan çocuklar seçilmiştir. Katılımcılar tedaviden önce, tedaviden sonra ve tedaviden 3 ay sonra Turgay ve SDQ ölçekleri ile değerlendirilmiştir. Çalışma Atatürk Üniversitesi etik kurulu tarafından onaylanmıştır.

Bir katılımcı dördüncü seanstan sonra DDT'yi bırakmış ve tedavi sonrası veya takip değerlendirmelerini tamamlamamıştır. Diğer tüm katılımcılar tedaviyi ve her üç değerlendirmeyi tamamlamıştır. Başlangıçta herhangi bir değişikede tedavi grupları arasında hiçbir fark bulunmadı ($p>0.05$). Tedaviden sonra, tedavi öncesine göre hem Turgay skorlarında hem de SDQ skorlarında anlamlı bir iyileşme bulundu. Ve bu skorlar 3 aylık takipten sonra da korunmuştur.

Bu müdahalenin çok düşük maliyeti göz önüne alındığında, beceri eğitimi broşürleri, hem ilaç tedavisine rağmen duygusal ve davranışsal sorunları devam eden çocuklarda veya daha etkili müdahalelerin mümkün olmadığı durumlarda kullanılmak üzere alternatif bir terapi yöntemi olarak daha fazla çalışmaya değer görünmektedir.

Attention deficit hyperactivity

The Effectiveness of Revised Dialectical Behavioral Group Therapy in Adolescents With Attention Deficit And Hyperactivity Disorder

Bahadır Turan

Ministry of Health, Ankara

DBT Skills Training offers an alternative method for mental health practitioners working with adolescents who struggle to control their emotions and/or behaviors. This therapy approach - not yet widespread in Turkey - is generally used in all the emotional and behavioral problems in recent years began to give effective results. In this study, the effectiveness of 8-week group skills revised-DBT training applied to 11 adolescents with ADHD who were followed up in Ağrı State Hospital in 2019 was assessed.

Participants were identified as 11 male adolescents who were diagnosed with ADHD and received psychotropic medication for ADHD must have maintained a stable medication and dose for 1 month prior to enrollment. Participants were assessed before treatment, after treatment, and 3 months after treatment with Turgay and SDQ scales. The study was approved by the Ataturk University ethical committee.

One participant dropped out of DBT after four sessions and did not complete the post-treatment or follow-up assessments; all other participants completed treatment and the three study assessments. No differences were found between the treatment groups on any variable at baseline (all p values > 0.05). After the treatment, a significant improvement was found in both Turgay scores and SDQ scores compared to before treatment. And these scores were maintained after 3 months of follow-up.

Given the very low cost of this intervention, skills training handouts may be worthy of further study as an alternative therapy method for use both in children whose emotional and behavioral problems persist despite medication or when more efficacious interventions are not feasible.

Dikkat eksikliği hiperaktivite

DEHB'li Erkek Çocuklarda Klinik İyileşme Maternal DEHB ile İlişkili Mi?

Sena Saygılı Ok, Semra Yılmaz

Bakırköy Dr. Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

Giriş ve Amaç: Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) çocukluk çağının en sık görülen nörogelişimsel bozukluğudur. Etkili ilaç tedavisi DEHB'de önemli bir klinik iyileşme sağlamakla beraber; kişisel özellikler, sosyal-akademik özellikler ve ailesel özellikler gibi birçok parametre de klinik iyileşmeyi etkileyebilir. Biz de çalışmamızda, DEHB tanısı ile izlenen erkek çocukların klinik iyileşmesine maternal DEHB semptomlarının etkisini araştırmayı amaçladık.

Yöntem: Çalışmaya DEHB tanısı almış 7-18 yaş arası toplam 44 erkek çocuk ve biyolojik anneleri dahil edildi. Olgular sosyodemografik ve klinik veri formu, Klinik Global İzlenim Ölçeği (KGİ), Connors Anababa Dereceleme Ölçeği Yenilenmiş Uzun Formu (CADÖ-Y/U) ve Erişkin Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu Kendi Bildirim Ölçeği (ASRS) ile değerlendirildi. İstatistiksel analiz için SPSS 21.0 kullanıldı.

Bulgular: KGİ ölçeğinde diğer annelere göre daha iyi klinik iyileşme gösteren erkek çocukların annelerinde ASRS-Toplam Puanları daha düşüktü. Diğerlerine kıyasla KGİ'de nispeten zayıf iyileşme gösterenlerin erkek çocukların anneleri ise en yüksek ASRS-Toplam puanlarına sahipti. Ancak bu fark istatistiksel olarak anlamlı düzeyde değildi.

Sonuç: Bu çalışma, maternal DEHB'nin, DEHB tanısı almış çocuklarının tedavi sonucunu etkilediğini göstermiştir. Annelerdeki DEHB semptomları; çocuklarının ADHD tedavisinde önemli olan medikal tedavilerin uygun şekilde takibini yapmalarında ve davranışsal/eğitsel yaklaşımları uygulamada güçlük yaşamalarına neden olabilir. DEHB tanılı çocuklarda ebeveynlerin DEHB açısından değerlendirilmeleri ve riskli olguların tedaviye yönlendirilmeleri çocuklarının klinik gidişatı için faydalı olacaktır.

Attention deficit hyperactivity

Is Clinical Improvement In ADHD Boys Related To Maternal ADHD?

Sena Saygılı Ok, Semra Yılmaz

Bakırköy Dr. Sadi Konuk Training and Research Hospital, İstanbul

Background: Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD) is the most common neurodevelopmental disorder of childhood. Effective drug treatment provides significant clinical improvement, however, many parameters such as personal characteristics, social-academic characteristics and familial characteristics may also affect the clinical improvement in ADHD. In our study, we aimed to investigate the effect of maternal ADHD symptoms on the clinical improvement of children followed up with a diagnosis of ADHD.

Methods: A total of 44 ADHD diagnosed boys with 7-18 years of age and their biological mothers were included in this study. All participants were assessed with sociodemographic form, the Clinical Global Impression Scale (CGI), the Revised Long Form of the Conners Parents Rating Scale (CRS-Y/U), and the Adult Attention Deficit and Hyperactivity Disorder Self-Report Scale (ASRS). SPSS 21.0 was used for statistical analysis.

Results: ASRS-Total Scores were lower in mothers of boys with better clinical improvement in CGI compared to other mothers. In addition, mothers of those with relatively poor improvement in CGI compared to others had the highest ASRS-Total scores. However, this difference was not at statistically significant level.

Conclusions: Maternal ADHD symptoms may cause difficulties in adherence to medical treatments and to usage of behavioral / educational approaches. In children diagnosed with ADHD, evaluation of parents in terms of parental ADHD and referral of the risky cases to treatment will be beneficial for clinical outcome.

Disosiyatif ve somatization bozuklukları

Konversiyon Bozukluğu'nda Diffüzyon Tensör Görüntüleme

¹*Dicle Oymak Yenilmez*, ²*Semra Ulusoy Kaymak*, ³*Oktay Algin*, ⁴*Arzu Ceylan Has*, ⁵*Mustafa Uğurlu*

¹*Edirne Sultan 1. Murat Devlet Hastanesi Psikiyatri Bölümü*

²*Sağlık Bakanlığı Yönetim Hizmetleri Genel Müdürlüğü, Ankara*

³*Ankara Şehir Hastanesi, Bilkent*

⁴*Bilkent Üniversitesi Uluslararası Manyetik Rezoans Araştırma Merkezi*

⁵*Ankara Şehir Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, 06800 Bilkent / Ankara, Türkiye*

Giriş: Konversiyon belirtilerinin sol tarafta sağ taraftan daha fazla görüldüğünün fark edilmesiyle bozukluğun altta yatan biyolojik nedenlerine yönelik ilgi artmaya başlamıştır. Ancak KB'nun altta yatan nedeni halen gizemini korumaktadır. Bu çalışmada motor ve nöbetle giden KB hastaları ve sağlıklı kontroller arasında beyaz cevher mikroyapısındaki farklılıkların DTG yöntemiyle saptaması amaçlanmıştır.

Yöntem: Çalışma 16 hasta ve 16 kontrol ile gerçekleştirildi. Tüm katılımcılara Kısa Uluslararası Nöropsikiyatrik Görüşme Formu (M.I.N.I.), Montgomery Asberg Depresyon Değerlendirme Ölçeği (M.A.D.R.S.), Beck Depresyon Ölçeği, Beck Anksiyete Ölçeği, El Tercihi Anketi testin yapılabileceği uygun ortam koşullarında uygulandı. Bu uygulama ardından tüm katılımcılara DTG uygulandı. Oluşturulan görüntülerden TBSS yöntemi ile FA ve MD haritaları oluşturuldu. Hasta ve kontrol grubuna uygulanan testler uygun istatistiksel yöntemlerle kıyaslandı.

Bulgular: Gruplar arasında yaş, eğitim düzeyi, medeni durum, gelir düzeyi açısından istatistiksel olarak anlamlı fark yoktu. Gruplar karşılaştırıldığında KB tanılı hastalarda bilateral medial frontal korteks, sol inferior frontal korteks, sol hipokampus ve sol supramarjinal girus beyaz cevher yapılarında, sol uncinat fasikülgibi bölgelerde beyaz cevher yapısında miyelinizasyonda belirgin bozulma olduğu görüldü.

Sonuç: Tüm bu sonuçlar konversiyon bozukluğunda oluşan işlev azalması, artması ya da işlev bozulması gibi durumların; istenç, karar verme, amaçlı harekete başlama, motor fonksiyonların koordine edilmesi, ardışık hareketlerin yapılması, uygunsuz cevapların inhisyonu, riskten kaçınma, emosyon regülasyonu, istenmeyen bilginin filtrelenmesi alanların bozulması sonucunda meydana geldiği sonucunu ortaya koymaktadır.

Dissociative and somatization disorders

Diffusion Tensor Imaging In Conversion Disorder

¹Dicle Oymak Yenilmez, ²Semra Ulusoy Kaymak, ³Oktay Algin, ⁴Arzu Ceylan Has, ⁵Mustafa Uğurlu

¹*Edirne Sultan 1. Murat State Hospital, Department of Psychiatry*

²*Ministry of Health General Directorate of Management Services, Ankara*

³*Ankara City Hospital, Bilkent*

⁴*Bilkent University International Magnetic Resonance Research Center*

⁵*Ankara City Hospital, Department of Psychiatry, 06800 Bilkent / Ankara, Turkey*

Introduction: After the recognition of conversion symptoms tend to be seen more commonly on the left than the right, it has been increasing interest in biological reasons of the disorder. But the reason of conversion disorder still remains mystery. The aim of this study, is to determine the differences microstructure of white matter in patients with conversion motor disorder and conversion non epileptic seizure and matched healthy controls.

Method: 16 patients and 16 healthy controls added to the study. Sociodemographic questionnaire, Mini International Neuropsychiatric Interview, The Montgomery–Asberg Depression Rating Scale, Beck Depression Inventory, Beck Anxiety Inventory, The measurement of handedness were applied to all of the participants. And then DTI data were collected. Fractional anisotropy (FA), and mean diffusivity (MD) maps were calculated from the DTI datas by using Tract-Based Spatial Statistics (TBSS). And then all tests were compared by appropriate statistical tests.

Results: Education level-, marital status-, level of income was matched between groups. Significantly damaged white matter were observed in patients with CD in the left inferior frontal cortex, bilateral medial frontal cortex, left hippocampus and left supramarginal gyrus white matter, left uncinate fasciculus.

Conclusions: All this results, reduction, increase or dysfunction of the function underlie the reason of CD. Wills, decision-making, starting to voluntary movement and coordinate motor functions, consecutive moves, inhibiting activity of the inappropriate response, risk aversion, emotion regulation, filtering of unwanted information, events and storage memories of the details reveals the results that occur as a result of the deterioration of areas such as attention reveal the deterioration.

Disosiyatif ve somatization bozuklukları

Genç Yetişkin Kadınlarda Diyet ve Oral Kontrol Davranışları Psikoform Dissosiyasyon ile Değil, Somatoform Dissosiyasyonla İlişkiliydi

Ali Kandeğer

Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi, Konya

Giriş ve Amaç: Bu çalışmada kadın üniversite öğrencisi popülasyonunda çocukluk çağı travmasını kontrol ettikten sonra bozulmuş yeme tutumları ile psikoform ve somatoform dissosiyatif yaşantıların ilişkisini incelemeyi amaçladık.

Yöntem: Katılımcılar sosyodemografik veri formu, çocukluk çağı travması ölçeği (ÇÇTÖ), Dissosiyatif Yaşantılar Ölçeği (DYÖ), Somatoform Dissosiyasyon Ölçeği (SDÖ) ve Yeme Tutumu Testi'nden (YTT) oluşan psikolojik bir test bataryası doldurdu. Madde ve düzenli alkol kullanımı olan ve psikiyatrik bir bozukluğa sahip olduğunu bildiren katılımcılar çalışmadan dışlandıktan sonra 772 genç yetişkin kadın üniversite öğrencisi analize alındı. Çalışma protokolü Selçuk Üniversitesi Yerel Etik Kurulu tarafından onaylanmıştır (01/04/2020, 2020/159).

Bulgular: Katılımcıların ÇÇTÖ, DYÖ, SDÖ, YTT skorları arasında pozitif korelasyon vardı ($p < 0.01$). Psikoform dissosiyasyon için yapılan hiyerarşik regresyon analizi varyansın %45'ini açıklıyordu. Çocukluk çağı travması ($t = 5.35$, $p < 0.01$), somatoform dissosiyasyon ($t = 17.45$, $p < 0.01$) ve bulimik davranış ($t = 5.12$, $p < 0.01$) psikoform dissosiyasyon için belirgin yordayıcıydı. İkinci hiyerarşik regresyon analizi ise somatoform dissosiyasyon için yapıldı ve varyansın %44'sini açıklıyordu. Çocukluk çağı travması ($t = 6.31$, $p < 0.01$), psikoform dissosiyasyon ($t = 17.45$, $p < 0.01$), oral kontrol ($t = 2.51$, $p = 0.01$) ve diyet davranışları ($t = 2.27$, $p = 0.02$) somatoform dissosiyasyon ile ilişkili faktörlerdi.

Sonuç: Bulimik davranışların psikoform dissosiyasyon ile ilişkili olduğu bilinmektedir. Ancak aynı çalışmada oral kontrol ve diyet davranışlarının somatoform dissosiyasyonla ilişkili olduğu ilk defa gösterilmiştir. Bulimik yeme davranışları farkındalığın ve yürütücü kontrolün azaldığı mental süreçlerle ilişkili gibi görünmektedir. Oral kontrol ve diyet davranışları ise daha çok somatik belirtilerle örtüşüyor olabilir.

Dissociative and somatization disorders

Dieting and Oral Control Behaviors Associated With Somatoform But Not Psychoform Dissociation Among Female Young Adults

Ali Kandeğer

Selçuk University Faculty of Medicine, Konya

Objective and Aim: We aimed to examine the relationship between disordered eating attitudes and psychoform and somatoform dissociative experiences after controlling for childhood trauma in a female university student population.

Method: Participants filled in a psychological test battery consisting of sociodemographic data form, childhood trauma scale (CTQ), Dissociative Experiences Scale (DES), Somatoform Dissociation Scale (SDQ), and Eating Attitude Test (EAT). After the participants who reported substance and regular alcohol use and had a psychiatric disorder were excluded from the study, 772 young adult female university students were included in the analysis. The study protocol was approved by the Selçuk University Local Ethics Committee (01/04/2020, 2020/159).

Results: There was a positive correlation between CTQ, DAS, SDS, and EAT scores of the participants ($p < 0.01$). Hierarchical regression analysis for psychoform dissociation explained 45% of unique variance. Childhood trauma ($t = 5.35, p < 0.01$), somatoform dissociation ($t = 17.45, p < 0.01$), and bulimic eating behavior ($t = 5.12, p < 0.01$) were significant predictors of psychoform dissociation. The second hierarchical regression analysis was performed for somatoform dissociation and explained 44% of unique variance. Childhood trauma ($t = 6.31, p < 0.01$), psychoform dissociation ($t = 17.45, p < 0.01$), oral control ($t = 2.51, p = 0.01$), and dieting behavior ($t = 2.27, p = 0.02$) were associated with somatoform dissociation.

Conclusion: It is known that bulimic behaviors are associated with psychoform dissociation. However, in the same study, it was shown for the first time that oral control and dieting behaviors were associated with somatoform dissociation. Bulimic eating behaviors seem to be related to mental processes in which reduced awareness and executive dysfunction. Oral control and dieting behaviors may overlap with somatic symptoms.

Gambling and internet addiction

Are Problematic Internet Use, Eating Attitudes, Self-Esteem and Body Perception Different Between Adolescents and Young Adults?

¹Ebru Şahan, ²Gözde Toptaş

¹Marmara University, Pendik Training and Research Hospital, Istanbul

²Bezmialem Vakif University, Istanbul

Introduction: The purpose of this research is to compare problematic internet use, eating attitudes, self-esteem and body perception over 12-18-year-olds and 19-30-year-old people and to determine whether problematic internet use is related to eating attitudes, body perceptions and self-esteem.

Methods: 23 adolescents between the ages of 12 and 18 years and 37 young adults between 19 and 30 years living in Istanbul were included in the study. Participants were administered sociodemographic data form, Problematic internet usage scale, Body perception scale, Eating attitude test and Rosenberg self-esteem scale. SPSS for Windows 24.0 was used for data analysis. In order to determine the distribution of variables in the data Shapiro Wilk test was used. Descriptive statistical methods were used for sociodemographic characteristics. To determine the relationship between age, gender and other scale scores Mann Whitney U test was performed. Spearman's correlation analysis was applied to see correlations between scale scores.

Results: Higher scores were obtained in the 12-18 age group for the Problematic internet use scale and Eating attitude test scores and Body Perception Scale was higher in the 19-30 years age group ($p < 0.05$). Rosenberg Self-Esteem Scale scores did not show a significant statistical difference between the two age groups. According to gender, higher scores were obtained in women for the Eating attitude test while there was no significant statistical difference between males and females for the remaining scales.

Conclusion: There is a need for longitudinal studies to observe if problematic internet use and disordered eating symptoms resolve to some extent from 12 to 30 years of age.

Keywords: Internet Addiction, Body Dysmorphic Disorder, Eating disorders, Body esteem, Self-respect.

Kumar ve internet bağımlılığı

Ergenler ve Genç Yetişkinler Arasında Problemlı İnternet Kullanımı, Yeme Tutumları, Benlik Saygısı ve Beden Algısı Farklı Mı?

¹Ebru Şahan, ²Gözde Toptaş

¹Marmara Üniversitesi, Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

²Bezmialem Vakıf Üniversitesi, İstanbul

Giriş: Kullanım oranı sürekli artan ve yaygınlaşan internet; insanların işlevselliğini ve ruhsal sağlığını olumsuz etkileyebilmektedir. Bu araştırmanın amacı, 12-18 yaş ve 19-30 yaşları arasındaki kişilerde problemlı internet kullanımı, yeme tutumları, benlik saygısı ve beden algısını karşılaştırmak ve problemlı internet kullanımının yeme tutumları, vücut algısı ve benlik saygısı ile ilişkisini belirlemektir.

Yöntem: Çalışmaya İstanbul'da yaşayan 12-18 yaş arası 23 ergen ve 19-30 yaş arası 37 genç yetişkin dahil edildi. Katılımcılara sosyodemografik veri formu, Problemlı internet kullanım ölçeği, Beden algılama ölçeği, Yeme tutum testi ve Rosenberg benlik saygısı ölçeği uygulanmıştır. Veri analizi için SPSS for Windows 24.0 kullanıldı. Verilerde değişkenlerin dağılımını belirlemek için Shapiro Wilk testi kullanılmıştır. Sosyodemografik özellikler için tanımlayıcı istatistiksel yöntemler kullanıldı. Yaş, cinsiyet ve diğer ölçek puanları arasındaki ilişkiyi belirlemek için Mann Whitney U testi uygulandı. Ölçek puanları arasındaki korelasyonları görmek için Spearman korelasyon analizi yapıldı.

Bulgular: Problemlı internet kullanım ölçeği ve Yeme tutum testi puanlarından 12-18 yaş grubunda daha yüksek puanlar elde edildi. Beden Algısı Ölçeği puanları 19-30 yaş grubunda daha yüksekti ($p < 0.05$). Rosenberg Benlik Saygısı Ölçeği puanları, iki yaş grubu arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark göstermedi. Cinsiyete göre, kadınlarda Yeme tutum testi için daha yüksek puanlar elde edilirken, diğer ölçekler için erkekler ve kadınlar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktu.

Sonuç: Problemlı internet kullanımı ve düzensiz yeme semptomlarının 12 ila 30 yaşları arasında bir ölçüde azalıp azalmadığını gözlemek için uzunlamasına çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar kelimeler: İnternet bağımlılığı, Beden Dismorfik Bozukluk, Yeme Bozukluğu, Vücut saygısı, Öz saygı

Gambling and internet addiction

Are Problematic Internet Use, Eating Attitudes, Self-Esteem and Body Perception Different Between Adolescents and Young Adults?

¹Ebru Şahan, ²Gözde Toptaş

¹Marmara University, Pendik Training and Research Hospital, Istanbul

²Bezmialem Vakif University, Istanbul

Introduction

The internet whose prevalence of use has increased to cover almost everyone has brought convenience to daily life, but also constantly looking at the computer with fear of missing out, getting used to living in the digital environment and getting information from the internet environment quickly and instantly made it difficult to limit its use (1).

With the desire to socialize in adolescence, shy people with low self-confidence feel safe in the virtual environment. In some studies, associated with early Internet use there was a relationship between seeing the flashy profile pages of other people and low self-esteem(2, 3). In developing countries, globalization and mass media affect body image, self-esteem and eating attitudes among adolescents and young adults (4).

Problematic internet use may have an effect on eating attitudes by sedentarism, restraining time to cook, ordering food to home and eating fast food. And the other way, looking at the perfect body images on social media may invoke the desire to look like them and influence dieting and restrictive eating behaviors(5). It has been reported that time spent online was associated with thin-ideal internalization, body surveillance, self-objectification, body shame, lower body esteem and dieting in pre-adolescents(6). Adolescence is the developmental period when self-objectification often starts(7). Body dissatisfaction may prompt avoidance of social contacts and increase problematic internet use(8). Under these multifaceted associations, in this study we aimed to compare problematic internet use, eating attitudes, self-esteem and body perception over 12-18-year-olds and 19-30-year-old people, also to determine whether problematic internet use is related to body perceptions and eating attitudes.

Methods

Participants and procedure

Adolescents between 12-18 years from some middle and high schools and young adults between 19-30 years from some universities or work-life in Istanbul were included in the study. All participants and parents of 12-18 years old were informed about the study and gave voluntary consent. The researchers gave the paper survey instrument composed of self-report items and scales to volunteers and got back when it has been finished. The data was collected between December 2020-February 2021.

This cross-sectional study was approved by The Noninvasive Research Ethics Committee of Bezmialem Vakif University on 17.12.2019 with the number of 24/457.

Measures

Problematic internet use was measured with Generalized Problematic Internet Use scale 2 (GPIUS2) developed by Caplan (9) and translated and adapted into Turkish by Deniz et al. (1). Cronbach Alpha internal consistency reliability of GPIUS2 was .89.

Body perception was measured with Body Image Scale (BIS): The original scale was developed by Secord and Jourard in 1953 (10). It measures the degree of satisfaction with the functions and appearance of one's body. The Turkish translation and validity, reliability was studied by Hovardaoğlu in 1993 (11). The total score ranges from 40 to 200 with a higher score indicating a more positive evaluation of body image. The Cronbach's alpha coefficient of this scale was 0.94.

Eating behaviors were examined by the Eating attitudes test (EAT-40) which was developed by Garner & Garfinkel (12). Participants rate each item on a six-point scale ranging from 'never' to 'always'. The Turkish version of the EAT was developed by Savaşır and Erol (1989)(13). The Cronbach alpha was .70.

Self-esteem was assessed with Rosenberg Self-Esteem Scale (RSES): This scale consists of sixty-three items and 12 subscales (14). It was adapted to Turkish by Çuhadaroğlu (15). A shortened version of the Rosenberg Self-Esteem Inventory was used which had 10 items, such as "On the whole, I am quite satisfied with myself," rated on a 4-point scale from 1 (strongly disagree) to 4 (strongly agree). Item scores are summed, and higher scores indicate higher self-esteem.

Statistical Methods

SPSS for Windows 24.0 was used for data analysis. In order to determine the distribution of variables in the data Shapiro Wilk test was used. Descriptive statistical methods were used for sociodemographic characteristics and to determine the relationship between age, gender and other scale scores Mann Whitney U test was performed. Spearman's correlation analysis was applied to see correlations between scale scores.

Results

23 adolescents (12 females, 11 males) between the ages of 12 and 18 years and 37 young adults (25 females, 12 males) between 19 and 30 years living in Istanbul were included in the study.

Table 1. Comparison of scale scores between age groups

	Age	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	z	p
PIUS	12-18	60.91	16.304	3.400	-5.059	.000
	19-30	36.27	9.067	1.491		
BIS	12-18	101.52	14.500	3.024	-2.138	.033
	19-30	110.38	14.392	2.366		
EAT	12-18	104.43	19.441	4.242	-4.955	.000
	19-30	78.24	11.361	1.868		
RSES	12-18	1.79	1.126	.234	-1.478	.139
	19-30	1.29	.758	.124		

Rosenberg self-esteem scale (RSES), Problematic internet usage scale (PIUS), Body perception scale (BPS), Eating attitudes test (EAT). Mann_Whitney U test, $p < .05$

Higher scores were obtained in the 12-18 age group for the Problematic internet usage scale and Eating attitude test scores. The mean Body Perception Scale score was higher in the 19-30 years age group. The mean Rosenberg Self-Esteem Scale scores did not show a significant statistical difference between the two age groups. (Table 1)

Table 2. Comparison of scale scores between age genders

	Gender	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	z	p
PIUS	female	45.19	.880	.144	-.281	.778
	male	46.57	1.042	.217		
BIS	female	105.76	16.596	2.728	-1.042	.297
	male	108.96	11.937	2.489		
EAT	female	91.11	17.323	2.848	-2.308	.021
	male	81.76	21.700	4.735		
RSES	female	1.52	17.323	2.848	-.876	.381
	male	1.41	21.700	4.735		

Rosenberg self-esteem scale (RSES), Problematic internet usage scale (PIUS), Body perception scale (BPS), Eating attitudes test (EAT). Mann_Whitney U test, $p < .05$

According to gender, higher scores were obtained in women for the Eating attitude test while there was no significant statistical difference between males and females for the remaining scales ($p < 0.05$). Results are shown in Table 2. Our preliminary results with a limited sample size suggested positive and statistically significant correlations between problematic internet use and eating attitude test score and Rosenberg self-esteem scale score. There was a negative correlation between problematic internet use and body perception scale scores represented in Table 3.

Table 3. Correlations between scale scores

Spearman's rho (r)		RSES	PIUS	BIS	EAT
RSES	r	1.000	.370**	-.331**	.210
	p	.	.004	.010	.114
PIUS	r	.370**	1.000	-.439**	.454**
	p	.004	.	.000	.000
BIS	r	-.331**	-.439**	1.000	-.130
	p	.010	.000	.	.331
EAT	r	.210	.454**	-.130	1.000
	p	.114	.000	.331	.

Rosenberg self-esteem scale (RSES), Problematic internet usage scale (PIUS), Body perception scale (BPS), Eating attitudes test (EAT). Spearman's rho coefficient (r), $p < .05$

Discussion

Our study included young adults, different from many studies sample was not only university students but also middle and high school students. And we found higher problematic internet use and disordered eating behaviors in adolescents. We may think that problematic internet use and eating disorders start earlier and are more severe in adolescents. The presence of PIU has been associated with many types of disordered

eating behaviors such as anorexia nervosa, bulimia nervosa, binge-eating disorder, food preoccupation, loss of control eating, and dieting (5). We may further investigate the type of eating disorders and age group in future studies.

Higher BIS scores indicate a more positive evaluation of body image and in our study, we found higher BIS scores which mean more satisfaction with body image in the 19-30 years old group than 12-18 years. We should be more careful about the adolescents who may need help for body shame and low body esteem.

Eating disorders are found more frequently in females and our study gave results of higher EAT-40 scores in women for the Eating attitude test while there was no significant statistical difference between males and females for the remaining scales. Female adolescents may have a higher drive for thinness. We did not observe the association between male gender and higher problematic internet use which was reported in some studies. This may be related to the sample, our male participants are less than females or to females who are using the internet as much as males. Moreover, intentions and reasons for excessive internet use in men and women should be further investigated.

Problematic internet use correlated with higher eating attitudes test scores. EAT assesses mostly anorexia and bulimia so internet exposure may increase adolescent eating disorders.

In the study of Koronczai et al. dissatisfaction with physical appearance had a significant role in individuals' immersing themselves in internet use in path analyses. In the same way, our study found that higher BIS scores which mean higher body satisfaction correlated negatively with problematic internet use scores. And, the reverse can also be true higher PIUS scores correlated with lower body satisfaction like another study which found the more media exposure like the Internet was significantly associated with bodyweight dissatisfaction (16).

Conclusion

Adolescence is the period with higher problematic internet use, higher eating disorders and lower body satisfaction. There is a need for longitudinal studies to observe if problematic internet use and disordered eating symptoms resolve and body satisfaction increase to some extent from 12 to 30 years of age.

References

1. Deniz L, Ünal AT. Genelleştirilmiş problemli internet kullanımı ölçeği 2 (GPIKÖ2)'nin Türkçe'ye uyarlanması: geçerlilik ve güvenilirlik çalışmaları. *Journal of Academic Social Sciences*. 2016;23:7.
2. Pantic I. Online Social Networking and Mental Health. *Cyberpsychology, Behavior, and Social Networking*. 2014;17(10):652-7.
3. Pantic I, Milanovic A, Loboda B, Błachnio A, Przepiorka A, Nesic D, et al. Association between physiological oscillations in self-esteem, narcissism and internet addiction: A cross-sectional study. *Psychiatry Research*. 2017;258:239-43.
4. Kamal NN, Kamal NN. Determinants of problematic internet use and its association with disordered eating attitudes among minia university students. *International journal of preventive medicine*. 2018;9.
5. Hinojo-Lucena F-J, Aznar-Díaz I, Cáceres-Reche M-P, Trujillo-Torres J-M, Romero-Rodríguez J-M. Problematic Internet Use as a Predictor of Eating Disorders in Students: A Systematic Review and Meta-Analysis Study. *Nutrients*. 2019;11(9):2151.
6. Tiggemann M, Slater A. NetTweens: The Internet and Body Image Concerns in Preteenage Girls. *The Journal of Early Adolescence*. 2014;34(5):606-20.
7. Rodgers RF, Melioli T, Laconi S, Bui E, Chabrol H. Internet addiction symptoms, disordered eating, and body image avoidance. *Cyberpsychology, Behavior, and Social Networking*. 2013;16(1):56-60.

- 8.Koronczai B, Kökönyei G, Urbán R, Kun B, Pápay O, Nagygyörgy K, et al. The mediating effect of self-esteem, depression and anxiety between satisfaction with body appearance and problematic internet use. *The American journal of drug alcohol abuse*. 2013;39(4):259-65.
- 9.Caplan SE. Theory and measurement of generalized problematic Internet use: A two-step approach. *Computers in Human Behavior*. 2010;26(5):1089-97.
- 10.Secord PF, Jourard SM. The appraisal of body-cathexis: body-cathexis and the self. *Journal of consulting psychology*. 1953;17(5):343.
- 11.Hovardaoglu S. Body Cathexis Scale. *J Psychiatry Psychol Psychopharmacol*. 1993;1:26–32.
- 12.Garner DM, Garfinkel PE. The Eating Attitudes Test: An index of the symptoms of anorexia nervosa. *Psychological medicine*. 1979;9(2):273-9.
- 13.Savaşır I, Erol N. *Psikoloji Dergisi*. 1989;7(23):19-25.
- 14.Rosenberg M. Rosenberg self-esteem scale (RSE). *European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction*. 1965;61(52):18.
- 15.Çuhadaroğlu F. *Adolesanlarda benlik saygısı. Uzmanlık Tezi, Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalı, Ankara, 1986.*
- 16.Kaewpradub N, Kiatrungrit K, Hongsanguansri S, Pavasuthipaisit C. Association among internet usage, body image and eating behaviors of secondary school students. *Shanghai archives of psychiatry*. 2017;29(4):208.

Liyezon psikiyatrisi

Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları ile Koroner Arter Hastalığı Arasındaki İlişki

¹*Esra Aydın Sunbul*, ²*Tuba Güçtekin*

¹*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, İstanbul*

²*Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji Kliniği, İstanbul*

Giriş: Sağlıklı yaşam biçimi, bireyin sağlığını etkileyebilen tüm davranışlarını kontrol etmesi, günlük aktivitelerini düzenlemede kendi sağlık statüsüne uygun davranışları seçerek düzenlemesi olarak tanımlanmıştır. Sağlıklı yaşam biçimi davranışları manevi gelişim, sağlık sorumluluğu, egzersiz, beslenme, kişiler arası ilişkiler ve stres yönetimidir. Koroner arter hastalığı (KAH) gibi kronik hastalıklardan korunmada, erken tanı ve sağlığın sürdürülmesinde sağlıklı geliştirici davranışların kullanılması temeldir. Biz de çalışmamızda sağlıklı yaşam biçimi davranışlarıyla koroner arter hastalığı arasındaki ilişkiyi araştırmayı amaçladık.

Metod: Çalışmamıza elektif koroner anjiyografiye alınan 32 hasta dahil edildi. Hastalar kritik KAH olup olmamasına göre iki gruba ayrıldı. Koroner arterlerde %70 ve üzerinde darlık olması kritik KAH olarak tanımlandı. KAH şiddeti GENSİNI skora ile değerlendirildi. Hastalara sosyodemografik veri formu ve sağlıklı yaşam biçimi davranışları ölçeği (SYBDÖ-II) uygulandı.

Bulgular: 16 hastada kritik KAH, 16 hastada kritik olmayan KAH veya normal koroner arter vardı. Yaş ve cinsiyet grupları arasında benzerdi. Hipertansiyon, hiperlipidemi, diyabet ve sigara grupları arasında benzerdi. Kritik KAH olan grupta ortalama GENSİNI skoru 45.4 ± 20.1 , kritik KAH olmayan grupta ortalama GENSİNI skoru 6.5 ± 10.9 idi. SYBDÖ alt ölçekleri olan manevi gelişim, sağlık sorumluluğu, beslenme, kişiler arası ilişkiler ve stres yönetimi kritik KAH grubunda anlamlı olarak düşüktü (Tablo 1). SYBDÖ puanları ile GENSİNI skoru arasında negatif bir korelasyon vardı (Figür 1).

Sonuç: Kritik KAH olan hastaların sağlıklı yaşam biçimi davranışlarında yetersizlikler olduğu gözlenmektedir. Hastaların yaşam kalitelerini artırabilmek, hastalığın prognozuna olumlu katkı sağlayabilmek için hastaların sağlıklı yaşam biçimi davranışları geliştirilmelidir. Bu konuda hastalar bilgilendirilmeli, gereklilik halinde eğitici programların düzenlenmesi sağlanabilir.

The Relation Between Healthy Life Style Behaviors and Coronary Artery Disease

¹Esra Aydın Sunbul, ²Tuba Güçtekin

¹Health Sciences University Erenköy Mental and Neurological Diseases Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, İstanbul

²Marmara University Pendik Training and Research Hospital, Clinic of Cardiology, İstanbul

Introduction: Healthy lifestyle is defined as controlling all the behaviors that may affect the health of the individual and organizing their daily activities by selecting the behaviors that are suitable for their health status such as spiritual development, health responsibility, exercise, nutrition, interpersonal relationships and stress management. The use of health-promoting behaviors is essential in preventing chronic diseases such as coronary artery disease (CAD), early diagnosis and maintaining health. The aim of the study is to evaluate the relation between healthy life style behaviors and coronary artery disease.

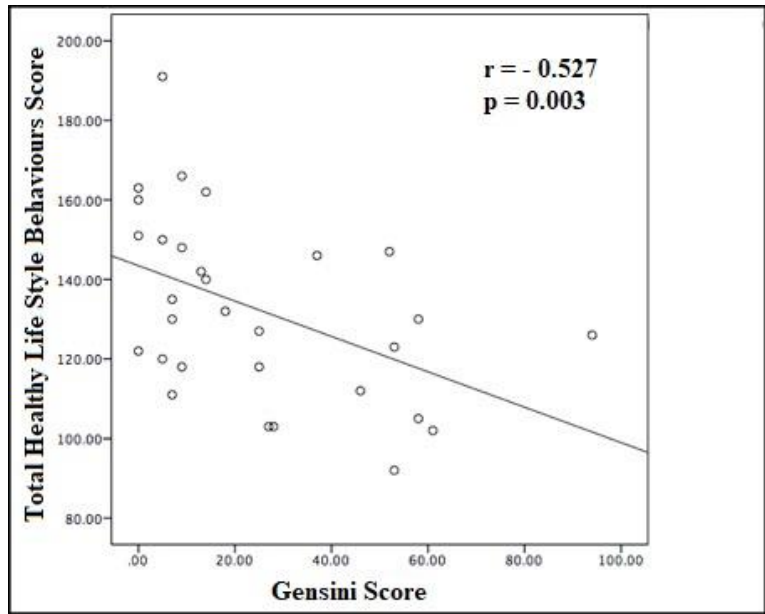
Methods: The study sample consisted of 32 consecutive patients who undergoing elective coronary angiography. Patients were divided into two groups according to presence of critical coronary artery disease or not. The critical CAD group was defined as patients with coronary artery stenosis equal to or greater than 70% detected in coronary arteries. The severity of CAD was evaluated with the GENSINI scoring systems. Healthy Life Style Behaviors scale and socio-demographic characteristics were collected from all study population.

Results: While sixteen patients had critical CAD, sixteen patients had non-critical CAD or normal coronary arteries. Age and sex were similar between groups. Presence of hypertension, hyperlipidemia, diabetes mellitus, and smoking were similar between groups. The GENSINI score was 45.4±20.3 in patients with critical CAD group and 6.5±10.9 in patients with non-critical CAD group. Total healthy life style behaviors score was significantly lower in patients with critical CAD. Among healthy life style behaviors sub-scale scores, spiritual development, health responsibility, nutrition, interpersonal relationships and stress management scores were significantly lower in patients with critical CAD (Table 1).

	NON-CRITICAL CAD (n=16)	CRITICAL CAD (n=16)	p
Age (Year)	60.6±10.9	62.5±11.3	0.806
Sex (male-%)	8 (50)	12 (75)	0.144
Hypertension (n-%)	8 (50)	12 (75)	0.144
Hyperlipidemia (n-%)	5 (31.3)	8 (50)	0.280
Diabetes mellitus (n-%)	11 (68.8)	8 (50)	0.280
Smoking (n-%)	8 (50)	10 (62.5)	0.476
Gensini score	6.5±4.8	45.4±20.3	0.001
Spiritual development	29.4±5.0	24.1±5.5	0.009
Interpersonal relationships	29.6±5.4	24.6±5.3	0.015

Nutrition	22.5±4.3	18.6±3.1	0.006
Physical activity	15.9±5.0	13.5±4.1	0.107
Health responsibility	24.8±6.2	20.3±4.2	0.036
Stress management	22.1±4.8	18.2±3.8	0.021
Total score	144.3±21.4	118.9±15.9	0.002

There was a negative correlation between total healthy life style behaviors score and Gensini score (Figure 1).

Conclusion: Patients with critical CAD have impaired healthy life style behaviors. Increasing of life quality of the patients especially with CAD will be ensured by executing studies on development of healthy life style behaviors for people with heart disease and arranging training programs to them related to their disease.

Liyezon psikiyatrisi

Bir Üniversite Hastanesinde Pandemi Öncesi ve Pandemi Döneminde Psikiyatri Konsültasyonlarının Karşılaştırılması

Betül Uyar

Dicle Üniversitesi, Diyarbakır

Giriş: Konsültasyon-Liyezon Psikiyatrisi (KLP), fiziksel hastalığı olan ve cerrahi operasyon geçirecek kişilere verilen psikososyal destek birimidir. KLP, hastanelerde sunulan fiziksel sağlık hizmetini, ruhsal ve sosyal yönden tamamlayarak bütüncül bir yaklaşım sağlamış olmaktadır. COVID-19 pandemisi döneminde kişilerde fiziksel problemlerin yanında ruhsal ve sosyal yönden problemler ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan KLP önemini korumaya devam etmiştir.

Amaç: Çalışmanın amacı Dicle Üniversitesi Hastanesi'nde pandeminin ilk 4 ayı ile bir önceki yılın aynı aylarında yatan hastalara istenen psikiyatri konsültasyonlarının karşılaştırılmasıdır.

Metod: Çalışma verileri hastanın veri kayıt sisteminden retrospektif olarak incelenip SPSS 24.0 programında oluşturulan veri tabanına aktarılmıştır. Bulgular: Pandemi öncesi psikiyatri konsültasyon istenme oranı %1,4 iken pandemi sürecinde %2'ye yükselmişti. Pandemi öncesi dönemde konsültasyon istenme nedenleri sırasıyla anksiyöz belirtiler %28,7, ajitasyon ve dezorganize davranış %19,7, depresif duygudurum %13,3, uykusuzluk %10,8, psikotik belirtiler %10,3, somatik belirtiler %9,2 ve suisid girişimi %8,0 idi. Pandemi döneminde ise sırasıyla ajitasyon ve dezorganize davranış %23,1, anksiyöz belirtiler %22,3, psikotik belirtiler %18,2, depresif duygudurum %10,9, uykusuzluk %10,0, suisid girişimi % 9,7 ve somatik belirtiler % 5,8 idi. Konsültasyon sonucunda pandemi öncesi dönemde %17,9 oranında psikopatoloji saptanmazken; uyum bozukluğu %27,7, psikotik bozukluklar %14,3, deliryum %14,1, anksiyete bozukluğu %12,9, depresyon %11,0 ve somatizasyon bozukluğu %2,0 idi. Pandemi döneminde psikopatoloji saptanmama oranı %14,9; konulan tanıları ise % 25,5 uyum bozukluğu, % 21,3 psikotik bozukluklar, %17,3 deliryum, %10,3 depresyon, %9,4 anksiyete bozukluğu, %1,2 somatizasyon bozukluğu idi.

Sonuç: Pandemi döneminde yatan hasta sayısı azalmış ancak psikiyatri konsültasyon istenme oranı artmıştır. Bu süreç stresle başatma ve ruhsal problemler açısından da zor bir süreç olduğu için psikiyatrik destek ön plana çıkmaktadır.

Nörogörüntüleme

Alzheimer Hastalığı ve Hafif Bilişsel Bozuklukta Beyin Hipometabolizma, Nöropsikiyatrik Testler ve Bilişsel Gerileme Arasındaki İlişkinin İncelenmesi: Bir PET/BT Çalışması

¹Lütfiye Şimşek, ¹Gülçin Elboğa, ¹Şengül Şahin, ¹Bahadır Demir, ¹Abdurrahman Altındağ, ²Umut Elboğa

¹Gaziantep Üniversitesi Psikiyatri Anabilim Dalı, Gaziantep

²Gaziantep Üniversitesi Nükleer Tıp Anabilim Dalı, Gaziantep

Amaç: Alzheimer hastalığı(AH) ve hafif bilişsel bozukluk(HBB) geriatrik yaş grubunda sık görülen nöropsikiyatrik hastalıklardandır. Hastalık sürecini yavaşlatmak ve mümkünse korunma yöntemlerini uygulamaya zaman kazanmayı sağlamak amacıyla erken tanıda kullanılabilecek biyobelirteçler araştırılmaktadır. Biz de çalışmamızda hastalara çeşitli nöropsikiyatrik testler uygulayarak, beyin 18 FDG PET/BT'den elde edilen veriler ile hastalık ve klinik durumlarının ilişkisini incelemeyi amaçladık.

Yöntem: Araştırmaya DSM-5 tanı kriterlerine göre AD ve HBB tanısı alan toplam 44 hasta dahil edilmiştir. Katılımcılara Standartize Mini Mental Test(SMMT),Klinik Demans Derecelendirme Ölçeği, Montreal Bilişsel Değerlendirme Ölçeği(MOCA),Saat Çizme Testi(SÇT) uygulanmış ve 18-FDG PET/BT ile görüntüleme yapılmıştır.Elde edilen bölgesel beyin glukoz metabolizmaları uptake ratio ve z puanı parametreleriyle karşılaştırılmıştır. Araştırma için Gaziantep Üniversitesi etik kurulundan 2018/364 karar numarası ile onay alınmıştır.

Bulgular: AH olanlarda HBB olan hastalara göre beyin bölgelerinden bilateral anterior cingulate korteks, inferior parietal korteks, lateral temporal kortekste glukoz metabolizması istatistiksel anlamlı şekilde daha düşük bulunmuştur($p<0,05$). Olguların PET görüntü verilerinde özellikle lateral temporal, inferior parietal ve posterior cingulat kortekste hipometabolik durumunun z skorlamaya göre AH'de daha ileri düzeyde olduğu görülmüştür. Ayrıca sağ ve sol lateral temporal korteksin glukoz metabolizması SMMT ve MOCA puanları ile, sol inferior parietal korteksin glukoz metabolizması ise SMMT ve SÇT puanları ile korele bulunmuştur.

Sonuç: Araştırmamızın sonuçlarına göre AH ve HBB'de 18- FDG PET/BT görüntülemenin erken tanı biyobelirteci olarak kullanılabileceği ve özellikle nöropsikiyatrik testlerle de ilişkisi bulunan sağ ve sol lateral temporal korteks ile sol parietal inferior kortekste hipometabolizma düzeyinin ise klinikteki kötüleşmenin göstergesi olabileceği düşünülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Alzheimer hastalığı, Hafif bilişsel bozukluk, 18-FDG PET/BT

Evaluating The Association Between Brain Hypometabolism, Neuropsychiatric Tests And Cognitive Decline in Alzheimer's Disease And Mild Cognitive Impairment: A PET/CT Study

¹Lütfiye Şimşek, ¹Gülçin Elboğa, ¹Şengül Şahin, ¹Bahadır Demir, ¹Abdurrahman Altındağ, ²Umut Elboğa

¹Gaziantep University, Department of Psychiatry, Gaziantep

²Gaziantep University, Department of Nuclear Medicine, Gaziantep

Objective: Alzheimer's disease(AD) and mild cognitive impairment(MCI) are common neuropsychiatric diseases in the geriatric age group. Biomarkers that can be used in early diagnosis are investigated in order to slow down the disease process and to provide time to apply prevention methods if possible. In our study, we aimed to examine the relationship between the data obtained from the brain 18 FDG PET/CT with the disease and clinical conditions by applying various neuropsychiatric tests to the patients.

Methods: A total of 44 patients diagnosed with AD and MCI according to the DSM-5 diagnostic criteria were included in the study. Participants were administered Mini Mental State Test (MMSE), Clinical Dementia Rating Scale, Montreal Cognitive Assessment Scale(MOCA), Clock Drawing Test(CDT) and imaging with 18-FDG PET/CT. The regional brain glucose metabolisms obtained were compared with the uptake ratio and z score parameters. Approval for the study was obtained from Gaziantep University ethics committee with decision number 2018/364.

Results: Glucose metabolism in the bilateral anterior cingulate, inferior parietal and lateral temporal cortices of the brain regions was found to be statistically significantly lower in patients with AD than in patients with MCI ($p < 0.05$). In the PET image data of the cases, it was observed that the hypometabolic status in the lateral temporal, inferior parietal and posterior cingulate cortex was more advanced in AD compared to the z scoring. In addition, glucose metabolism of the right and left lateral temporal cortex was correlated with MMSE and MOCA scores, and glucose metabolism of the left inferior parietal cortex was found to be correlated with MMSE and CDT scores.

Conclusion: According to the results of our study, it was thought that 18-FDG PET / CT imaging can be used as an early diagnosis biomarker in AD and MCI, and the level of hypometabolism in the right and left lateral temporal cortex and left parietal inferior cortex, which is also associated with neuropsychiatric tests, can be an indicator of clinical deterioration.

Keywords: Alzheimer's Disease, Mild Cognitive Impairment, 18-FDG PET/CT

Obsesif kompulsif bozukluklar

Tik Komorbiditesinin Pediatrik OCD Fenomenolojisine Etkileri

Ayşeül Efe

SBU Dr Sami Ulus Kadın Doğum, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara

Pediatrik obsesif kompulsif bozuklukta (OCD), tik bozuklukları komorbiditesinin farklı belirti boyutları/fenotipler çerçevesinde fenomenolojiye olan etkisi, pediatrik klinik bir örneklem (n=85) üzerinde vaka-kontrol çalışması deseninde incelenmiştir. Tik komorbiditesi olan - OCD tanılı çocuk ve ergen vakalar (n=32) ile tik komorbiditesi olmayan - OCD tanılı vakalar (n=53) demografik ve klinik özellikleri bakımından kıyaslanmıştır. Araştırma protokolü yerel etik kurul tarafından 22.10.2020 tarihinde onaylanmıştır (etik kurul numarası: 2020-KAEK-141/01, protokol numarası: E-20/10-005). Tik komorbiditesi eşlik eden hasta grubunda en sık 'obsesyon/kontrol etme fenotipi' saptanmıştır, ancak genel olarak OCD-fenotip dağılımının tik komorbiditesinden etkilenmediği görülmüştür. Şüphe, cinsel ve dinsel obsesyonlar tik komorbiditesi olan hasta grubunda kardeşlerine kıyasla daha düşük oranlardadır. Tik komorbiditesinin OCD kliniğine etkileri konusundaki bulgularımız, tik varlığının erkek cinsiyeti baskınlığı, erken başlangıç ve DEHB komorbiditesi ile ilişkili olduğu hususundaki genel kanıtı destekler niteliktedir. OCD'de tik komorbiditesi varlığı daha yüksek oranlarda tekrarlayan enfeksiyon hastalıkları öyküsü ve herhangi başka bir psikiyatrik komorbiditenin de eşlik etme eğilimi ile ilişkili bulunmuştur. Tik komorbiditesi OCD'nin konvansiyonel tedavilerinde, tedavi-direnci ile ilişkili bulunmuştur. Bununla birlikte, tik komorbiditesinin OCD belirti şiddeti, genel işlevsellik düzeyi, klinik seyir, belirti süresi, tedavi süresi ve ya relaps sayısı gibi klinik özelliklerde fark yaratmadığı saptanmıştır. Bu çalışma, pediatrik OCD' da tik komorbiditesine göre alt-gruplandırma konusundaki alan yazına farklı açıdan kanıt sunan, pediatrik OCD tanılı Türk klinik bir örneklemle düzenlenmiş en son vaka-kontrol çalışmasının verilerini sunmaktadır.

Obsessive compulsive disorders

Phenomenological Differences in Pediatric OCD By Comorbidity with Tic Disorders

Aysegül Efe

SBU Dr. Sami Ulus Obstetrics, Child Health and Diseases Training and Research Hospital, Ankara

Abstract: The impact of comorbidity with tic disorders on clinical features of obsessive compulsive disorder (OCD) were examined in a pediatric clinical sample (n=85), along with concomitant specific features in the framework of different symptom dimensions/phenotypes, by a case-control research design. The children and adolescents with co-occurred OCD (n=32) and tic comorbidity were compared to the clients with OCD, however, without tic comorbidity (n=53), in terms of their demographic and clinical features. The research protocol was approved by the local ethics committee at 22.10.2020 (*the number of ethics committee: 2020-KAEK-141/01, and the protocol number: E-20/10-005*). The most prevalent phenotype was obsession/checking in the patients with tic comorbidity, however tic comorbidity didn't affect the distribution of phenotypes. The suspicious thoughts/doubt, sexual and religious obsessions were lower in the subjects with tic comorbidity than opponents. Our findings also confirms common evidence that comorbidity with tics is associated with a male preponderance, an early onset of OCD, and a higher comorbidity with ADHD. A background of recurrent infections and tendency to be accompanied by any other psychiatric comorbidity were higher in co-occurrence of OCD and tic comorbidity. Tic comorbidity was associated with resistance to conventional treatments of OCD. However, there was no difference in OCD-symptom severity, global functionality, clinical course, symptom duration, treatment duration, or number of relapses by tic comorbidity. This is the recent case-control study on a Turkish clinical sample of pediatric OCD, which highlight to a separate evidence on subtyping of pediatric OCD according to tic comorbidity.

Introduction: Obsessive-compulsive disorder (OCD) is characterized with obsessions and/or compulsions that cause functional impairment in children's life and with a prevalence of 0.25-4% in childhood, which can become a chronic condition ¹ and create a life-long risk on experiencing concomitant psychiatric condition ². Although OCD has been considered as a unitary spectrum disorder, different symptom dimensions, increasingly being used to define OCD phenotypes, have been postulated by numerous studies of factor-analysis on the samples of children with OCD ³. A four-factor structure model of OCD symptoms consists of 'contamination/washing', 'obsessions/checking', 'ordering/symmetry' and 'hoarding' ^{3,4}. The various symptom dimensions/phenotypes of OCD may be associated with largely distinct environmental risk factors, or different heritability of these OCD traits, or differences in phenomenology (distinct comorbidity patterns, clinical course, response or resistance to treatment) ^{3,5}.

High lifetime comorbidity have been reported in both community and clinical samples, that is, almost 60-90% of the children with OCD have been reported to have at least one concurrent neuropsychiatric diagnosis ⁶. This appears to be true across the lifespan: 70% of children, 84% of adolescents, and 91% of adults met lifetime criteria for at least one other psychiatric disorder. The most common comorbidities of pediatric OCD (p-OCD) are attention-deficit/ hyperactivity disorder (ADHD), generalized anxiety disorder (GAD) and tic disorders ⁷. The prevalent co-occurrence of tic disorders (TD) and OCD has long been

recognized in the clinical literature for recent years ⁸. The bidirectional relationship between TD and OCD were emphasized, that 20-60% of the patients with TD met the diagnostic criterion for OCD, while 20-38% of the patients with OCD met the diagnostic criterion for TD ⁹. Clinical presentations of TD and OCD shares characteristics including repetitive behaviors, intrusive thoughts and sensations, and deficits in behavioral inhibition. Moreover, both condition are associated with neuroanatomical dysfunction in overlapping cortical systems such as frontostriatal circuits including the basal ganglia, thalamus, and prefrontal cortex.

Nosologically, different varying opinions regarding the comorbidity of OCD and TD have been expressed, that tic-related OCD could be a severe form of TD, or a neurodevelopmental subtype of OCD, or addressed as a separate disorder, called “*obsessive-compulsive tic disorder*”; and a new “*tic-related*” specifier was included into the new category of “*OC and related disorders*” ¹⁰. A current collaborated data regarding the neurodevelopmental features such as younger onset, higher symptoms of symmetry and ordering, higher comorbidity with ADHD and autism spectrum disorders (ASD), and much more likely to report the presence of sensory phenomena in tic-related OCD compared to those with tic-free OCD has indicated that the tic-related OCD may be a neurodevelopmental subtype of OCD ^{11,12}.

In this study we aimed to evaluate the differences in demographic and phenomenological features of tic-related p-OCD compared to those with tic free OCD, along with concomitant specific features in the framework of different phenotypes, by a case-control research design to investigate whether clinical features are differed by tic comorbidity. This is the recent case-control study on a Turkish clinical sample of pediatric OCD, which highlight to a separate evidence on subtyping of pediatric OCD according to tic comorbidity.

Methods Sample and Data Collection

This was a case-control study in order to detect the impact of comorbidity with TD (Chronic Tic/Gilles de la Tourette Syndrome) on phenomenological features of p-OCD, by comparing the current demographic and clinical features of the clients with “tic-related p-OCD” (n=32) to clients with “tic-free p-OCD” (n=53). The data of the study was based on an evaluation of current sociodemographic and clinical database of a total 85 children and adolescents with an exact diagnosis of OCD, who applied to child and adolescent psychiatry out-patient clinics of University of Health Sciences, Dr. Sami Ulus Maternity, Children’s Health and Diseases Research and Training Hospital. The research protocol was approved by the local ethics committee at 22.10.2020. The study was conducted in accordance with the Declaration of Helsinki, and the written informed consent was obtained from all participants and their parents prior to the onset of study. Inclusion criteria were having a main diagnosis of OCD according to symptom ratings based on DSM-5 and a structured clinical interview (K-SADS-PL). The OCD diagnosis of participants (n=85) were verified if they met DSM-5 criteria for OCD and had a total score over 16 for (≥ 16) CY-BOCS at their current diagnostic evaluation for OCD. Exclusion criteria were determined as incorrect diagnosis of OCD or missing file information.

Measures

The sociodemographic data (including systematically recorded information such as chief complaints, history of present illness, psychiatric comorbidities, past medical history, medical/psychiatric history of family and referral information) were obtained by a form edited by author. Socio-economical statue was determined due to Hollingshead Index ¹³, which allows the determination of individual social statue by categorizing occupational and educational statue. The SES category was determined as ‘low’ when the score of index was below 23, ‘medium’ when the score was between the ranges of 23-44, or ‘high’ when the score was over 44.

Obsessions and compulsions were grouped in 4 main categories according to findings from factor analysis of the Children's Yale-Brown Obsessive Compulsive Scale (CY-BOCS) ¹⁴ and the findings were replicated in pediatric samples ⁴. The categories were: (1) aggressive, sexual, religious and somatic obsessions and

checking compulsions (*'obsessions/checking'*); (2) symmetry obsessions and ordering, counting and repeating compulsions (*'order/symmetry'*); (3) contamination obsessions, and cleanliness-washing compulsions (*'contamination/cleaning'*); (4) hoarding obsessions and compulsions (*'hoarding'*). The data concerning K-SADS-PL, CY-BOCS and OCD symptom categories of participants were determined according to the clinical significance of severity and impairment deriving from symptom dimension. Furthermore, only the obsessions and compulsions recorded in first diagnostic evaluation were considered in order to reduce possible recall bias, and when the symptoms from different domains were co-occurring, only the current, severest and most impairing symptoms was considered to determine the most suitable symptom dimension (phenotype).

Data Analysis

Data were analyzed using SPSS (*version 22.0 for Windows; SPSS Inc., Chicago, IL, USA*). The normality of distribution was determined with the Kolmogorov Smirnov test. Descriptive analyses (frequencies, percentages, means, and standard deviations) were used to evaluate demographic and clinical characteristics of the whole sample. Pearson's chi-square test (χ^2) or Fisher's exact test (when expected frequencies were less than 5 per cell) was performed on categorical variables, and a Mann–Whitney U test (Z) on continuous variables to explore group differences. The 'p-values' were based on two-tailed tests with $\alpha = 0.05$.

Results Clinical properties of sample

Among 85 children and adolescents with OCD (13.9 ± 2.3 years old), 50.6% (n=43) were males and 49.4% (n=42) were females (Table 2). The mean age of OCD diagnosis was 12.2 ± 2.5 years, while the mean age of symptom onset was 10.4 ± 2.4 years (range= 4.5-15 years), according to information from parents, interviews and medical file notes. Most of our sample (55.3%) were secondary school student, while 18.8% were primary school and almost 21% were high school student at their ages of diagnostic interview. A minority was either attending kindergarten (2.4%) or not receiving education (2.4%). Nearly half of our sample (56.5%) had one sibling, whereas 14.1% were the only child of the family, 22.4% had two siblings and the remaining 7.1% of the children had more than two siblings. The vast majority of whole sample lived in a nuclear family (84.7%), and distribution of sample according to SES were demonstrated on Table 1, just as other sociodemographic and clinical data.

Table 1. Sociodemographic and clinical variables

Variables	Category	N (%)
Gender	Male	43 (50.6)
	Female	42 (49.4)
School	Kindergarten/nursery	2 (2.4)
	Primary school	16 (18.8)
	Secondary school	47 (55.3)
	High school	18 (21.2)
	Not receiving education	2 (2.4)
Family structure	Nuclear f.	72 (84.7)
	Extended f.	5 (5.9)
	Separated/Divorced parents	8 (9.4)
SES (Hollingshead-Redlich Scale, HRS)	High SES (HRS ≥ 45)	18 (21.2)
	Medium SES (HRS 23-44)	41 (48.2)
	Low SES (HRS ≤ 22)	26 (30.6)

OCD history (hx) of family	Mother OCD	23 (27.1)
	Father OCD	4 (4.7)
	OCD in both parents	3 (3.5)
	OCD in none of parents	43 (50.6)
	Sub-clinical sx of mothers	12 (14.1)
Psychiatric hx of family	Psychiatric disease hx in family	24 (28.2)
	Psychiatric disease hx of mother	23 (25.9)
	Anxiety disorders hx in family	11 (12.9)
	Mood disorders hx in family	8 (9.4)
	Other psy. disorders in family	9 (10.6)
OCD/Sub-OCD clinical subtypes	Mixed type	61 (71.8)
	Predominantly with obsessions	10 (11.8)
	Predominantly with compulsions	14 (16.5)
Number of obsessions	≤ 1 obsession	36 (42.4)
	> 1 obsessions	49 (57.6)
Number of compulsions	≤ 1 compulsion	26 (30.6)
	> 1 compulsions	59 (69.4)

N: number of the participants, OCD: obsessive-compulsive disorder, hx: history, sx: symptom. The numbers in parenthesis (%) figures frequencies of variables.

Among the participants, 40% (n=34) exhibited childhood-onset (<12 years) whereas 60% (n=51) had adolescence-onset (≥12 years of age) according to their ages when OCD was diagnosed. Most of the participants (71.8%) had mixed-type OCD, while 11.8% presented predominantly/merely with obsessions and 16.5% predominantly/merely with compulsions in terms of clinical subtypes. According to the numbers of OCD symptoms, 57.6% of children and adolescents had more than one obsession and 69.4% had more than one compulsion. In terms of OCD symptom dimensions, almost half of the sample presented predominantly with obsession/checking symptoms (44.7%), while the contamination/clean symptoms were detected in 34.1%, order/symmetry symptoms were in 18.8%, and hoarding symptoms were in a minority (2.4%). The suspicious thoughts (65.9%) were accompanied in the vast majority of the cases. However, the most prevalent obsession was detected as contamination (51.8%) which was respectively followed by miscellaneous (27.1%), religious (24.7%), aggressive/harm/catastrophic (23.5%), superstitious/magical (18.8%), sexual (14.1%), somatic (11.8%), and hoarding (3.5%) obsessions. Cleaning/washing (51.8%) was the most common compulsions in whole sample, which followed by repeating routine activities (45.9%), checking (31.8%), rituals involving others (28.2%), ordering/arranging (20%), counting (20%), superstitious (5.9%), and hoarding (1.2%) compulsions; whereas the remained 18.8% were the other sparse miscellaneous compulsions.

The mean of total symptom duration, which was calculated starting from the symptom onset to last clinic control by excluding the remission periods, was 25.5 ± 19.6 months [min-max: 1-84 months]; and also the mean of total treatment duration was calculated as 8 ± 5.7 months [min-max: 0-24 months]. The mean of relapses' number was 1.3 ± 1.08 . The vast majority of participants had at least one psychiatric comorbidity (87.1%), whereas only 25.9% of the cases were accompanied by a medical/physical disorder in which almost 18.8% of the cases had a history of frequent recurrent infections. Generalized anxiety disorder (GAD) (43.5%) was the most common psychiatric comorbidity in our sample, following by ADHD (31.8%), stereotypic/repetitive behavior (18.8%), depression (17.6%), oppositional defiant disorder (ODD) (11.8%), social phobia (10.6%), simple phobia (8.2%), dyslexia (8.2%), and enuresis (7.1%), respectively (Table 2). As other reported clinical properties; sleep disturbances accompanied to 8.8%, whereas 2 children had an experience of suicide or self-mutilation. The other clinical features such as clinical severity based on CY-BOCS scores, clinical course, treatment options, or drug-use were presented in Table 2.

Differences by Comorbidity with Chronic Tics/Gilles de la Tourette Syndrome

When compared the subjects with tic comorbidity (chronic TD or Tourette syndrome) (n=32) to the other ones of tic-free (n=53), the patients with tics were more frequently males (p<0.001) and exhibited commonly childhood-onset (p=0.001). The age at diagnosis (Z=-3.8, p<0.001) and age at symptom onset (Z=-3.2, p=0.001) tended to be earlier in the subjects with tics. A vast majority of total sample (71.8%) had mostly both obsessions and compulsions in equidistant manner (mixed-type), whereas 11.8% of the clients presented predominantly with obsessions and 16.5% presented predominantly with compulsions. Moreover, the groups according to tic comorbidity differ in OCD type (p<0.001). The presentation with predominantly obsessions (18.8% vs 7.5%) and with predominantly compulsions (34.4% vs 5.7%) were significantly higher in the clients with tic comorbidity compared to opponents. However, the presentation with equidistant obsession and compulsion was most common in both of the OCD patients with tic comorbidity (46.9%) and the ones without tics (86.8%).

According to the number of OCD symptoms; among the total sample, 42.4% exhibited one or less obsession and 30.6% exhibited with one or less compulsion, whereas 57.6% presented with two or more obsessions and 69.4% presented with two or more compulsions. The groups by tic comorbidity differ in numbers of obsessions (p=0.044), that the clients presenting with more than two obsessions were predominantly the ones without tic comorbidity (66%), while most of the clients with tic comorbidity (56.3%) exhibited with less than one obsession. However, the groups by tic comorbidity didn't differ in the numbers of compulsions (p=0.283).

The distribution of symptom dimension/phenotypes was not differed by tic comorbidity; that, obsession/checking phenotype was most common in the OCD patients with tic comorbidity and more frequent than the opponents, however, without statistical significance (p=0.225). When comparing in terms of each obsession or compulsion, the suspicious thoughts/doubt (p=0.016), sexual obsessions (p=0.026) and religious obsessions were more prevalent in the subjects without tic comorbidity compared to ones with tic comorbidity, while remained types of obsessions and compulsions didn't differ by tic comorbidity. The OCD patients with tic comorbidity more frequently had a history of recurrent infections (p=0.001) and any other psychiatric comorbidity (p=0.046) compared to ones without tic. The comorbidity with ADHD (p=0.02) was more frequent in the patients with tics, while the groups didn't differ according to other psychiatric comorbidity.

The groups didn't differ in clinical course of disease (p=0.143), or clinical severity assessed by CY-BOCS total score (Z=-1.6, p=0.11), or sub-scores of obsessions (Z=-1.57, p=0.117), or sub-scores of compulsions (Z=-0.738, p=0.46). The clinical features such as total symptom duration (p=0.071), total treatment duration (p=0.753), or number of relapses (p=0.243) were not differed by tic comorbidity. The distribution of treatment options and treatment responses (based on self-reports of clients) was almost similar among groups, while a resistance to treatment, assessing by researchers during follow-up, was higher detected in the patients with tics (p=0.041). There was no difference between the groups in terms of other clinical properties included in the study and summarized in Table 2.

Table 2. Clinical characteristics of children and adolescents with OCD: total sample (n=85) and differences by tic comorbidity

Variables n (%)	Total sample (n=85) [min-max]	OCD with Tics (n=32)	OCD without Tics (n=53)	Z or X² (df)	p
Age groups				10.8 (1)	0.001*
Childhood onset	34 (40)	20 (62.5)	14 (26.4)		
Adolescent onset	51 (60)	12 (37.5)	39 (73.6)		
Gender				12.23 (1)	<0.001*
Male	43 (50.6)	24 (75)	19 (35.8)		

Female	42 (49.4)	8 (25)	34 (64.2)		
Age (years)	13.9 ± 2.3 [9-18]	13.5 ± 0.4	14.0 ± 0.3	-0.94	0.347
Age at diagnosis (years)	12.2 ± 2.5 [5-16.5]	10.8 ± 0.5	13.1 ± 0.2	-3.8	<0.001*
Age of symptom onset (years)	10.4 ± 2.4 [4.5-15]	9.3 ± 0.4	11 ± 0.3	-3.2	0.001*
Total sx duration (months)	25.5 ± 19.6 [1-84]	21 ± 3.1	28.1 ± 2.8	-1.8	0.071
Total tx duration (months)	8 ± 5.7 [0-24]	8.2 ± 0.9	7.9 ± 0.8	-0.315	0.753
Relapses' number	1.3 ± 1.08	1.13 ± 0.2	1.4 ± 0.14	-1.16	0.243
CY-BOCS					
Total scores	27.3 ± 6.1 [16-40]	25.6 ± 1.2	28.3 ± 0.7	-1.6	0.11
Obsession sub-scores	13.1 ± 4.3 [2-20]	11.6 ± 0.9	14.1 ± 0.4	-1.57	0.117
Compulsion sub-scores	14.2 ± 3.2 [3-20]	14.1 ± 0.7	14.2 ± 0.4	-0.738	0.46
C-GIS	4.94 ± 1.03 [3-7]	4.9 ± 0.2	4.9 ± 0.1	-0.156	0.876
C-GAS	30.6 ± 15.7 [5-70]	32 ± 3.2	29.7 ± .9	-0.224	0.823
Course of sx				5.4 (3)	0.143
Continue-saw tooth pattern	6 (7.1)	3 (9.4)	3 (5.7)		
Continue-stable pattern	36 (42.4)	9 (28.1)	27 (50.9)		
Continue with sx free periods	23 (27.1)	9 (28.1)	14 (26.4)		
Episodic	20 (23.5)	11 (34.4)	9 (17)		
Symptom dimension					
Contamination/clean	29 (34.1)	8 (25)	21 (39.6)	1.9 (1)	0.168
Order/symmetry	16 (18.8)	7 (21.9)	9 (17)	0.31 (1)	0.576
Obsession/checking	38 (44.7)	17 (53.1)	21 (39.6)	1.4 (1)	0.225
Hoarding	2 (2.4)	0 (0)	2 (3.8)	<i>F.E.</i>	0.525
Obsessions					
Contamination	44 (51.8)	14 (43.8)	30 (51.8)	1.32 (1)	0.251
Aggressive/harm/catastrophic	20 (23.5)	10 (31.3)	10 (18.9)	1.7 (1)	0.192
Suspicious thoughts/doubt	56 (65.9)	16 (50)	40 (75.5)	5.76 (1)	0.016*
Sexual	12 (14.1)	1 (3.1)	11 (20.8)	<i>F.E.</i>	0.026*
Religious	21 (24.7)	1 (3.1)	20 (37.7)	12.8 (1)	<0.001*
Superstitious/magical thoughts	16 (18.8)	5 (15.6)	11 (20.8)	0.34 (1)	0.558
Hoarding	3 (3.5)	0 (0)	3 (5.7)	<i>F.E.</i>	0.287
Somatic	10 (11.8)	3 (9.4)	7 (13.2)	<i>F.E.</i>	0.736
Miscellaneous obs.	23 (27.1)	10 (31.3)	13 (24.5)	0.45 (1)	0.499
Compulsions					
Cleaning/washing	44 (51.8)	13 (40.6)	31 (58.5)	2.55 (1)	0.11
Checking	27 (31.8)	7 (21.9)	20 (37.7)	2.31 (1)	0.128
Ordering/arranging	17 (20)	4 (12.5)	13 (24.5)	1.8 (1)	0.179
Counting	17 (20)	7 (21.9)	10 (18.9)	0.11 (1)	0.737
Hoarding	1 (1.2)	0 (0)	1 (1.9)	<i>F.E.</i>	1.00
Rituals involving others	24 (28.2)	10 (31.3)	14 (26.4)	0.23 (1)	0.631
Repeating routine activities	39 (45.9)	14 (43.8)	25 (47.2)	0.94 (1)	0.759
Superstitious	5 (5.9)	1 (3.1)	4 (7.5)	<i>F.E.</i>	0.646
Miscellaneous comp.	16 (18.8)	9 (28.1)	7 (13.2)	2.9 (1)	0.088

Comorbidity					
ADHD	27 (31.8)	15 (46.9)	12 (22.6)	5.4 (1)	0.02*
Oppositional defiant disorder	10 (11.8)	5 (15.6)	5 (9.4)	<i>F.E.</i>	0.492
Conduct disorder	2 (2.4)	1 (3.1)	1 (1.9)	<i>F.E.</i>	1.00
Generalized anxiety disorder	37 (43.5)	11 (34.4)	26 (49.1)	1.75 (1)	0.186
Separation anxiety disorder	2 (2.4)	1 (3.1)	1 (1.9)	<i>F.E.</i>	1.00
PTSD	2 (2.4)	1 (3.1)	1 (1.9)	<i>F.E.</i>	1.00
Social phobia	9 (10.6)	2 (6.3)	7 (13.2)	<i>F.E.</i>	0.473
Simple phobia	7 (8.2)	5 (15.6)	2 (3.8)	<i>F.E.</i>	0.098
Depression	15 (17.6)	3 (9.4)	12 (22.6)	2.41 (1)	0.12
Suicide/self-mutilation	2 (2.4)	1 (3.1)	1 (1.9)	<i>F.E.</i>	1.00
Stereotypic/repetitive behavior	16 (18.8)	9 (28.1)	7 (13.2)	2.9 (1)	0.088
ASD	1 (1.2)	1 (3.1)	0 (0)	<i>F.E.</i>	0.376
Intellectual Disability	2 (2.4)	0 (0)	2 (6.3)	<i>F.E.</i>	0.139
Dyslexia	7 (8.2)	2 (6.3)	5 (9.4)	<i>F.E.</i>	0.706
Enuresis	6 (7.1)	3 (9.4)	3 (5.7)	<i>F.E.</i>	0.668
Encopresis	1 (1.2)	1 (3.1)	0 (0)	<i>F.E.</i>	0.376
Language disorders	3 (3.5)	1 (3.1)	2 (3.8)	<i>F.E.</i>	1.00
Sleep disturbance	4 (4.7)	2 (6.3)	2 (3.8)	<i>F.E.</i>	0.63
Recurrent infection hx	16 (18.8)	12 (37.5)	4 (7.5)	11.7 (1)	0.001*
Medical/physical disorder	22 (25.9)	10 (31.3)	12 (22.6)	0.77 (1)	0.38
Psychiatric comorbidity	74 (87.1)	31 (96.9)	43 (81.1)	<i>F.E.</i>	0.046*
Treatment option				1.99 (3)	0.574
Psychotherapeutic methods	6 (7.1)	3 (9.4)	3 (5.7)		
Psychopharmacology	47 (55.3)	19 (59.4)	28 (52.8)		
Both (combination)	30 (35.3)	10 (31.3)	20 (37.7)		
Not treated	2 (2.4)	0 (0)	2 (3.8)		
Resistance to tx	41 (48.2)	20 (62.5)	21 (39.6)	4.18 (1)	0.041*
Response to tx (self-report)				0.373 (3)	0.946
Low	12 (14.1)	4 (12.5)	8 (15.1)		
Medium	39 (45.9)	16 (50)	23 (43.4)		
High	11 (12.9)	4 (12.5)	7 (13.2)		
Not know	23 (27.1)	8 (25)	15 (28.3)		
Drug Use					
Methylphenidate	19 (22.4)	11 (34.4)	8 (15.1)	4.2 (1)	0.039*
SSRI	76 (89.4)	28 (87.5)	48 (90.6)	<i>F.E.</i>	0.723
Fluoxetine	45 (52.9)	16 (50)	29 (54.7)	0.18 (1)	0.673
Sertraline	40 (47.1)	15 (46.9)	25 (47.2)	0.001 (1)	0.979
Antipsychotics	27 (31.8)	14 (43.8)	13 (24.5)	3.4 (1)	0.065
Tricyclic antidepressants	3 (3.5)	1 (3.1)	2 (3.8)	<i>F.E.</i>	1.00
Atomoxetine	4 (4.7)	1 (3.1)	3 (5.7)	<i>F.E.</i>	1.00

N: number of the participants, OCD: obsessive-compulsive disorder, hx: history, sx: symptom, tx: treatment. ASD: Autism spectrum disorders, ADHD: Attention deficient hyperactivity disorder, PTSD: Post-traumatic stress disorder, CY-BOCS: Childhood Yale-Brown Obsessive-Compulsive Disorder. Descriptive results of whole sample in 2nd column, males in 3rd column, and f.e.males in 4th column. Data presented as mean ± SD [min-max], or number of clients. Figures in parentheses are percentages (%). Mann Whitney U (Z) and Chi-Square Tests (X²) for comparison of gender groups. Values in parenthesis indicate degrees of freedom (df). 'F.E.' means; the analysis was performed with Fisher's Exact Test. * p < 0.05: statistically significant.

Discussion

In this study, we investigated the differences on demographics and phenomenology of tic-related p-OCD by comparing to the features of those with tic-free p-OCD in a recent clinical pediatric sample, who were referred to a tertiary clinical center, with a case-control study design. The clinical properties were examined in the group analysis regarding the impacts of the comorbidity with primary TD (Chronic TD or Tourette syndrome) on the phenomenology in the framework of the phenotypic structure of p-OCD, which was identified as four OCD phenotypes according to the current and clinically predominant symptom dimension⁴.

As discussing the basic demographic and clinical properties of our sample ($n=85$; mean age= 13.9 ± 2.3 years), almost 1.5 years were detected between the age of symptom-onset (10.4 ± 2.4 years) and age at diagnosis of OCD (12.2 ± 2.5 years), which is relatively shorter compared to the duration of symptoms predating diagnosis (almost 4 years) that was previously reported¹⁵. This difference in the duration of symptoms predating diagnosis may be due to the locational properties of medical centers in which the studies were conducted, or currently increasing awareness of population towards psychiatric symptoms and recovery of referral concerns from stigmatization against psychiatric disorders, or report biases of the participants. In terms of psychiatric history of parents, about a quarter of the children had a history of prevalent psychiatric diagnosis in their extended family as most prevalently the OCD (31.8%), secondly the anxiety disorders (12.9%); and the rates of OCD history was 27.1% in mothers, 4.7% in fathers and 3.5% in both parents of the participants. A scarce data concerning parental psychopathology among Turkish sample with p-OCD has been available, that, most common psychopathologies defined in parents were depression (range 9-47.5%), GAD (range 4-32%), and OCD (range 4-24%), respectively¹⁵.

The most common phenotype was obsession/checking (44.7%) according to current, most impaired and predominant OCD symptoms at baseline. The rates of hoarding phenotype in our sample was unexpectedly lower compared to previous studies¹⁶, that may be caused by other overlapping clinically predominant OCD symptoms and the criteria for inclusion of patients according to current, predominant, and most impaired symptom dimension. Our findings regarding single symptoms of OCD are consistent with the vast majority of previous data on p-OCD, that contamination and aggressive obsessions with the compulsions of cleaning and repeating routine activities are most common obsessions and compulsions reported in children and adolescents¹⁷. In a most recent study on p-OCD and being conducted in China¹⁸; miscellaneous, aggressive and religious obsessions were reported as most prevalent obsessions assessed by Y-BOCS, while the most prevalent compulsions were reported as checking, miscellaneous, cleaning and repeating compulsions if sorted by decreasing frequency¹⁸.

In general, the obsessive-compulsive symptoms are often presented at sub-clinical level in childhood, though the onset of the disorder may be delayed until adolescence or early adulthood, with the vast major of the cases exhibiting a chronic-fluctuating lifelong course¹⁹. In our sample, the clinical course in saw tooth style was least exhibited one, while the most common one was continue-stable course of OCD clinic. The frequency belonging to genders were almost similar (male:female=1:1) in our study in accordance with the previous studies on the clinical samples of Turkish children with OCD report male: female ratios varying from 0.9 to 1.9¹⁵. Pediatric OCD commonly tends to have a slight male preponderance before puberty, while at adolescence and after late adolescence an equal representation among the genders is usually reported⁷.

Pediatric OCD often had co-occurrence with other mental disorders, most frequently the neuropsychiatric disorders, including anxiety and depression⁹. The vast majority of our sample (87.1%) presented with at least one co-current psychiatric diagnosis, that the most common one is GAD as summarized in Table 2. In recent studies focusing particularly on current and life-time clinical relevance of comorbidity in OCD, the rate for co-current psychiatric comorbid conditions were reported as approximately 55%, while the rate for a lifetime comorbidity of other psychiatric disorders were 78%, with the most common ones being anxiety and mood disorders²⁰. Estimated comorbidity rates vary according to methodological approaches, such as sample context, period of assessment, age of subjects, or etc. In Turkish clinical samples with p-OCD, the rates for psychiatric comorbidity vary between 34.4-71.2%; moreover, particularly 29.8-47.5% for depression, 5-9% for GAD, and 4.3-11.8% for ADHD¹⁵. In a meta-analysis on clinical properties of OCD in children and adolescents⁷, a mean comorbidity with anxiety of 31% (range: 13-70%), a mean comorbidity with mood disorders of 31% (range: 8-73%), a mean comorbidity with disruptive behavior disorders of 25% (range: 3-57%) and a mean comorbidity with tics of 21% (range: 13-26) were reported.

Of the children with OCD in our study, 25.9% had a medical/physical diagnosis and 18.8% had a history of recurrent infections. Additionally, the patients with tic comorbidity more prevalently had a history of recurrent infections and any other psychiatric comorbidity in our sample. The findings regarding medical issue are consistent with recent data of Turkish pediatric sample ¹⁵, in which the rate for chronic medical illness detected in children with OCD was found as 26.4%, and according to a more recent family based case-control study concerning the prevalence of allergic diseases were more prevalent in patients with TD and/or OCD ²¹. The association between the inflammatory process and the etiology of OCD, or other anxiety disorders has been discussed in many studies, however, with heterogeneous and inconsistent findings ²².

The co-occurrence of a tic disorder has been considered as a specific neurodevelopmental subtype of early-onset OCD ²³ and identified as a specifier of p-OCD in DSM-5. The high rate of co-occurrence of OCD and tic disorders have often made it difficult to comprehend the unique and shared clinical features existing bidirectional association between these conditions. Our findings confirms the data that comorbidity with tics is associated with a male preponderance, an early onset of OCD, and a higher comorbidity with ADHD ²³. Some authors especially highlighted a plausible reality regarding that the concomitant ADHD and OCD may be mediated by a presence of tic disorder via a genetic transmission together ²⁴. The phenotypic differences of tic among the patients with OCD, such as an earlier age of onset of OCD symptoms, presence of sensory phenomena before engaging in repetitive behavior, and comorbidity with bipolar disorder were defined in OCD with Tourette syndrome compared to OCD with chronic TD ²⁵. In a recent meta-analysis study, it was demonstrated that the severity of tic symptoms based in the assessment of the Yale Global Tic Severity Scale mild to moderate, positively predicted the severity of OCD symptoms ²⁶. However, in this study the relationship between the severities of tic and OCD symptoms were not examined, because of the expected limited findings regarding this issue due to small sample size of the patients with OCD and tic comorbidity.

Moreover, some authors have also claimed that accompanying tic disorders could mediate the comorbidity between OCD and ADHD ²⁴ by uniquely shared genotypic and phenotypic characteristics between these three disorders ^{7,23}. In a recent study concerning the differences by tic comorbidity on phenomenology and treatment responses in p-OCD patients, who participated from the NordLOTS study ²³; almost 30% of 269 OCD patients had one or more tic symptom; the patients with tic comorbidity were prevalently males, had an earlier onset of OCD, and differed from ones without tics in several aspects of clinical presentation that the patients with tic differently presented with more symptoms of OCD-related impairment, externalization, ASD, social anxiety and ADHD, however the severity of OCD symptoms and responses to cognitive behavioral therapy were not affected by tic comorbidity ²³. The data concerning the impact of tic comorbidity as predictors of treatment outcome in OCD is limited, however higher rates of ADHD comorbidity and autism traits detected in OCD patients with tic disorder are particularly associated with worse functional impairment seen in this group despite not to differ in OCD symptom severity ²³. In our sample, the presence of tic disorder didn't affect the clinical presentation in terms of clinical course, clinical severity, global functionality, or treatment responses. However, tic comorbidity was associated with resistance to conventional treatments of OCD. There is no agreed definition for treatment resistant OCD, but what is emphasized is that before considering the disorder as refractory, the adequacy of self-medication should be considered ²⁷.

Previous studies reported fewer contamination, sexual obsessions and counting compulsions; and fewer ordering, hoarding and washing compulsions ²⁸; and lower rates of religious obsessions, washing and ordering compulsions ²⁹; and higher hoarding and symmetry with a compulsion predominance ²³ in p-OCD with tics. In our sample, the suspicious thoughts, sexual and religious obsessions were fewer in the clients with tic comorbidity in accordance with previous data. The clinical presentation of OCD may differ between

studies due to their sample composition, that, further studies with more specific group analysis are required to investigate the impacts of different comorbidities on phenomenology of OCD in pediatric samples.

Our results should be evaluated in terms of their limitations. Our sample deriving from tertiary clinical center probably represents a subgroup of particularly impaired subjects, in terms of clinical severity and pattern of comorbidity. Even so, a possible selection bias and limited sample size of groups may limit the generalization of the conclusions based on the group analysis. Finally, our results should be interpreted cautiously because of the limited sample size. Therefore, findings should be reviewed by further studies with group-analysis of larger sample. On the other hand, this is the recent study on a largest Turkish clinical sample of p-OCD followed-up within a largest time frame.

Conclusion

In this study, we evaluated the differences on demographic and clinical features of p-OCD by tic comorbidity, along with concomitant specific features associated with different symptom dimensions/phenotypes. Data from this study were not supportive of the premise that children and adolescents with OCD and tic comorbidity with higher clinical severity, increased likelihood of internalizing symptoms, or lower broad-based global functionality. However the findings concerning male preponderance, earlier onset, higher likelihood of ADHD comorbidity, and higher resistance to conventional treatments of OCD.

Our findings particularly highlight to a separate evidence on subtyping of pediatric OCD according to comorbidities, that, identifying specific subtypes such as those linked to comorbidity with TD. The efforts of defining these specific subtypes of pediatric OCD provides insight to clinicians for structuring effective treatment combinations timely, serving to manage variable life-long prognosis and clinical outcomes.

References

1. Micali N, Heyman I, Perez M, et al. Long-term outcomes of obsessive-compulsive disorder: follow-up of 142 children and adolescents. *The British Journal of Psychiatry*. 2010;197(2):128-134.
2. Marcks BA, Weisberg RB, Dyck I, Keller MB. Longitudinal course of obsessive-compulsive disorder in patients with anxiety disorders: a 15-year prospective follow-up study. *Comprehensive psychiatry*. 2011;52(6):670-677.
3. Iervolino AC, Rijdsdijk FV, Cherkas L, Fullana MA, Mataix-Cols D. A multivariate twin study of obsessive-compulsive symptom dimensions. *Archives of general psychiatry*. 2011;68(6):637-644.
4. Stewart SE, Rosario MC, Baer L, et al. Four-factor structure of obsessive-compulsive disorder symptoms in children, adolescents, and adults. *Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 2008;47(7):763-772.
5. Mataix-Cols D, Pertusa A, Leckman JF. Issues for DSM-V: how should obsessive-compulsive and related disorders be classified? *American Journal of Psychiatry*. 2007;164(9):1313-1314.
6. Wells JG. Obsessive-compulsive disorder in youth: Assessment and treatment. *The Journal of clinical psychiatry*. 2014;75(5):e13.
7. Geller DA. Obsessive-compulsive and spectrum disorders in children and adolescents. *Psychiatr Clin North Am*. 2006;29(2):353-370.
8. Lewin AB, Chang S, McCracken J, McQueen M, Piacentini J. Comparison of clinical features among youth with tic disorders, obsessive-compulsive disorder (OCD), and both conditions. *Psychiatry Research*. 2010;178(2):317-322.
9. Ivarsson T, Melin K, Wallin L. Categorical and dimensional aspects of co-morbidity in obsessive-compulsive disorder (OCD). *European Child & Adolescent Psychiatry*. 2008;17(1):20-31.

10. Dell'Osso B, Marazziti D, Albert U, et al. Parsing the phenotype of obsessive-compulsive tic disorder (OCTD): a multidisciplinary consensus. *International Journal of Psychiatry in Clinical Practice*. 2017;21(2):156-159.
11. de Vries FE, Cath DC, Hoogendoorn AW, et al. Tic-related versus tic-free obsessive-compulsive disorder: clinical picture and 2-year natural course. *The Journal of clinical psychiatry*. 2016;77(10):1240-1247.
12. Ekinçi O, Erkan Ekinçi A. Neurological Soft Signs and Clinical Features of Tic-Related Obsessive-Compulsive Disorder İndicate a Unique Subtype. *The Journal of Nervous and Mental Disease*. 2020;208(1):21-27.
13. Adams J, Weakliem DL, August B, Hollingshead's "Four Factor Index of Social Status": from unpublished paper to citation classic. *Yale Journal of Sociology*. 2011;8(11):21-52.
14. Delorme R, Bille A, Betancur C, et al. Exploratory analysis of obsessive compulsive symptom dimensions in children and adolescents: a prospective follow-up study. *BMC psychiatry*. 2006;6(1):1-10.
15. Kutuk MO, Tufan AE, Erden S, et al. Sociodemographic and Clinical Features of Obsessive Compulsive Disorder in a Large Sample of Children and Adolescents from Turkey. *Psychiatry and Behavioral Sciences*. 2018;8(4):186-195.
16. Mataix-Cols D, Nakatani E, Micali N, Heyman I. Structure of obsessive-compulsive symptoms in pediatric OCD. *Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 2008;47(7):773-778.
17. Tunas SD, Goker Z, Dinc G, Bozkurt ÖH, Guney E, Uneri ÖŞ. Clinical and demographic features of children and adolescents diagnosed with obsessive compulsive disorder applied to a training and research hospital. *Turkish Journal of Child and adolescent mental health*. 2016;23(2):111-124.
18. Luo L, Feng B, Yang S, Zhang N, Qiu S. Clinical characteristics of moderate–severe obsessive–compulsive disorder in children and adolescents in China. *Journal of International Medical Research*. 2020;48(5):1-14.
19. Mathes BM, Morabito DM, Schmidt NB. Epidemiological and clinical gender differences in OCD. *Current psychiatry reports*. 2019;21(5):1-7.
20. Vivian AdS, Rodrigues L, Wendt G, Bicca MG, Braga DT, Cordioli AV. Obsessive-compulsive symptoms and obsessive-compulsive disorder in adolescents: a population-based study. *Brazilian Journal of Psychiatry*. 2014;36(2):111-118.
21. Veldhof T. *The association of tic disorders and its psychiatric comorbidities with allergic diseases: a family-based case-control study* 2017.
22. Parsons C, Roberts R, Mills NT. İnflammation and anxiety-based disorders in children and adolescents—a systematic review and meta-analysis. *Child and adolescent mental health*. 2020.
23. Højgaard DR, Skarphedinsson G, Nissen JB, Hybel KA, Ivarsson T, Thomsen PH. Pediatric obsessive–compulsive disorder with tic symptoms: clinical presentation and treatment outcome. *European child & adolescent psychiatry*. 2017;26(6):681-689.
24. Abramovitch A, Dar R, Mittelman A, Wilhelm S. Comorbidity between attention deficit/hyperactivity disorder and obsessive-compulsive disorder across the lifespan: a systematic and critical review. *Harvard review of psychiatry*. 2015;23(4):245-262.
25. Diniz JB, Rosario-Campos MC, Hounie AG, et al. Chronic tics and Tourette syndrome in patients with obsessive–compulsive disorder. *Journal of Psychiatric Research*. 2006;40(6):487-493.
26. Yan J, Yu L, Wen F, et al. The severity of obsessive-compulsive symptoms in Tourette syndrome and its relationship with premonitory urges: a meta-analysis. *Expert Review of Neurotherapeutics*. 2020;20(11):1197-1205.
27. Geller DA, March J. Practice Parameter for the Assessment and Treatment of Children and Adolescents With Obsessive-Compulsive Disorder. *Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 2012;51(1):98-113.

28. Hanna GL, Piacentini J, Cantwell DP, Fischer DJ, Himle JA, Van Etten M. Obsessive–compulsive disorder with and without tics in a clinical sample of children and adolescents. *Depression and Anxiety*. 2002;16(2):59-63.
29. Conelea CA, Walther MR, Freeman JB, et al. Tic-related obsessive-compulsive disorder (OCD): phenomenology and treatment outcome in the Pediatric OCD Treatment Study II. *Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry*. 2014;53(12):1308-1316.

Psikofarmakoloji Derneği
Uluslararası Güncelleme Sempozyumu 2021
10 - 11 Nisan 2021, Online Sempozyum

Obsesif kompulsif bozukluklar

Deri Yolma Bozukluğu ve Trikotillomanide Kişilik Özellikleri, Dürtüsellik ve Yaşam Kalitesi

Efruz Pirdoğan Aydın

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Şişli Hamidiye Etfal Eğitim Araştırma Hastanesi, İstanbul

Amaç: Bu çalışmanın amacı, trikotillomani (TTM), deri yolma bozukluğu (DYB) tanısı alan hastaları ve sağlıklı kontrol grubunu kişilik özellikleri, dürtüsellik ve yaşam kalitesi açısından karşılaştırmaktır.

Yöntem: Çalışmaya DSM-5 tanı kriterlerine göre DYB tanısı almış 71 ve TTM tanısı almış 34 hasta dahil edildi. Kontrol grubu olarak psikiyatrik hastalığı olmayan 50 sağlıklı gönüllü dahil edildi. Katılımcılara Sosyodemografik Veri Formu, Barratt dürtüsellik ölçeği (BIS-11) ve Kısa Form-36 (SF-36) verildi. Çalışma Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi (No: 1490) etik kurulu tarafından onaylandı.

Bulgular: TTM hastalarının yaşı DYB ve sağlıklı kontrollere göre daha düşüktü ($p < 0,017$). SPD hastalarının ortalama eğitim yılı TTM ve sağlıklı kontrol gruplarından daha azdı ($p < 0,017$). Cinsiyet

açısından gruplar arasında fark yoktu ($p > 0.05$). TTM ve DYB hastalarının dürtüsellik puanları ve nevrotiklik puanları sağlıklı kontrollere göre anlamlı olarak yüksek, yaşam kaliteleri ise anlamlı olarak düşüktü ($p < 0.05$). TTM ve DYB hastaları yaşam kalitesi ve kişilik özellikleri açısından birbirinden farklı değildi ($p > 0.05$). Bununla birlikte, TTM hastalarının motor dürtüselligi, DYB hastalarından anlamlı derecede yüksekti ($p = 0,014$). Hastaların yaşam kalitesi, dürtüsellik ve nevrotiklik skorları ile anlamlı negatif, dışa dönüklük skorları ile pozitif korelasyon gösterdi ($r = 0,283$, $p = 0,003$).

Sonuç: Bulgularımıza göre TTM ve DYB hastalarının dürtüsellik ve nevrotiklik puanları anlamlı olarak daha yüksekti. Hastalarda dürtüsellik ve nevrotiklik arttıkça yaşam kalitesi düşüyordu

Turkish Association for Psychopharmacology
International Update Symposium 2021
10th-11th April 2021, Online Symposium

Obsessive compulsive disorders

Personality Traits, Impulsivity And Quality of Life in Skin Picking Disorder and Trichotillomania

Efruz Pirdoğan Aydın

Health Sciences University Şişli Hamidiye Etfal Training and Research Hospital, Istanbul

Aim: The aim of this study is to compare patients diagnosed with trichotillomania (TTM), skin picking disorder (SPD) and healthy control group in terms of personality traits, impulsivity and quality of life.

Method: Thirty-four patients diagnosed with TTM and seventy-one patients diagnosed with SPD according to the DSM-5 diagnostic criteria were included in the study. Fifty healthy volunteers without psychiatric illness were included as a control group. Participants were given Sociodemographic Data Form, Barratt impulsivity scale (BIS-11) and Short Form- 36 (SF-36). The study was approved by the ethics committee of Şişli Hamidiye Etfal Teaching and Research Hospital (No:1490).

Results: TTM patients had lower age compared to SPD and healthy controls ($p < 0.017$). The average years of education of SPD patients were less than the TTM and healthy control groups ($p < 0.017$). There was no difference between the groups in terms of gender ($p > 0.05$). Impulsivity scores and neuroticism scores of

TTM and SPD patients were significantly higher than healthy controls while their quality of life was significantly lower ($p < 0.05$). TTM and SPD patients were not different from each other in terms of quality of life and personality traits ($p > 0.05$). However, motor impulsivity of TTM patients was significantly higher than SPD patients ($p = 0.014$). Patients' quality of life were significantly negatively correlated with impulsivity and neuroticism scores and positively correlated with extroversion scores ($r = 0.283$, $p = 0.003$).

Conclusion: According to our findings, the impulsivity and neuroticism scores of TTM and SPD patients were significantly higher. Quality of life decreased as impulsivity and neuroticism increased in patients.

Otizm Spektrum Bozukluğu

Otizm Tanılı Çocukların Ailelerinde Covid-19 Salgının Yaşam Kalitesine Etkileri

¹Merve Aktaş Terzioğlu, ¹Ahmet Büber, ²Hande Şenol

¹Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları AD, Denizli

²Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi, Biyoistatistik AD, Denizli

Amaç: Otizm Spektrum Bozukluğu'nda (OSB) örgün eğitime devam etme, akranlarla arkadaşlık becerisi ve sosyal etkileşim ve iletişim, güçlü uyumsal beceriler ve semptomların gerilemesi ile ilişkilendirilmiştir. COVID-19 salgını ile beraber OSB tanılı çocukların devam ettiği kaynaştırma veya özel alt sınıfları da kapsayan örgün eğitimin çevrimiçi hale dönüştürülmesi çocukların sosyal izolasyonunu arttırmıştır. Süreçte ebeveynlerin de ruhsal zorlanmalar yaşamış olabileceği düşünülmektedir. Çalışmamızda ebeveynlerin ve çocukların pandemi nedeni ile ruhsal etkilenmelerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Metod: OSB tanılı olan çocukların ailelerinin katılımı ile online anket çalışması şeklinde yapıldı. Araştırmacılarca hazırlanan sosyodemografik veri formu, Eapen ve arkadaşları (2014) tarafından geliştirilen Otizmde Yaşam Kalitesi Anketi- Ebeveyn Sürümü (OYKA- AB) kullanıldı.

Bulgular: Çalışmaya katılan 14 (%63.6) anne ve 8 (%36.4) baba tarafından formlar doldurulmuştur. Bu kişilerin 18'inin (%81.8) çocuğu erkek cinsiyettedir. Pandemi dönemine ilişkin çocuktaki değişimlerle başa çıkma durumunun zor olduğunu belirten 15 kişi (%68,2) olmuştur. OYKA-A puanı ile anne yaşı arasında istatistiksel olarak anlamlı, pozitif yönde ve orta düzeyde ilişki olduğu görülmüştür. Baba çalışma durumlarına göre yaşam kalitesi skalasında ve OYKA-B puanında düzenli iş sahibi olma ve işsiz olma durumları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark vardır. Geliri 5000 altında olan kişilerin puanlarının 5000 üzerinde olan kişilere göre anlamlı şekilde düşük olduğu görülmüştür. Pandemi öncesine göre olumsuz davranış değişikliği olanlarda Yaşam kalitesi, OYKA-A ve OYKA-B puanlarında istatistiksel olarak anlamlı farklılık görülmüştür.

Sonuç: Pandemi ile davranış değişikliği olan çocukların ebeveynlerinde OYKA-AB ve yaşam kalitesi puanları düşük bulunmuştur. Özellikle maddi olarak zorluk yaşayan ebeveynler pandemi döneminde çocuklardaki ruhsal değişimler ile başa çıkmakta zorlanmıştır.

Autism Spectrum Disorder

The Effects of The COVID-19 Pandemic On The Quality of Life of The Families of Children Diagnosed with Autism

¹Merve Aktaş Terzioğlu, ¹Ahmet Büber, ²Hande Şenol

¹Pamukkale University Faculty of Medicine, Department of Child and Adolescent Mental Health and Diseases, Denizli

²Pamukkale University Faculty of Medicine, Department of Biostatistics, Denizli

Aim: In Autism Spectrum Disorder (ASD), the continuation of formal education, and the ability to make friends with peers, and maintain social interaction and communication, are related to strong adaptive skills and the regression of symptoms. The change in education to online learning because of the COVID-19 pandemic, including the special sub-classes or integrated classes attended by children with ASD, has increased the social isolation of these children. It is also thought that parents may have experienced emotional difficulties in this period. The aim of this study was to evaluate the emotional effects of the pandemic on children with ASD and their parents.

Method: An online questionnaire was sent to the parents of children diagnosed with ASD. The forms used were a sociodemographic data form prepared by the researchers, and the Quality of Life in Autism for Parents (ASD- QoL-P) developed by Eapen et al (2014).

Results: The forms were completed by 14 (63.6%) mothers and 8 (36.4%) fathers. The children with ASD comprised 18 (81.8%) males and 4 (18.2%) females. Of the total 22 respondents, 15 (68.2%) stated that it was difficult to cope with the changes in their child related to the pandemic. A positive, statistically significant, moderate level correlation was determined between the mother's age and the ASD- QoL-P (mother) points. A statistically significant difference was determined between the fathers who were employed and unemployed in respect of the ASD- QoL-P (father) points. The scale points of those with income <5000 TL were seen to be significantly lower than those of the families with income >5000 TL. A statistically significant difference was seen in the ASD- QoL-P points for both mothers and fathers of children with negative behaviour changes compared to the pre-pandemic period.

Conclusion: The parents of children who showed changes in behaviour during the COVID-19 pandemic were determined to have lower ASD- QoL-P points for both mothers and fathers. Parents who experienced financial difficulties in particular found it more difficult to cope with the emotional changes in the child during the pandemic.

SB86 - Psikiyatride Genetik

Şizofrenide Çocukluk Çağı Travmaları ve COMT Val158Met Polimorfizminin Agresyona Etkisi

¹Yusuf Ezel Yıldırım, ¹Pinar Çetinay Aydın, ¹Ayça Öngel Atar, ¹Satı Kışioğlu, ²Ayşe Erol, ²Yasemin Oyacı, ²Sacide Pehlivan, ³Yeşim Ayar

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi

³İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa

Giriş ve Amaç: Şizofreni, genetik ve psikolojik faktörlerin yanı sıra belirli çevresel koşulların etkileşiminin bir sonucu olarak ortaya çıkan karmaşık, çok faktörlü bir ruhsal hastalıktır.(COMT), katekolamin transmitterlerinin ana yıkım yolağını harekete geçiren enzimdir. COMT'un en yaygın görülen polimorfizmi 158.kodonda Valin-Metiyonin dönüşümü ile olmaktadır (Val158Met). Hem şiddete eğilim hem de çocukluk çağı travmaları ile COMT Val158Met varyantları arasındaki ilişki farklı düzeylerde çalışılmıştır. Çalışmamızda şizofreni tanılı hastalarda çocuklukluk çağı travmalarının agresyon düzeyleri ile ilişkisinin COMT Val158Met aracılı incelenmesi hedeflenmiştir.

Yöntem: Çalışmamıza hastanemizde yatarak tedavi gören şizofreni tanılı 89 hasta dahil edilmiştir. Hastalara sosyodemografik veri formu, Çocukluk Çağı Travmaları Ölçeği(ÇÇTÖ) ve Geçmişe Dönük Açık Saldırganlık Ölçeği(GDASÖ) doldurulmuştur. Katılımcılardan alınan kan örneğinden DNA izolasyonu yapılarak COMT Val158Met genine ait varyantlar belirlenmiştir. Etik kurul onayı 2017/1293 sayısıyla 05/12/2107'de İTF'den alınmıştır.

Bulgular: Çalışmamızda Val158Met varyantları ÇÇTÖ ve GDASÖ skorları yönünden karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı farklılık bulunmamıştır. Bununla birlikte ÇÇTÖ'nün cinsel istismar alt ölçeği dışındaki tüm alt grupları ve toplam puanı ile GDASÖ'nün tüm alt grup ve toplam puanları arasında anlamlı korelasyon saptanmıştır. GDASÖ toplam skorları ile yaş, erkek cinsiyet, intihar girişiminde bulunma, sigara kullanımı, madde kullanımı ve alkol kullanımı arasında anlamlı ilişki tespit edilmiştir.

Sonuç: Çalışmamızda COMT varyantları arasında agresyon düzeyleri yönünden anlamlı fark bulunmamıştır ancak çocukluk çağı travmatik yaşantıları ve agresyon düzeyleri arasındaki ilişki erken dönem travmatik yaşantıların önemini ortaya koymaktadır. Hem agresyonun hem şizofreninin çok katmanlı yapısı göz önünde bulundurulduğunda tek nüklotid polimorfizmi üzerinden lineer ilişki kurmanın güçlüğü bilinmektedir. Çalışmamızın sonuçları çevresel faktörlerin önemini ortaya koyarken daha geniş çaplı ve uzunlamasına genetik çalışmalar ile daha kapsamlı açıklamaların yapılabilmesi mümkün olacaktır.

SB86 - Genetics in Psychiatry

The Effect of Childhood Trauma And COMT Val158Met Polymorphism On Aggression in Schizophrenia

¹*Yusuf Ezel Yıldırım, ¹Pinar Çetinay Aydın, ¹Ayça Öngel Atar, ¹Satı Kişioğlu, ²Ayşe Erol, ²Yasemin Oyacı, ²Sacide Pehlivan, ³Yeşim Ayar*

¹*Health Sciences University Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Mental Health and Neurological Diseases Training and Research Hospital*

²*Istanbul University, Istanbul Faculty of Medicine*

³*Istanbul University-Cerrahpasa*

Introduction and Objective: Schizophrenia is a complex multifactorial mental disorder, manifested as a result of the interaction of genetic and psychological factors, as well as certain environmental conditions. Catechol-O-methyltransferase (COMT) is an enzyme that activates the main degradation pathway of catecholamine transmitters. The most common polymorphism of COMT occurs with the conversion of Valine-Methionine at the 158th codone (Val158Met). Associations between both violence and childhood traumas and COMT Val158Met variants have been studied at different levels. In our study, we aimed to investigate the relationship between childhood trauma and aggression levels in patients with schizophrenia through COMT Val158Met.

Method: 89 patients with schizophrenia who were hospitalized in our hospital were included in our study. Sociodemographic data form, Childhood Trauma Scale (CTQ) and Overt Aggression Scale (OAS) were applied to patients. Variants of the COMT Val158Met gene were determined by DNA isolation from blood sample taken from the participants. Ethics committee approval was received from ITF with the number 2017/1293 on 05/12/2107. Findings In our study, no statistically significant relationship was found between Val158Met variants and CTQ and OAS scores. However, a significant correlation was found between all subgroups and total score of CTQ except for the sexual abuse subscale, and all sub-group and total scores of OAS. There was a significant relationship between OAS total scores and age, male gender, suicide attempt, smoking, substance use and alcohol use.

Result: In our study, no significant relationship was found between aggression levels and COMT variants but the relationship between childhood traumatic experiences and aggression levels shows the importance of early traumatic experiences. Considering the multifactorial origin of both aggression and schizophrenia, it is known that it is difficult to establish a linear relationship over a single nucleotide polymorphism. While the results of our study reveal the importance of environmental factors, it will be possible to make more comprehensive explanations with larger scale and longitudinal genetic studies.

Psikofarmakoloji

Psikiyatri Kliniğinde Yatarak Tedavi Gören Geriatrik Hastaların Uygunsuz Psikotrop Kullanımının Değerlendirilmesi

Esra Kabadayı Şahin, Hayriye Dilek Hamurcu, Ali Çayköylü

SBÜ Dr Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Giriş: Potansiyel uygunsuz ilaç (PUİ), daha güvenli bir alternatifi olmasına rağmen, yan etkilerinin klinik faydadan daha çok olduğu bir ilaç olarak tanımlanır. Bu çalışmada, psikiyatrik bozukluğu olan geriatrik hastalarda potansiyel uygunsuz psikotropoların (PUP) kullanımını değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntemler: 2015-2020 yılları arasında psikiyatri servisinde yatarak tedavi gören 65 yaş üstü toplam 42 hasta, PUİ ve PUP kullanımı ile ilaç- ilaç etkileşimleri açısından 2019 Amerikan Geriatri Birliği Beers Kriterleri'ne göre geriye dönük olarak değerlendirildi. Çalışma için Dr Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nden 24.03.2021 tarih ve 2021-03-1088 numaralı etik kurul izni alındı.

Bulgular: Hastaların %59,5'inde PUİ tespit edildi ve PUİ kullanımının %80'ini PUP'lar oluştuyordu. En yaygın reçete edilen PUP'lar benzodiazepinlerdi. Ek olarak, hastaların %26,2'sinde ilaç-ilaç etkileşimi mevcuttu. PUP kullananlarda hastalık süresi daha kısa ve hastanede yatış sayısı daha az iken; ortalama yaş, psikiyatrik ilaç sayısı, kullanılan toplam ilaç sayısı ve eşlik eden tıbbi hastalık sayısı daha yüksekti. Çok değişkenli analizde, PUP kullanımı hastanın psikiyatrik ilaçların sayısı (OR = 8.3,% 95 CI 1.33,52.4; p = 0.02) ve eşlik eden tıbbi hastalıklarının sayısı (OR = 4.3,% 95 CI 1.05,17.7; p = 0,04) ile ilişkili bulundu.

Sonuçlar: Hastanede yatan geriatrik psikiyatri hastalarında PUP kullanımını yaygındır. Çoklu psikotrop ilaç kullanmak ve daha fazla komorbid hastalığa sahip olmak, PUP kullanım riskinin önemli belirleyicilerindedir. Bu durum, bilişsel işlevlerde bozukluklara, düşmelere ve ilaç-ilaç etkileşimleri gibi önemli advers ilaç reaksiyonlarına neden olabilir. Beers Kriterleri, PUP'ları değerlendirmek için yararlı bir araç olmasına rağmen, psikiyatrik yatan hastalarda kullanılan psikotrop ilaç profili açısından da çok kısıtlayıcıdır.

Psychopharmacology

Evaluation of The Potentially Inappropriate Psychotropics Use in Geriatric Patients Receiving Treatment in A Psychiatry Inpatient Clinic

Esra Kabadayı Şahin, Hayriye Dilek Hamurcu, Ali Çayköylü

SBÜ Dr. Abdurrahman Yurtaslan Ankara Oncology Training and Research Hospital

Introduction: A potentially inappropriatemedication (PIM) is defined as a drug whose adverse effects outweigh the clinical benefit, although a safer alternative medication exists. We aim to evaluate the use of potentially inappropriate psychotropics (PIPs) in geriatric patients with a psychiatric disorder.

Methods: A total of 42 patients older than 65 years who received treatment in the psychiatry inpatient clinic between 2015-2020 were evaluated retrospectively for PIM and PIPs use, and drug-drug interactions according to the 2019 American Geriatric Association Beers Criteria. The ethical approval was obtained from the Ethics Committee of Dr. Abdurrahman Yurtaslan Ankara Oncology Training and Research Hospital with the date of 24.03.2021 and number of 2021-03-1088 for the study.

Results: The PIMs were detected in 59.5% of the patients, and PIPs constituted 80% of PIM use. The most common prescribed PIPs were benzodiazepines. Additionally, 26.2% of the patients had drug-drug interaction. While the duration of illness was shorter and the number of hospitalizations was less in PIPs users; the mean age, the number of psychiatric drugs, total number of the drugs used, and comorbid medical diseases were higher. In multivariate analysis, the PIPs use was associated with the number of psychiatric medications (OR=8.3, 95%CI 1.33,52.4; p=0.02) and the number of comorbid medical illnesses (OR=4.3, 95%CI 1.05,17.7; p=0.04).

Conclusions: PIPs use is common in hospitalized psychiatry patients. Being under multiple psychotropics medication and having more comorbid illnesses are the important determinants of the risk of PIPs use. This might cause adverse drug reactions which could result in cognitive dysfunctions, falls, and drug-drug interactions. Although The Beers Criteria is a useful tool to evaluate PIPs, it is also too restrictive for psychotropics used in psychiatric inpatients.

Psikofarmakoloji

Türkiye'deki Psikiyatristlerin Lityum Kullanım Tutumları Çalışması

¹Kürşat Altınbaş, ¹Alparslan Cansız, ²Bahri İnce

¹Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları ABD, Konya

²Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları EAH, İstanbul

Giriş: Bipolar bozukluğa ait klinik uygulama rehberlerinde lityumun kullanımı detaylı olarak ifade edilmektedir. Bununla birlikte klinisyenlerin lityuma ilişkin bireysel yaklaşımları lityumun ideal kullanımında önem kazanmaktadır. Bu araştırmada Türkiye'deki psikiyatristlerin bipolar bozukluk tedavisinde lityuma ilişkin tutum ve kullanım pratikleri araştırılmıştır.

Yöntem: Araştırmamız için klinisyenlerin lityuma yönelik tutumlarını sorgulayan online anket formu hazırlandı. Anket formu 4 ana başlıktan (sosyodemografik veri formu, lityum tedavisine yaklaşım, lityum kan düzeyinin izlemi ve fiziksel ve laboratuvar bulgularının izlemi) ve 63 sorudan oluşmaktadır. Anket formu profesyonel mail adresi, sosyal mesajlaşma uygulamaları ve kişisel iletişim aracılığıyla klinisyenlere ulaştırıldı. 4 ana başlıkta 63 soru içeren form Türkiye'deki her beş psikiyatristten birine gönderildi. Araştırma için Harran Üniversitesi Yerel Etik Kurulu'ndan onay alındı.

Bulgular: Araştırmamıza katılan 320 psikiyatristten 62'si (%19,4) lityum kullanımı sırasında herhangi bir klinik uygulama rehberi kullanmadığını belirtti. Klinisyenler lityumu daha önce lityuma olumlu yanıt olması ve mani-depresyon-mani örüntüsünde sıklıkla tercih ettiklerini belirttiler. Bununla birlikte klinisyenlerin özellikle böbrek fonksiyonlarında kötüleşme varlığında lityum tercih etmedikleri ya da tedaviyi sonlandırdıkları dikkati çekmektedir. Klinik uygulama rehberlerine uyan klinisyenlerin fiziksel ve laboratuvar parametrelerini klinik uygulama rehberlerine uymayan klinisyenlerden daha sık taradığı sonucuna da ulaştık. Son olarak eğitici rolünün bulunması ve daha kısa süreli mesleki deneyimin olması klinik uygulama rehberlerine daha fazla uyum ile ilişkili bulundu.

Sonuç: Ülkemizdeki psikiyatristlerin azımsanmayacak bir kısmının lityum tedavisinde klinik uygulama rehberlerine uymadığı sonucuna ulaştık. Ayrıca elde ettiğimiz sonuçlar lityum kullanan hastaların izleminde daha bütüncül bir yaklaşıma sahip olabilmek için klinik uygulama rehberlerine uyumun gerekli olduğunu göstermektedir.

Psychopharmacology

Evaluation of Psychiatrist's Attitudes of Lithium Use In Turkey

¹Kürşat Altınbaş, ¹Alparslan Cansız, ²Bahri İnce

¹Selçuk University Faculty of Medicine Department of Mental Health and Diseases, Konya

²Bakırköy Mental and Nervous Diseases EAH, İstanbul

Objective: Clinical practice guidelines (CPG) describe how to use lithium in bipolar disorder. However, clinicians' individual approaches to lithium are important in the optimal usage of lithium. In this study, we aim to evaluate the clinicians' attitudes towards lithium in the treatment of bipolar disorder, among psychiatrists working in Turkey

Methods: For our research, an online questionnaire was prepared that questioned clinicians' attitudes towards lithium. The questionnaire consists of 4 main headings (sociodemographic data, approach to lithium treatment, monitoring of lithium blood levels, monitoring of physical and laboratory findings) and 63 questions. The questionnaire was delivered to clinicians via a professional email address, social messaging applications and personal communication. The form was sent to one out of every five psychiatrists in Turkey. The study was approved by the Ethics Committee of Harran University.

Results: Of the 320 psychiatrists who participated in our study, 62 (19.4%) stated that they did not use any CPG during lithium therapy. Clinicians have previously stated that they often prefer the lithium while in the presence of a positive response to lithium and the mania-depression-mania pattern. However, it is worth noting that clinicians do not prefer lithium or terminate the therapy especially in the presence of worsening kidney function. We concluded that clinicians who comply with CPG scan physical and laboratory parameters more often than clinicians who do not comply with clinical practice guidelines. Finally, we found that clinicians who had an educational role and had shorter professional experience were more consistent with clinical practice guidelines.

Conclusion: We concluded that a substantial number of psychiatrists in our country do not comply with clinical practice guidelines in lithium treatment. In addition, our results show that compliance with clinical practice guidelines is necessary in order to have a more holistic approach in the follow-up of patients using lithium.

Psikofarmakoloji

Afektif Bozuklukların Lityuma Yanıtında Olaya İlişkin Potansiyellerin Özellikleri

¹*Mete Şaylan*, ²*Olca Yazıcı*, ²*Tamer Demiralp*

¹*Yeditepe Üniversitesi, İstanbul*

²*İstanbul Üniversitesi, İstanbul*

Giriş: Tedavi rehberleri ikiüçlü bozuklukta koruma tedavisinde ilk basamakta lityum kullanımını önermektedirler. Ancak hastaların 1/3'ü ilaca iyi yanıt vermektedir. Lityuma yanıt öngörücülerinin kullanılması yan etki ve etkisizlik riskini azaltabilir. Bu sunuda tüm belirteçler gözden geçirilecek, ayrıca koruma sağaltımının erken döneminde, lityuma yanıt gruplarını birbirinden ayırt edebilen elektrofizyolojik değişkenleri araştırdığımız çalışma sonuçlarını sunacağız.

Yöntem: Denekler İstanbul Tıp fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalında izlenen hasta grubu içinden seçildi. Lityuma yanıt şekli kesin olarak belirlenmiş hastalar çalışmaya alındı. 31 İkiüçlü bozukluk hastasının, sosyodemografik ve klinik özellikleri, işitsel ve görsel uyarılmış potansiyellerinin ve işitsel oddball'in yanıtları analiz edildi.

Sonuçlar: Lityuma yanıtı olmayan ve yanıt veren her iki grupta da, klinik ve sosyodemografik özellikleri arasında fark yoktu. En önemli elektrofizyolojik bulgu, lityum kullanımından bağımsız olarak, lityuma yanıt grupları arasındaki P300 farklılığıydı. Lityuma iyi yanıt veren grupta P300 latansları frontal bölgelerde daha kısa, CZ ve P3' de daha uzun bulundu. P300 genliği, frontal bölgelerde iyi yanıt veren grupta daha yüksekti.

Tartışma: Bu bulgular, özellikle sağaltımın başında, klinik verilerin yeterli olmadığı durumlarda, OİP'lerin lityuma yanıtı öngörmekte yardımcı olabileceğini öne sürmektedir.

Event Related Potential (ERP) Correlates of Lithium Responsiveness in Affective Disorder

¹Metem Saylan, ²Olca Yazıcı, ²Tamer Demiralp

¹Yeditepe University, Istanbul

²Istanbul University, Istanbul

Introduction: The efficacy of lithium in the prophylactic use of bipolar disorders has been proved clearly by controlled double blind studies (1). Since the first systematic study in 1967 lithium remains the first-choice prophylactic agent in typical bipolar disorder (2). Furthermore, lithium is proved to be effective in reducing morbidity and mortality of affective disorders. This efficacy, however, is not absolute and the available data indicate that a %20-50 non-response rate (3). The prediction of non-response to prophylactic use of lithium can provide to the patient a time advantage for his/her adequate treatment, can avoid unnecessary medication and risk of side effects. Current literature shows that the clinical characteristics are the most valid clues for response prediction. But the data are generally limited in the beginning of the illness or an important time period is necessary for an appropriate judgment, which reduces the clinical usefulness of the data. Besides, recent reviews revealed that there is substantial gap in our understanding of predictors of outcome of lithium (4). Thus, the need for a biological, time independent, clinically practical predictor becomes more necessary. The search for a valid biological predictor method is based on lithium possible pharmacodynamics or pathophysiology of the illness. A large spectrum of modalities has been studied until today as possible predictors. Buchsbaum is the first researcher who used electrophysiological augmenting / reducing paradigm to predict the acute response to lithium therapy. He found that patients with a pronounced intensity dependent EP were responders to an acute lithium antidepressant treatment. In several subsequent studies ASF slope has been studied for somatosensory, auditory and visual modalities but the consistency of results has been criticized for their methodology (5). U.Hegerl proposed amplitude/stimulus function (ASF slope) of N1/P2 of the auditory evoked potentials as a predictor of response to prophylactic lithium(6). He hypothesized that a steep ASF slope of sensory EP characterizes patients with low serotonergic activity and that lithium serotonergic action may be related to its clinical effectiveness. Two different studies with normal subjects demonstrated that the ASF slope has a good test retest reliability and there were no significant effect of age, gender or time of recording on this variable. In overall, the results concerning the prediction of response to lithium prophylaxis are intriguing, but some methodological controversies exist. In this prospective study, our aim was to investigate the utility of AEP, VEP late component characteristics and P300 ones as a response predictor to lithium prophylaxis.

Method: 31 bipolar I affective disorder outpatients according to DSM III-R participated in this study. They have been chosen from the cohort of Mood Disorders Unit of The Psychiatry Department of Istanbul Medical Faculty. During the follow-up, the patients and their accompanying relatives are interviewed once a month in the first 6 months, once in two months for the second 6 months and once in three months for the rest of the prophylaxis. Additionally, an immediate appointment is given if any need should arise. About 300 bipolar patients have been following up in the Unit at present. Subject Selection: Inclusion criteria of the study are 1) bipolar I diagnosis according to DSM III-R 2) treatment with lithium monotherapy at least during one- year period 3) being 18 to 75 years old. Exclusion criteria are 1) treatment other than lithium 2) absolute contraindication for lithium cessation. All patients were interviewed using a semi-structured

interview form that includes 82 items covering sociodemographic and clinical data. All patients were informed about the study, lithium cessation procedures and associated risks. Informed consents were collected accordingly. The first event related potentials recordings were made after 15 days of lithium discontinuation. The patients followed up with telephone calls and hospital visits to become aware of any early sign of recurrence during the cessation period. All patients were asked to resume lithium treatment. Electrophysiological recordings were repeated in the first and fourth weeks of lithium initiation. The prophylactic response was evaluated according to a mirror design: the duration of lithium treatment was compared with the same duration before lithium. The lithium response characteristic and the diagnosis were reevaluated in 2001 and subjects took part in either response groups. The good response group consisted of patients with no major or minor mood pathology at all or with a reduction in their episode severity, frequency and duration. The poor response category included patients with minimal or no improvement in episode characteristics. Procedure: The electrophysiological recordings were made at the laboratories of Istanbul Medical Faculty Physiology Department in 1993. The subjects sat in an electrically shielded, sound-diminished and dimly illuminated room. The data were driven with Ag-AgCl disk electrodes placed on the midline central (Cz) and left parietal (P3), left and right occipital and frontal locations according to the International 10/20 system, referenced to linked earlobes. The electrodes impedances were less than 8 k Ω as measured before and after the experimental session. The electrooculogram was recorded bipolarly with electrodes placed below the outer canthus of the eye and nasion to mark both vertical and horizontal eye movement artifacts. The cutoff frequencies of the amplifiers were 0.5 and 70 Hz (-3 dB/oct.). The amplified signals were sampled with a sampling frequency of 256 Hz (12 bit) and stored for offline analysis. 120 tones with an intensity of 60 dB SPL and a duration of 1000 ms with rise and fall time of 10 ms were presented. The interstimulus intervals varied randomly between 3.5 and 5.5 seconds. Two types of auditory stimuli were used in the oddball experimental session. They differed in their frequency (2000 Hz frequent, 1500 Hz rare) and were mixed randomly with a probability of 0.25 for the rare tones. The rare tones were the targets and subjects had to count them silently. For auditory evoked potential recordings, 60 stimuli were presented during 1000 ms, with an intensity of 60 dB SPL. The interstimulus interval was 2 seconds. For visual evoked potentials 100-checkedboard pattern reversals were presented in a frequency of 1.8. The contrast was bigger than 50%. The pattern reversal screen subtended an angle at the retina of 1 degree. The screen dimensions were 12x8 degrees. An artifact elimination procedure was performed to select sweeps for further analysis. All sweeps contaminated with ocular, muscle or other non-EEG activities were excluded. The peaks in the averaged responses were identified (N1, N2, P2 and P300), and their latencies and baseline-to-peak amplitudes were measured and statistically analyzed with SPSS 10.0.5 for Windows. Sociodemographic and clinical variables were investigated by independent sample t-test, Mann Whitney U test, Kolmogorov Smirnov Z test, Pearson χ^2 and Fisher's Exact test. The electrophysiological data were evaluated using 3 ways ANOVA for repeated measure.

Results: Sociodemographic variables: 31 patients were included in this study, 16 of whom were in the good response group and 15 were in the poor response group. Eighteen of the patients (58.1%) were female and 13 (41.9%) were male. The mean age was 47.50 (SD: 14.08) in the good response group and 41.53 (S.D: 8.3) in the poor response group. There was no significant difference with respect to sex, age and other sociodemographic variables between the two groups.

Clinical Variables: The mean number of psychiatric hospitalizations was significantly higher in the poor response group ($p=0.002$) (table 1). The average number of hospitalizations was 4.27 (S.D: 2.43) in the poor and 1.75 (S.D: 1.48) in the good response groups. As expected, lithium treatment duration was significantly longer in the good response group (Mean time=11.270 years, S.D: 7.367) than the poor response group (mean time=7.367 years, S.D: 4.893, $p=0.023$). The response evaluation at the end of 12 months of lithium prophylaxis showed that the 87.5 and 13.3 percent of patients responded well to lithium in

the good and poor response groups respectively. The 12 months response evaluation was significantly differed between groups (K.S Z=2.064,P=0.0004).

Electrophysiological variables: The group effect: Three-way analysis of variance for repeated measurements was performed for every component of evoked potentials. The factors were “lead”, “lithium treatment” and “response” group. The visually evoked P2 amplitude showed significant changes with lithium treatment, lead and group interaction ($F(6/162)=2.790, p=0.013$). P2 amplitudes difference between groups became more prominent in lead O1, O2 at week 4. At the first week, the poor response group had higher P2 amplitudes in every lead. No significant group effect was observed in the characteristics of auditory evoked potentials. The latency of N1 that was evoked by oddball paradigm showed significant changes with group, lead and treatment interaction ($F(6/168)=2.762, p=0.014$). The more important difference between response groups was in lead F1 at the first and third recordings. N1 latencies of the poor response group was shorter in the first week than longer in the fourth week of the treatment than the good response group. This effect was observable at all electrode sites. The amplitude of P300 demonstrated significant changes with the effect of treatment, lead and group interaction ($F(6/162)=2.786, p=0.013$). P300 amplitude of good response group was higher than the poor response group at week four in lead F1. The crucial result is the significant change in P300 latency with the interaction of lead and group ($F(3/162)=4.639, p=0.005$). The P300 latencies of poor response group were longer in frontal leads (Figure 1). In contrast, higher latencies were found in parietal and central leads for good response group (Figure 2).

Lithium treatment effect The effect of lithium on the late components of evoked potentials was also evaluated with analysis of variance for repeated measurements. Visual evoked N1 amplitude, P2 and N2 latency showed marked changes with the interaction of lithium and lead (for N1, $F(6/162)=2.710, P=0.016$) (for P2, $F(3/162)=14.092, p=0.001$) (for N2, $F(2/54)=4.306, p=0.018$). N1 amplitude was found higher in the first and fourth weeks of lithium administration at O1, P3, Cz. At O2, N1 amplitude diminished in the first week then augmented in the fourth week. N2 latency decreased was observed at O1 and O2. The effect of lithium administration on the late components of auditory evoked potentials was significant for N1 latency and P2 amplitude: N1 amplitude showed marked changes with treatment and lead interaction ($F(6/168)=3.616, p=0.002$). In the first week of lithium administration, N1 latency decreased and augmented at week fourth at F1, F2, Cz. Significant amplitude increase was observed at all electrode sites after lithium treatment ($F(2/168)=9.925, p=0.0002$). This increase was more remarkable at frontal sites. While analyzing the late component of the oddball paradigm evoked potentials, we noticed lithium effect on the latency of P300 and N1, the amplitude of P2 and P300. N1 latency showed biphasic changes ($F(2/168)=4.034, p=0.023$): it decreased after the first week lithium treatment then it increased after fourth week. P2 amplitude augmentation was significant at all sites and especially at frontal ones ($F(6/168)=3.374, p=0.004$). Although lithium treatment effect on P300 amplitude was a significant increase at all sites, it was more remarkable at frontals ($F(6/162)=2.907, p=0.013$). P300 latency also showed a biphasic change: it became shorter after the first week of the treatment and prolonged after the fourth week at all sites ($F(6/162)=2.657, p=0.017$).

Discussion: Our results confirmed the possible usefulness of the electrophysiology in the prediction of response to lithium prophylaxis. The clinical characteristics and lithium levels of two groups formed at the end of study were similar. The possibility of known confounding factors between response groups were reduced. However, unknown clinical and biological factors can not be excluded. Significant differences were observed in the evoked potentials components of two groups: The most intriguing one is the P300 latency difference between response groups because it occurred independent of lithium treatment. The brain electrophysiological changes in two different response groups may provide clues regarding subgroups of affective disorder and the mechanism of lithium action.

References:

- (1) Geddes, J. R., Burgess, S., Hawton, K., Jamison, K., & Goodwin, G. M. (2004). Long-term lithium therapy for bipolar disorder: systematic review and meta-analysis of randomized controlled trials. *The American journal of psychiatry*, 161(2), 217–222. <https://doi.org/10.1176/appi.ajp.161.2.217>
- (2) Schou M. Lithium in psychiatric therapy and prophylaxis. *J Psychiatr Res.* 1968 Jun;6(1):67-95. doi: 10.1016/0022-3956(68)90047-2. PMID: 4876759.
- (3) Maj M. Clinical prediction of response to lithium prophylaxis in bipolar patients: a critical update. *Lithium* 1992; 3:15-21.
- (4) Grillault Laroche, D., Etain, B., Severus, E., Scott, J., Bellivier, F., & ISBD-IGSLI Joint Task Force on Lithium Treatment (2020). Socio-demographic and clinical predictors of outcome to long-term treatment with lithium in bipolar disorders: a systematic review of the contemporary literature and recommendations from the ISBD/IGSLI Task Force on treatment with lithium. *International journal of bipolar disorders*, 8(1), 40. <https://doi.org/10.1186/s40345-020-00203-3>
- (5) Buchsbaum MS, Lavine R, Davis G, Goodwin F, Murphy D, Post R,: Effects of Lithium on somatosensory evoked potentials and prediction of clinical response in patients with affective illness; in Cooper, Gershon, Klein, Schou, *Lithium-Controversies and unresolved issues*, pp685-702(Excerpta Medica, Amsterdam1979)
- (6) Hegerl U, Hermann WM, Ulrich G, Oerlinghausen BM , Effects of lithium on Auditory Evoked Potentials in Healthy Subjects *Biol Psychiatry* 1990;27:555-560

Stigma ve ruh sağlığı

Bir Psikiyatri Kliniğinde Çalışan Hekim ve Hemşirelerin Empati Beceri ve Damgalama Eğilimleri

Tuğçe Toker Uğurlu, İrem Günel, Kübra Karakiraz, Melike Tapancı, Yusuf Öztürk, Cansu Güvendik
Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi, Denizli

Amaç: Çalışmanın amacı bir psikiyatri kliniğinde çalışan hekim ve hemşirelerin damgalama eğilimlerini ve empati becerilerini ölçmek ve karşılaştırmak, etkileyen faktörleri değerlendirmektir.

Metod: Çalışma Pamukkale Üniversitesi Psikiyatri kliniğinde çalışan hekim ve hemşirelerin katılımıyla online anket ve ölçek çalışması şeklinde yapıldı. Araştırmacılarca hazırlanan sosyodemografik veri formu, Yaman ve Güngör (2013) tarafından geliştirilen Damgalama Ölçeği (DÖ) ile Dökmen (1988) tarafından geliştirilen Empatik Beceri Ölçeği-B Formu (EBÖ) kullanıldı.

Bulgular: Çalışmaya katılan 32 kişiden 8'inin verisi ölçekte "0" olarak puanlanan ilgisiz kontrol şikkini işaretlemeleri nedeniyle değerlendirme dışı bırakılmıştır. Toplam 24 katılımcı ile çalışma tamamlanmıştır. Katılımcıların %70,8'i (n=17) hekim, %29,2'si (n=7) ise hemşireydi. Kadın/erkek oranı ise sırasıyla %79,2 (n=19), %20,8 (n=5) idi. Yaş ortalaması $34,7 \pm 8,4$ (25-52) idi. Meslekte ve psikiyatri kliniğinde ortalama çalışma yılları ise sırasıyla $11,7 \pm 10$ (1-34) ve $4,9 \pm 3,9$ (1-20) olarak bulundu. Özgeçmişinde ve soygeçmişinde ruhsal hastalık olanların oranı sırasıyla %58,3'ü (n=14) ve %45,8 (n=11) idi. Grubun toplam DÖ ve EBÖ ortalamaları sırasıyla $43,2 \pm 11$ (22-67) ve $185,8 \pm 21,9$ (136-205) idi. DÖ, ayrımcılık-dışlama, psikolojik sağlık, önyargı alt ölçekleri ve EBÖ puanları hekim ve hemşirelerde istatistiksel olarak benzer bulunurken etiketleme alt ölçeği ise hekimlerde hemşirelere göre istatistiksel olarak anlamlı düzeyde düşük bulundu. Cinsiyet, kendisinde ve ailesinde ruhsal hastalık öyküsüne göre ise DÖ, alt ölçekler ve EBÖ puanları istatistiksel olarak benzer bulundu. DÖ ve EBÖ arasında herhangi bir anlamlı ilişki bulunmazken, damgalama alt ölçeklerinden psikolojik sağlık ile EBÖ arasında negatif yönde orta şiddette korelasyon bulundu.

Sonuç: Çalışmamızda bir psikiyatri kliniğinde çalışan hekim ve hemşirelerin empati beceri ve damgalama eğilimleri benzer bulunurken sadece hekimlerin etiketleme eğilimi hemşirelere göre daha düşük bulundu. Tüm çalışanların sonuçları değerlendirildiğinde empati becerileri arttıkça psikolojik sağlık açısından damgalama eğilimlerinin azaldığı saptandı.

Stigma and mental health

Empathy Skills and Stigmatization Tendencies of Doctors and Nurses Working In A Psychiatric Clinic

Tuğçe Toker Uğurlu, İrem Günel, Kübra Karakiraz, Melike Tapancı, Yusuf Öztürk, Cansu Güvendik
Pamukkale University Faculty of Medicine, Denizli

Aim: The aim of the study is to measure and compare the stigmatization tendencies and empathy skills of doctors and nurses working in a psychiatry clinic and to evaluate the influencing factors.

Method: The study was conducted as an online questionnaire and scale study with the participation of doctors and nurses working in Pamukkale University Psychiatry Clinic. The sociodemographic data form prepared by the researchers, the Stigma Scale (SS) developed by Yaman and Güngör (2013) and the Empathic Skill Scale-B Form (ESS) developed by Dökmen (1988) was used.

Results: The data of 8 out of 32 people participating in the study were excluded because they marked the irrelevant control option, which was scored as "0" in the scale. The study was completed with a total of 24 participants. 70.8% (n=17) of the participants were doctors, 29.2% (n=7) were nurses. Female/male ratio was 79.2% (n=19) and 20.8% (n=5), respectively. The mean age was 34.7±8.4 (25-52) and the average working years in the profession and psychiatry clinics were 11.7±10 (1-34) and 4.9±3.9 (1-20), respectively. The proportion of participants with mental illness in their personal and family history was 58.3% (n=14) and 45.8% (n=11), respectively. The group's total SS and ESS averages were 43.2±11 (22-67) and 185.8±21.9 (136-205) respectively. While SS, discrimination-exclusion, psychological health, prejudice subscales, and ESS scores were statistically similar for doctors and nurses, the labeling subscale was found to be statistically significantly lower in doctors than nurses. According to gender, personal and family history of mental illness, SS, subscales and ESS scores were found to be statistically similar. While there was no significant relationship between SS and ESS, a moderate negative correlation was found between psychological health stigmatization subscale and ESS.

Conclusion: In our study, while the empathy skills and stigmatizing tendencies of doctors and nurses working in a psychiatry clinic were found to be similar, only doctors' tendency to labeling was found to be lower than that of nurses. When the results of all participants were evaluated, it was found that as their empathy.

Stigma ve ruh sağlığı

Psikiyatri Stajı Tıp Fakültesi Öğrencilerinin Şizofreni Hakkındaki Bilgi Düzeyini, Şizofreni ve Diğer Ruhsal Hastalıklara Karşı Tutum ve İnançlarını Etkiliyor Mu?

Esmâ Akpınar Aslan

Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Tokat

Amaç: Bu çalışmada tıp fakültesi beşinci sınıf ve altıncı sınıf öğrencilerinin ruhsal hastalıklara yönelik tutumlarını, inançlarını ve şizofreni hakkındaki bilgi düzeylerini değerlendirmek ve bunların psikiyatri stajı ile birlikte bir değişikliğe uğrayıp uğramadığı saptamak amaçlanmıştır.

Metod: Çalışmaya 92'si beşinci sınıf, 66'sı altıncı sınıf öğrencisi olmak 158 tıp fakültesi öğrencisi dahil edilmiştir. Çalışmaya dahil olmayı kabul eden katılımcılardan staj öncesi ve sonrasında sosyodemografik bilgi formu, Şizofreni Hakkında Bilgi Düzeyi Ölçeği (ŞBDÖ), Ruhsal Hastalığa Yönelik İnançlar Ölçeği (RHİÖ) ve Akıl Hastalarına Yönelik Tutum Ölçeği (AHYTÖ) uygulanmıştır. Çalışma 18-KAEK-281 numaralı etik kurul kararı ile onaylanmıştır.

Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 23.54 (± 1.17) olarak saptandı ve %58.9'u (n=93) kadındı. Staj öncesi ve sonrası toplam ölçek puanlarına bakıldığında; ŞBDÖ toplam puanları sırası ile 17.68 (± 3.08), 19.58 (± 2.54), RHİÖ toplam puanları sırası ile 45.96 (± 13.75), 43.06 (± 14.87), AHYTÖ toplam puanları sırasıyla 67.71 (± 5.45), 68.94 (± 5.93) olarak saptandı ve tüm ölçekler için aradaki puan farklılıkları istatistiksel olarak anlamlıydı (sırasıyla $p < 0.001$, $p < 0.01$, $p < 0.01$). Staj sonrası ŞBDÖ toplam puanı ile staj sonrası RHİÖ toplam puanı arasında negatif yönlü bir ilişki olduğu saptandı ($p < 0.05$).

Sonuç: Sonuç olarak, psikiyatri stajı ile beşinci ve altıncı sınıf tıp fakültesi öğrencilerinde şizofreni hakkında bilgi düzeyinin arttığı, ruhsal hastalıklara yönelik olumlu tutumların arttığı, olumsuz inançların azaldığı saptanmıştır. Bilgi düzeyinin artmasının ruhsal hastalıkları yönelik olumsuz inançların azalması ile ilişkili olduğu gösterilmiştir.

Anahtar kelimeler: ruhsal hastalıklar, şizofreni, tutum, inanç

Stigma and mental health

Does Psychiatry Internship Effect The Level of Knowledge About Schizophrenia, Attitudes, and Beliefs Towards Schizophrenia and The Other Mental Illnesses in Medical Students?

Esma Akpınar Aslan

Gaziosmanpaşa University Faculty of Medicine, Department of Mental Health and Diseases, Tokat

Aim: It was aimed to evaluate the fifth and sixth grade medical students' attitudes and beliefs towards mental illnesses, and level of knowledge about schizophrenia, and to determine whether these findings underwent a change with psychiatry internship.

Method: 158 medical students, 92 fifth grade and 66 sixth grade, were included. The students who agreed to take part in the study were asked to complete the Sociodemographic Form, the Knowledge About Schizophrenia Questionnaire (KASQ), Beliefs Toward Mental Illness Scale (BMI), and Attitudes Towards Mentally Ills Scale before and after the psychiatry internship. The number of ethics approval is 18- KAEK-281.

Results: The average age was 23.54 (\pm 1.17) and 58.9% (n=93) of participants were female. Considering the total scale scores before and after the internship; KASQ total scores were 17.68 (\pm 3.08), 19.58 (\pm 2.54), respectively; BMI total scores were 45.96 (\pm 13.75), 43.06 (\pm 14.87) respectively; Attitudes Towards Mentally Ills Scale total scores were 67.71 (\pm 5.45), 68.94 (\pm 5.93), respectively, and the differences in scores for all scales were statistically significant ($p < 0.001$, $p < 0.01$, $p < 0.01$, respectively). There was a negative correlation between the total KASQ scores and BMI total scores after the internship ($p < 0.05$).

Conclusion: As a result, it was found that the level of knowledge about schizophrenia increased, positive attitudes towards mental illnesses increased and negative beliefs decreased in fifth and sixth grade medical students after psychiatry internship. It has been shown that the increase in knowledge level is associated with the decrease in negative beliefs about mental illnesses.

Keywords: mental illnesses, schizophrenia, attitude, belief

Şizofreni ve psikotik spektrum bozuklukları

Psikotik Bozukluğu Olan Hastaların Akrabaları İçin Yapılan Psikoeğitim Programının Etkinliği: Kontrollü Bir Çalışma

Esin Erdoğan, Dursun Hakan Delibaş

SBÜ, İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, İzmir

Amaç: Bu çalışmada bir üniversite hastanesinin Toplum Ruh Sağlığı Merkezinde (TRSM) gündüz hizmeti alan psikotik bozukluk tanılı hastaların birinci derece yakınlarına uygulanan psikoeğitimin etkililiğinin araştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: Hastanın tedavisi konusunda TRSM ekibi ile son bir yıldır yakın temas halinde olan, okuryazar, ruhsal hastalığı olmayan, birinci derecede yakınları çalışmaya dahil edildi. Bir gruba psikoeğitim verilirken, benzer sosyodemografik özellikleri olan başka bir hasta yakını grubuna ise sadece araştırma ölçekleri uygulandı. Psikoeğitimin etkililiği, Zarit Bakıcı Yükü Ölçeği (ZBYÖ), Beck Anksiyete Ölçeği (BAI), Beck Depresyon Ölçeği (BDI) ile değerlendirilmiştir.

Bulgular: Tüm katılımcıların (n=43) ortalama yaşı 55 [35-70] idi. Psikoeğitim alan grup ile kontrol grubu karşılaştırıldığında yaş (p= .317), cinsiyet (p = .425), eğitim süresi (yıl) (p = .712), medeni durum (p = .258), sosyoekonomik durum (p = .818) ve akrabanın hastalık süresi (p = .081) benzerdi. 10 haftanın sonunda kontrol grubundaki hasta yakınlarının ölçek puan median değerleri açısından anlamlı olarak değişiklik yoktu (p>.05). Psikoeğitim programına katılan hasta yakınlarında ise 10 haftanın sonunda hastalık yükü (p=.000), depresyon belirtileri (p=.001) ve anksiyete belirtilerinin (p=.000) azaldığı bulundu.

Sonuç: Araştırmamızda psikoeğitim uygulaması ile hasta yakınlarının hastalık yükü ve ruhsal belirti şiddetinde azalma sağlandığı gözlenmiştir. Psikotik bozukluk tedavi yönetiminde bakım verenlere yönelik psikoeğitim müdahalesi etkili ve önemli bir basamaktır, tedavi programlarının içerisinde yer alması önerilir.

Schizophrenia and psychotic spectrum disorders

Effectiveness of A Psychoeducation Program For Relatives of Patients With Psychotic Disorder: A Controlled Study

Esin Erdoğan, Dursun Hakan Delibaş

SBÜ, İzmir Bozyaka Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, İzmir

Objective: The aim of this study is to investigate efficacy of psychoeducation program for first-degree relatives of patients diagnosed with psychotic disorder who are receiving continuous day-time service in Community Mental Health Center (CMHC) of an university hospital.

Methods: First-degree relatives who were contact with the CMHC team regarding the treatment of the patient for the last one year, who were literate and had no mental illness were included. While psychoeducation was applied to one group, only research scales were performed on another group with similar sociodemographic characteristics. The effectiveness of psychoeducation was evaluated with Zarit Caregiver Burden Scale (ZCBS), Beck Anxiety Inventory (BAI) and Beck Depression Inventory (BDI).

Results: The median age of participants (n=43) was 55 [35-70]. When the psychoeducated group and the control group were compared, age (p=.317), gender (p=.425), duration of education (years) (p=.712), marital status (p=.258), socioeconomic status (p=.818) and duration of disease (p=.081) were similar. At the end of 10 weeks, there was no significant change in the median values of scale scores of relatives in the control group (p>.05). It was found that the burden of illness (p=.000), depression symptoms (p=.001) and anxiety symptoms (p=.000) decreased after 10 weeks in the relatives of the patients who received psychoeducation program.

Conclusions: In our study, it was observed that the psychoeducation program reduced the disease burden and psychological symptom severity of patients' relatives. Psychoeducational intervention for caregivers is an effective and important step in the management of psychotic disorder treatment, and it is recommended to be included in treatment programs.

Şizofreni ve psikotik spektrum bozuklukları

Klinik Stabil Şizofreni Hastalarında Belirti ve Bilişsel Yetilerle Triptofan Kinürenin Yolağı Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

¹*Ezgi Selçuk Özmen*, ²*Filiz Civil Arslan*

¹*Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları, Trabzon*

²*Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları AbD., Trabzon*

Amaç: Bu çalışmada artan triptofan yıkım ürünü kinürenik asit (KYNA) düzeyleri ile şizofreni semptom kümeleri ve bilişsel işlevler arasındaki ilişkinin incelenmesi hedeflenmiştir. Böyle bir çalışma bilindiği kadarıyla literatürde yer almamaktadır. Buna dayanarak bu çalışmanın, şizofreni hastalarında negatif ve bilişsel belirtilerine yönelik, kinürenin yolağının spesifik enzimlerini hedef alan farmakolojik ajanların geliştirilmesine katkıda bulunacağı düşünülmektedir.

Yöntem: Çalışmaya şizofreni tanısı ile takip edilen ve remisyon döneminde olan 44 hasta ile aynı cinsiyet, yaş ve eğitim seviyesine sahip 42 kontrol dahil edilmiştir. Tüm katılımcılara Wisconsin Kart Eşleme Testi, Stroop Testi; İz Sürme Testi ve Rey İşitsel Sözel Öğrenme Testi uygulanmıştır. Çalışmada kan serotonin düzeyi; kan KYNA düzeyi; indolamin 2,3-dioksijenaz (IDO) ve enzim aktivitesini etkilediği ön görülen yüksek sensitivite C-reaktif protein (hsCRP) ve neopterin düzeyi bakılmıştır.

Bulgular: Hasta grubu olgularda kontrol grubu olgulara göre bilişsel işlevler açısından yaygın bir bozulma olduğu saptanmıştır. Hasta grubunda kontrol grubuna göre KYNA ve serotonin serum düzeyleri istatistiksel olarak anlamlı düzeyde düşük olduğu bulundu. Hasta grubunda ortalama neopterin düzeyi ve IDO serum düzeyi kontrol grubuna kıyasla daha düşük saptanmıştır. Bu fark istatistiksel olarak anlamlı gösterilmemiştir. Şizofreni hastalarında bilişsel işlevler ile klinik özelliklerin korelasyonunda SANS ölçek puanları ile iz sürme hata sayısı arasında pozitif korelasyon; WCET Kurulumu sürdürmede başarısızlık puanı ile negatif korelasyon saptanmıştır. Stroop interferans süresi ile KYNA arasında negatif korelasyon saptanmıştır. İşitsel-Sözel Bellek Süreçleri Testi ölçümlerinin AVL T B1 doğru cevap toplamı ile serotonin düzeyi arasında pozitif korelasyon saptanmıştır. Bilişsel işlevler ile neopterin korelasyonunda WKET tamamlanmış kategori sayısı ile neopterin düzeyi arasında pozitif korelasyon; WKET İlk kategoriye tamamlamada kullanılan deneme sayısı, Stroop 5. bölüm: Renk Söyleme Hata sayısı ve Stroop 4. bölüm Toplam süre ile arasında negatif korelasyon saptanmıştır.

Sonuç: Çalışmamızda şizofreni hastalarında serum serotonin ve KYNA düzeylerinin kontrol grubuna göre düşük olduğu ve bilişsel işlevler ile arasında ilişki olduğu gösterilmiştir. KYNA yolağı şizofreni gibi nörodejeneratif hastalıkların tedavisi için gelecekte terapötik bir aday olabilir.

Schizophrenia and psychotic spectrum disorders

The Relationship Between Symptoms and Cognitive Functions with The Tryptophan Kynurenine Pathway in Clinically Stable Schizophrenia Patients

¹*Ezgi Selçuk Özmen*, ²*Filiz Civil Arslan*

¹*Kanuni Training and Research Hospital, Mental Health and Diseases, Trabzon*

²*Karadeniz Technical University Faculty of Medicine, Department of Mental Health and Diseases, Trabzon*

Objective: This study aimed to investigate the relationship between increased tryptophan degradation product kynurenic acid (KYNA) levels and schizophrenia symptom clusters and cognitive functions. Such a study is not included in the literature as far as is known. Based on this, it is thought that this study will contribute to the development of pharmacological agents targeting specific enzymes of the kynurenine pathway for negative and cognitive symptoms in patients with schizophrenia.

Method: Forty-four patients with a diagnosis of schizophrenia and in remission and 42 controls of the same sex, age and education level were included in the study. Wisconsin Card Sorting Test, Stroop Test; Trail Making Test and Rey Auditory Verbal Learning Test were applied. Blood serotonin level in the study; blood KYNA level; Indolamine 2,3-dioxygenase (IDO) and high sensitivity C-reactive protein (hsCRP) and neopterin levels, which are predicted to increase its activity, were measured.

Results: It was found that there was a widespread impairment in cognitive functions in the patient group compared to the control group cases. The serum levels of KYNA and serotonin were found to be statistically significantly lower in the patient group compared to the control group. Mean neopterin level and IDO serum levels were found to be lower in the patient group compared to the control group. This difference has not been shown to be statistically significant. A positive correlation between SANS scale scores and the number of tracing errors in the correlation of cognitive functions and clinical characteristics in patients with schizophrenia; A negative correlation was found with the failure to maintain the WCET Setup score. There was a negative correlation between Stroop interference time and KYNA. A positive correlation was found between the AVLT B1 correct answer total of the Auditory-Verbal Memory Processes Test measurements and the serotonin level. Positive correlation between the number of completed

Şizofreni ve psikotik spektrum bozuklukları

Uzun Etkili 3 Aylık Paliperidon Palmitat Tedavisi Alan Şizofreni Hastalarının Sosyodemografik, Klinik ve Tedaviye Uyum Özelliklerinin Değerlendirilmesi (19 Vaka Serisi)

Esra Akyol

Ankara Yenimahalle Eğitim Araştırma Hastanesi, Toplum ve Ruh Sağlığı Merkezi, Ankara

Giriş ve Amaç: Şizofrenide ilaç tedavisine uyumsuzluğun nedenleri arasında, yetersiz içgörü, psikopatoloji yan etkiler, sosyal ve çevresel desteğin yetersiz olması, ekonomik güçlükler, tedaviye karşı yetersiz bilgilendirme ve stigmatizasyon sayılabilir. Çalışmamızda şizofreni hastalarında paliperidon palmitat 3 aylık enjeksiyon ile hastaların klinik özelliklerinin, ilaçla ilgili yan etkilerin ve ilaç uyumunun araştırılması hedeflenmiştir.

Yöntem: Yenimahalle Eğitim Araştırma Hastanesi Toplum ve Ruh Sağlığı Merkezinde DSM-IV' e göre şizofreni tanısı ile takip edilen 19 hasta çalışmaya dahil edildi. 2020-3-15 karar no ile hastane etik kurul onayı alındı. Hastalara sosyodemografik ve klinik veri formu, Pozitif Belirtileri Değerlendirme Ölçeği (SAPS), Negatif Belirtileri Değerlendirme Ölçeği (SANS), UKU Yan etkileri değerlendirme ölçeği ve Morisky Tedaviye Uyum Ölçeği uygulandı.

Bulgular: hastaların %31.6'sı (n=6) kadın, %68.4' ü (n=13) erkekti ve yaş ortalamaları 50.20±11.16'dı. Hastaların SANS skorları 58,94±21,41, SAPS skorları 65,21±13,85 olarak saptandı. Morisky tedaviye uyum ölçeği ile değerlendirilen tedaviye uyumda ise 3 aylık paliperidon palmitat enjeksiyon tedavisi sonrasında oral tedaviler de dahil olmak üzere tedaviye uyumun anlamlı düzeyde iyi olduğu saptandı(p=.000)

Sonuç: Şizofrenide ilaç uyumunun remisyona girme süresini kısalttığını, relaps riskini ise azalttığını biliyoruz. Toplumun tüm kesimleri gibi ağır ruhsal bozukluğu olan şahıslar da pandemiye sebep olan bulaş riski açısından hassas durumdadır. Tedaviye uyum hastane ve acil servis kullanımı azaltacak, ulaşım vs gibi karantina koşullarında bulaş açısından riskli davranışları da azaltacaktır. Çalışmamız uzun etkili tedavi seçeneklerinin pandemiye bir avantaj olabileceği konusuna dikkat çekmektedir.

Anahtar kelimeler: şizofreni, tedaviye uyum, pandemi

Schizophrenia and psychotic spectrum disorders

Assessment of Sociodemographic, Clinical and Treatment Adherence Features of Schizophrenia Patients Receiving Long-Effect 3-Month Paliperidone Palmitate Treatment (Series of 19 Cases)

Esra Akyol

Ankara Yenimahalle Training and Research Hospital, Community and Mental Health Center, Ankara

Aim: Treatment adherence in schizophrenia is related to many factors. Among reasons for lack of medical treatment adherence are inadequate insight, psychopathology side effects, inadequate social and environmental support, economic difficulties, inadequate information about treatment and stigmatization. In our study, the target was to research clinical features, side effects related to medication and medication adherence of schizophrenia patients treated with 3-month injection of paliperidone palmitate.

Method: The study included 19 patients monitored for schizophrenia diagnosis according to DSM-IV in Yenimahalle Education-Research Hospital Public and Mental Health Center. Patients completed a sociodemographic and clinical data form, Scale for Assessment of Positive Symptoms (SAPS), Scale for Assessment of Negative Symptoms (SANS), UKU side effects rating scale and Morisky medication adherence scale.

Results: Of patients, 31.6% were women (n=6) and 68.4% were men (n=13) and mean age was 50.20±11.16 years. Patients had SANS scores of 58.94±21.41 and SAPS scores of 65.21±13.85. Treatment adherence assessed with the Morisky medication adherence scale identified that treatment adherence was good at significant levels after 3-month paliperidone palmitate injection, including for oral treatments (p=.000).

Conclusion: Medication adherence in schizophrenia shortens the duration to enter remission and reduces relapse risk. Just as for all sections of society, individuals with severe mental disorder are vulnerable in terms of transmission risk caused by the pandemic. Treatment adherence will reduce risky behavior in terms of transmission in quarantine conditions like hospital and emergency service use, transport, etc. Our study shows that long-effect treatment choices may have an advantage during the pandemic.

Keywords: schizophrenia, treatment adherence, pandemic

Şizofreni ve psikotik spektrum bozuklukları

Kısa Psikotik Bozukluğun Üç Yıllık Tanısal Sürekliliğinin Değerlendirilmesi

Taha Can Tuman

Medipol University, Medical Faculty, Department of Psychiatry, İstanbul

Giriş ve Amaç: Kısa psikotik bozukluk, en az bir gün süren, bir ay içinde tamamen düzelen, sanrı, varsanı ve dezorganize konuşma belirtilerinden en az birisinin görüldüğü bir bozukluktur. Bu taninin sıklığı ve tanısal sürekliliği hakkındaki bilgiler yetersizdir. Bu çalışmada psikiyatri polikliniğine başvuran ve kısa psikotik tanısı konan hastalarda tanısal sürekliliğin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Bu çalışmada Ocak 2017- Ocak 2020 tarihleri arasında Birecik Devlet Hastanesine başvuran ve kısa psikotik bozukluk tanısı konan 118 hasta değerlendirilmiştir. En az üç kez poliklinik takibi olan 88 hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Hastane kayıtları geriye dönük olarak incelenerek değerlendirilmiştir.

Bulgular: Hastalar tanısal süreklilik açısından değerlendirildiğinde %67.04 (n:59) hastada kısa psikotik bozukluk tanısının değişmediği görüldü. Kalan hastaların %13.6 (n:12) 'sinde bipolar affektif bozukluk, %7.95 (n:7)'sinde şizofreni, %5.68 (n:5) depresyon, %3.4 (n:3) 'ünde anksiyete bozukluğu ve %2.27 (n:2)' sinde dissosiyatif bozukluk geliştiği görüldü.

Sonuç: Kısa psikotik bozukluk diğer psikotik bozukluklara göre daha iyi klinik gidiş gösteren bir hastalık olmasına rağmen, tanısal sürekliliği daha düşüktür. Bu konunun daha iyi anlaşılması için prospektif geniş örneklemli çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Schizophrenia and psychotic spectrum disorders

Evaluation of Three Years Diagnostic Stability of Brief Psychotic Disorder

Taha Can Tuman

Medipol University, Medical Faculty, Department Of Psychiatry, İstanbul

Background and Aim: Brief psychotic disorder is a disorder that at least one of the symptoms of delusions, hallucinations, and disorganized speech and at least one day's duration and full remission within one month. Our knowledge on the frequency and stability of this diagnosis is insufficient. In this study, it was aimed to evaluate the diagnostic stability in patients who applied to the psychiatry outpatient clinic and were diagnosed with a brief psychotic disorder.

Method: In this study, 118 patients who were admitted to Birecik State Hospital and diagnosed with brief psychotic disorder between January 2017 and January 2020 were evaluated. 88 patients who had at least three outpatient follow-ups were included in the study. Hospital records were retrospectively reviewed and evaluated.

Results: When the patients were evaluated in terms of diagnostic stability, it was observed that the diagnosis of brief psychotic disorder did not change in 67.04% (n: 59) of the patients. Of the remaining patients, 13.6% (n: 12) had bipolar affective disorder, 7.95% (n: 7) had schizophrenia, 5.68% (n: 5) had depression, 3.4% (n: 3) had anxiety disorder and 2.27% (n:2) had dissociative disorder.

Conclusion: Although a brief psychotic disorder has a better clinical course compared to other psychotic disorders, its diagnostic stability is lower. Prospective studies with large samples are needed for a better understanding of this issue.

Uyku bozuklukları

Çocukların ve Ebeveynlerinin Anksiyete Düzeylerinin Bruksizm Üzerindeki Etkisi ve Uyku Bruksizmi ile İlişkili Risk Faktörleri: Vaka Kontrol Çalışması

¹Perihan Çam Ray, ²İffet Yazıcıoğlu

¹Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları, Adana

²Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Adana

Amaç: Bu çalışmanın amacı uyku bruksizmi ile ilişkili risk faktörlerini ve bunların çocuk ve maternal anksiyete ile ilişkisini değerlendirmektir.

Yöntem: Bu çalışma bir vaka kontrol çalışması olup, çocuklar ve aileleri ile gerçekleştirilmiştir. Çalışmamıza toplam 96 çocuk ve annesi katıldı; 48 çocukta bruksizm varken, kontrol grubundaki 48 çocukta bruksizm öyküsü yoktu. Tüm annelere bruksizm hakkında bilgiler içeren kapsamlı bir öykü formu uygulandı. Bruksizm ile ilişkili oral ve parafonksiyonel alışkanlıklar da ankete eklendi. Çocuklarda anksiyete bozukluklarını taramak amacıyla Çocukluk Çağı Anksiyete Tarama Ölçeği (ÇATÖ) kullanıldı. Annelerin kaygı düzeylerini değerlendirmek için Durum-Süreklilik Kaygı Envanteri (STAI) kullanıldı.

Bulgular: Bruksizm olan çocukların yaş ortalaması 8.3 ± 1.4 ve bruksizm olmayan çocukların yaş ortalaması $8,7 \pm 1,4$ 'tür ($p = 0,235$). ÇATÖ toplamı ($p = 0,005$), faktör 3 ($p = 0,015$), faktör 4 ($p = 0,011$) ve faktör 5 ($p = 0,005$) karşılaştırmaları gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar göstermektedir. Annelerin Durumluk Kaygı (STAI) puanları çocuk bruksizm grubunda istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksektir ($p < 0,001$). Bruksizm olan ve olmayan çocuklar arasında sistemik hastalık, öğrenme / davranışsal / öfke sorunları, asit reflüsü, astım, ağızdan soluma, horlama, ağız kokusu, paraziter enfeksiyonlar, öğürme refleksi, uykuda ağlama, uyku güçlüğü ve annede bruksizm açısından istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar görülmektedir. Parafonksiyonel alışkanlıklar arasında gruplar arasındaki tek fark dudak ısırma, tırnak yeme ve kalem çiğneme vardı.

Sonuç: Çalışmamız, çocuklarda sindirim sistemi sorunları, solunum sistemi sorunları, parafonksiyonel alışkanlıklar ve anne veya çocukların artmış stres düzeylerinin SB ile ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır. Ayrıca çocuklarda ve annelerinde daha yüksek anksiyete düzeyleri, çocuklarda SB'ye sahip olma riskini arttırmıştır.

Sleeping disorders

The Effect of Anxiety Levels of Children and Their Parents On Bruxism and Risk Factors Related with Sleep Bruxism: A Case Control Study

¹*Perihan Çam Ray, ²İffet Yazıcıoğlu*

¹*Cukurova University Faculty of Medicine Child and Adolescent Mental Health and Diseases, Adana*

²*Cukurova University Faculty of Dentistry, Adana*

Objective; The aim of this study is to evaluate risk factors related with sleep bruxism (SB) and their association with child and maternal anxiety.

Method: This study is a case-control study and was carried out with children and their families. A total of 96 children and their mothers participated in our study, 48 children had bruxism, while 48 children in the control group had no history of bruxism. A comprehensive history form with information on bruxism was applied to all mothers. Oral and parafunctional habits associated with bruxism were also added to the survey. Child form Screen for Child Anxiety and Related Disorders (SCARED) was used to measure anxiety disorders in children. In order to evaluate the anxiety levels of the mothers State- Trait Anxiety Inventory (STAI) was used.

Results: The mean age of children with bruxism is 8.3 ± 1.4 and without bruxism is 8.7 ± 1.4 ($p=0.235$). The comparisons of SCARED total ($p=0.005$), factor 3 ($p=0.015$), factor 4 ($p=0.011$) and factor 5 ($p=0.005$) show statistically significant differences between groups. State Anxiety (STAI) scores of the mothers are statistically significantly higher in the child bruxism group ($p<0.001$). Statistically significant differences are seen for systemic disease, learning/behavioral/anger problems, acid reflux, asthma, mouth breathing, snoring, bad breath, parasitic infections, gag reflex, waking up crying, sleep difficulty and mother bruxism between children with and without bruxism. Among parafunctional habits the only differences between groups are seen in the lip biting, nail biting and chewing a pen or pencil.

Conclusion: Our study reveal that digestive system problems, respiratory system problems, parafunctional habits in children and increased stress levels of mother or children are related to SB. Also higher levels of anxiety in children and their mothers increased the risk of having SB among children.

Yeme bozuklukları

Obez ve Obez Olmayan Kadınlarda Tekrarlayan Düşünme Biçimleri ile Cinsel İşlevler Arasındaki İlişki

¹Hasan Turan Karatepe, ²Hülya Güç

¹Medeniyet Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalı, İstanbul

²Medeniyet Üniversitesi Tıp Fakültesi Aile Hekimliği ABD, İstanbul

Amaç: Bu çalışma, psikiyatrik şikayeti olmayan obez ve obez olmayan kadınlarda tekrarlayan düşünme stillerinin işleyişini araştırmak amacıyla yapılmıştır. Depresyon ve anksiyete bozukluklarının patogeneğinde önemli bir etkiye sahip olduğu gösterilen tekrarlayıcı düşünme süreçlerinin cinsel işlevlerle ilişkisi bu araştırmanın bir diğer amacıdır. Obezde cinsel işlevlerin kontrol grubuna göre daha fazla bozulduğunu ve tekrarlayan düşünme stilleri ile cinsel işlevler arasında negatif bir ilişki olduğunu varsaydık.

Yöntem: Veriler, üniversite hastanesindeki obezite polikliniğine başvuran psikiyatrik yakınması olmayan obezite hastalarından (n = 62) ve sağlıklı kontrol grubundan (n = 64) Penn State Anksiyete Ölçeği (PAPS), Ruminatif Düşünme Tarzı Ölçeği (RTS), Arizona Cinsel Yaşantılar Ölçeği (ASEX), Kadın Cinsel İşlev Ölçeği (FSFI), Beck Depresyon Envanteri (BDI) ve Beck Anksiyete Envanteri (BAI) ölçekleri kullanılarak toplanılmıştır.

Bulgular: Spearman korelasyon analizinde kontrol grubunda ruminasyon skorlarının KCIÖ (r= -0.419, p<0.001) ve ACYÖ (r=-0.350, p<0.01) ile anlamlı düzeyde negatif korelasyon sergilediği, fakat obez grupta tekrarlayıcı düşünce ölçeklerinin cinsel işlev ölçekleri ile anlamlı bir ilişki sergilemediği gösterilmiştir. Bağımsız grup T-testinde obez grup ile olmayan grup arasında hem BDÖ ve BAÖ ortalamaları hem de cinsel işlev skor ortalamaları anlamlı düzeyde farklılık göstermiştir. Bununla birlikte obez grubun RDBÖ ve PENN skor ortalamalarının kontrol grubun ortalamalarından farklılık göstermediği anlaşılmıştır (RDBÖ için p=0.491, PENN için p=0.287)

Sonuç: Hipotez olarak sunduğumuz tekrarlayıcı düşünce biçimleri ile cinsel işlevler arasındaki negatif ilişki kontrol grup özelinde doğrulanmıştır. Kontrol grubunda ruminasyon ve endişe düzeylerinin artmasıyla cinsel işlevlerindeki bozulma ilişkisi bulunmuştur. Fakat obez gruptaki tekrarlayıcı düşünce biçimi ile cinsel işlev düzeyleri arasında anlamlı bir ilişki gözlenmemiştir.

Eating disorders

The Relationship Between Repetitive Thinking Styles and Sexual Functions in Obese And Non-Obese Women

¹Hasan Turan Karatepe, ²Hülya Güç

¹Medeniyet University Faculty of Medicine, Department of Psychiatry, Istanbul

²Medeniyet University Faculty of Medicine Department of Family Medicine, Istanbul

Objective: This study was conducted to investigate the functioning of repetitive thinking styles in obese and non-obese women without psychiatric complaints. The relationship of repetitive thinking styles, which have been shown to have an important effect on the pathogenesis of depression and anxiety disorders, with sexual functions is another goal of this research. We hypothesized that sexual functions are more impaired in obese than control group and there is a negative relationship between repetitive thinking styles and sexual functions.

Methods: Data were collected from the outpatient clinic of obese in the university hospital for the obese group (n= 62) and compared with the control group (n=64) on the basis of Penn State Anxiety Scale (PAPS), Ruminative Thinking Style Scale (RTS), Arizona Sexual Experiences Scale (ASEX), Female Sexual Function Scale (FSFI), Beck Depression Inventory (BDI) and Beck Anxiety Inventory (BAI).

Results: In the Spearman correlation analysis, it was shown that rumination scores in the control group were significantly negatively correlated with the FSFI ($r = -0.419$, $p < 0.001$) and ASEX ($r = -0.350$, $p < 0.01$). However, it was shown that repetitive thought scales did not show a significant relationship with sexual function scales in the obese group. In the independent group T-test, both the BDI and BAI averages and the sexual function score averages differed significantly between the obese and non-obese group. However, it was understood that the mean RTS and PENN scores of the obese group did not differ from the means of the control group ($p = 0.491$ for RTS, $p = 0.287$ for PENN).

Conclusions: The negative relationship between repetitive thinking styles and sexual functions which we presented as a hypothesis was confirmed in the control group. In the control group, the deterioration in sexual functions was found to be associated with increased levels of rumination and worry. However, no significant relationship was observed between repetitive thinking styles and sexual function levels in the obese group. It was shown that the depression and anxiety levels and sexual functions of the obese group (BMI mean score is 37.4) were significantly impaired compared to the control group. However, no significant difference was observed between the repetitive thinking styles of the two groups. Although it is known in the literature that the initiating and maintenance effects of rumination in the pathogenesis of depression and worry in the anxiety disorder are known, it is an interesting result that there was no difference in repetitive thinking styles between the groups. Considering that rumination and worry are a coping strategy against negative internal processes (unwanted aversive internal stimuli), we can say that obese people do not use repetitive thinking patterns as a coping strategy against depressive or anxious stimuli. In future studies to be organized as a continuation of these results, it is a question of what kind of

coping styles used in obese people and how much emotional eating attitude is used to cope with negative internal processes.

Keywords: Obesity; Rumination; Worry, Female Sexual Function

References

1. Kolotkin, R. L., Zunker, C., & Østbye, T. (2012). Sexual functioning and obesity: a review. *Obesity*, 20(12), 2325-2333.
2. Wiegel, M., Scepkowski, L. A., & Barlow, D. H. (2007). Cognitive-affective processes in sexual arousal and sexual dysfunction. In Kinsey Institute Conference, 1st, Jul, 2003, Bloomington, IN, US; This work was presented at the aforementioned conference.. Indiana University Press.
3. Lyubomirsky, S., Layous, K., Chancellor, J., & Nelson, S. K. (2015). Thinking about rumination: The scholarly contributions and intellectual legacy of Susan Nolen-Hoeksema. *Annual review of clinical psychology*, 11, 1-22.
4. Silverstein, R. G., Brown, A. C. H., Roth, H. D., & Britton, W. B. (2011). Effects of mindfulness training on body awareness to sexual stimuli: implications for female sexual dysfunction. *Psychosomatic medicine*, 73(9), 817.
5. Laurent, S. M., & Simons, A. D. (2009). Sexual dysfunction in depression and anxiety: conceptualizing sexual dysfunction as part of an internalizing dimension. *Clinical psychology review*, 29(7), 573-585.
6. Nobre, P. J., & Pinto-Gouveia, J. (2006). Emotions during sexual activity: Differences between sexually functional and dysfunctional men and women. *Archives of sexual behavior*, 35(4), 491-499.

Depresyon

Özkıyım Girişimi Nedeniyle Acil Servise Başvuran Olguların Demografik ve Klinik Özelliklerine Göre Değerlendirilmesi

Özgür Maden

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Sultan 2.Abdülhamid Han Eğitim ve Araştırma Hastanesi Psikiyatri Kliniği,
İstanbul, Türkiye

Amaç: Bu çalışmada, hastane acil servisine özkıyım girişi nedeni ile başvuran olguların sosyodemografik özellikleri, özkıyım girişi nedenleri ve yöntemlerinin belirlenmesi ve mevcut literatür bilgileri ile karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: Ocak 2017-Aralık 2019 tarihleri arasında, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Sultan 2.Abdülhamid Han Eğitim ve Araştırma Hastanesine özkıyım girişi nedeniyle başvuran 61 erkek ve 47 kadın hastanın hastane kayıtlarını geriye dönük olarak inceledik. Hastaların kimlik bilgileri, özkıyım nedenleri ve yöntemleri ile güncel ve geçmiş psikiyatrik hastalıkları sorgulayan sosyodemografik veri formu uygulandı.

Bulgular: Özkıyım girişi ile başvuran kişilerin çoğunluğu erkek, bekâr ve lise mezunuydu ve yaş ortalaması 33,74±14,78'di. En sık görülen psikiyatrik tanı erkeklerde uyum bozukluğu, kadınlarda depresif bozuktu. Özkıyım girişimlerinin en yaygın nedenleri erkeklerde aile içi çatışmalar, kadınlarda karşı cinsle sorun yaşamaydı. En yaygın kullanılan yöntem erkekler için ilaç alımı, kadınlar için yüksekten atlamaktı. Cinsiyete göre karşı cinsle sorun yaşama, ekonomik sorunlar, ebeveyn çatışması, işyeri sorunları ile ateşli silah yaralanması ve yüksekten atlamak açısından istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar saptandı (p<0.05). Olguların büyük kısmında tekrarlayan özkıyım girişimleri (%85.2) vardı. İlginç bir şekilde, vakaların %13,9'unda suya atlayarak intihar girişiminde bulunmuştu. Olguların %62.2'si kliniğe yatırılarak tedavi edildi.

Sonuç: Özkıyım girişiminde bulunanların çoğunluğunun erkek olması ve suya atlama şeklinde özkıyım girişiminde bulunma çalışmamızın ilginç bulgularıdır. Özkıyım girişimlerinin nedenlerinin ve özelliklerinin belirlenmesi, uyum bozukluğu ve depresif bozukluğu olanların yakından izlenmesi, bireylerin ve ailelerin desteklenmesi ve yetkili kurumlar tarafından alınacak tedbirler, vakaların takibinde ve özkıyım girişimlerine yönelik koruyucu önlemlerin alınmasında etkili olabilir.

Anahtar sözcükler: Uyum Bozukluğu, depresyon, acil servis, özkıyım (intihar) girişi, intihar

Depression

Assessment of Cases Admitted to The Emergency Department due to Suicide Attempt According to Their Demographic and Clinical Characteristics

Özgür Maden

Health Sciences University Sultan 2.Abdülhamid Khan Training and Research Hospital Department of Psychiatry, İstanbul, Turkey

Objective: In this study, it was aimed to determine the sociodemographic characteristics, the reasons and methods of suicide attempt of the cases who applied to the hospital emergency service due to suicide attempt.

Method: Between January 2017-December 2019 we retrospectively

We retrospectively examined the hospital records of 61 male and 47 female patients who applied to the Emergency Service of Health Sciences University Sultan Abdulhamid Han Training and Research Hospital for suicide attempt. A socio-demographic data form questioning the identity information of the patients, causes and methods of suicide, and current and past psychiatric diseases was applied.

Results: Most of the people who applied with suicide attempt were male, single and high school graduates, and the mean age was 33.74 ± 14.78 . The most common psychiatric diagnosis was adjustment disorder in men and depressive disorder in women. The most common causes of suicide attempts were family conflict in men and problems with the opposite sex in women. The most commonly used method was taking medication for men and jumping from heights for women. There were statistically significant differences according to gender in terms of having problems with the opposite sex, economic problems, parental conflict, workplace problems, gunshot wounds and jumping from heights ($p < 0.05$). Most of the cases had recurrent suicide attempts (85.2%). Interestingly, in 13.9% of cases, he attempted suicide by jumping into the water. 62.2% of the cases were treated by hospitalization.

Conclusion: The interesting findings of our study are that the majority of those who attempted suicide were male and attempted suicide in the form of jumping into water. Determining the causes and characteristics of suicide attempts, closely monitoring those with adjustment disorder and depressive disorder, supporting individuals and families, and measures to be taken by authorized institutions may be effective in following the cases and taking protective measures against suicide attempts.

Keywords: Adjustment disorder; depression; emergency department; suicide attempt; suicide.

Çocuk ve ergen psikiyatrisi

Çocuk ve Ergen Psikiyatrisi Öncesi Dönemde Ailesel ve Sosyodemografik Özelliklerin Okul Olgunluğu ile İlişkisi

Ömer Alpgan, Uğur Tekin

S.B.Ü. Bakırköy Dr. Sadi Konuk Eğt. Arş. Hastanesi, İstanbul

Objective: Okula olgunluğunda yetersizlik, çocuğun ve ailesinin yaşamında kayıplara sebep olmaktadır. Ayrıca bu durum, iyileştirme ve özel eğitim için eğitim ve sağlık sistemleri üzerinde bir maliyet ve yük yaratmaktadır. Bu bildiride okula başlayacak çocukların değerlendirmelerinde ailesel faktörlerin ve demografik özelliklerin okul olgunluğu ile ilişkisi incelenmiştir. Yöntem: Bu bildiride 115 okul öncesi çocuğun verileri değerlendirilmiştir. Sosyodemografik ve aile özellikleri ile ilgili verilerin toplanmasında "Aile Bilgi Formu", çocukların okul olgunluğunun değerlendirilmesinde "Metropolitan Hazırlık Testi (MRT)" kullanılmıştır. Bulgular: MRT'ye göre çocukların% 69'unun okula hazır olmadığı gözlenmiştir. Ailenin okula gönderme motivasyonu MRT skorları ile pozitif koreleydi ($r=.389$, $p=.001$). MRT okul olgunluğu skorları anne eğitim düzeyi, baba eğitim düzeyi, aylık gelir ve okul öncesi eğitim süresi ile anlamlı pozitif korelasyon göstermiştir (sırasıyla $r=.457$, $r=.454$, $r=.275$, $r=.296$). MRT skorları ile anne yaşı, baba yaşı, kardeş sayısı arasında anlamlı korelasyon gözlenmemiştir. Evinde internet bağlı olanlar ile olmayanların okul olgunlukları benzerdi ($p=.585$). Bakım verenin ebeveyn olan ile ebeveyn olmayanların okul olgunlukları benzerdi ($p=.707$). Sonuç: Ailenin motivasyonu, sosyodemografik özellikler ve okul öncesi eğitim süresinin çocukların okula hazır bulunuşlukları ile ilişkili olduğu görülmektedir. Çocukların okul olgunluklarının yükseltilmesi için ve okula başlatılması açısından değerlendirilirken bu faktörler dikkate alınmalıdır.

Child and adolescent psychiatry

The Relationship of Familial And Sociodemographic Characteristics with School Readiness in The Preschool Period

Ömer Alpğan, Uğur Tekin

S.B.Ü. Bakirkoy Dr. Sadi Konuk Eğt. Res. Hospital, Istanbul

Objective: Insufficiency in school maturity causes losses in the life of the child and his family. In addition, this situation creates a cost and burden on education and health systems for improvement and special education. In this report, the relationship of family factors and demographic characteristics with school readiness was examined in the assessment of children who will start school.

Method: In this report, the data of 115 preschool children were evaluated. The "Family Information Form" was used to collect data on sociodemographic and family characteristics, and the "Metropolitan Readiness Test (MRT)" was used to evaluate the school readiness of the children.

Results: According to MRT, 69% of the children were not ready for school. Family motivation for sending to school was positively correlated with MRT scores ($r = .389$, $p = .001$). The MRT school readiness scores showed a significant positive correlation with mother's education level, father's education level, monthly income and preschool education duration ($r = .457$, $r = .454$, $r = .275$, $r = .296$, respectively). There was no significant correlation between MRT scores and maternal age, father age, and number of siblings. The school maturity of those with and without internet connection at home was similar ($p = .585$). The school maturity of the parents and non-parents of the caregiver was similar ($p = .707$).

Conclusion: Family motivation, sociodemographic characteristics and preschool education period are associated with children's school readiness. These factors should be taken into account when evaluating children in terms of raising their school maturity and starting school.

POSTER BİLDİRİLER

POSTER PRESENTATIONS

PB9

Elektrokonvülsif Tedavi Sonrası Ciddi Ajitasyon: Bir Olgu Sunumu

Mustafa Çağrı Yıldız, Ali Metehan Çalışkan, Sıla Çalışkan, İkbal İnanlı
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Konya Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Konya

Giriş: Elektrokonvülsif tedavi sonrası postiktal ajitasyon, motor ajitasyon, yönelim bozukluğu ve sözlü uyaranlara zayıf yanıt ile karakterizedir. Hastaların yaklaşık %7'sinde görülür. Elektrokonvülsif tedavi sırasında herhangi bir seansta ortaya çıkabilir. Elektrokonvülsif tedavi sonrası postiktal ajitasyon için belirlenen risk faktörleri hem psikiyatrik hem de anestetik değişkenlere bağlıdır. Bu vaka raporu, majör depresif bozukluğu olan bir hastada elektrokonvülsif tedaviden sonra şiddetli postiktal ajitasyonu tanımlamaktadır.

Olgu: Eşi ve çocukları ile birlikte yaşayan 28 yaşında, evli kadın hasta, depresif ruh hali, anhedoni, suçluluk duyguları, intihar düşüncesi, uykusuzluk ve iştah azalması ile başvurdu. Hastaya majör depresif bozukluk tanısı kondu ve 50 mg/gün sertralin tedavisi başlandı. Şikayetleri gerilemedi ve intihar düşüncesi için EKT yapıldı. Elektrokonvülsif tedavi, bilateral yerleştirme pozisyonları kullanılarak Mecta 5000Q ile uygulandı. EKT'den önce hastaya anestezi rejimi propofol (1 mg / kg) ve kas gevşetici süksinilkolin klorür (0.5 mg / kg) verildi. Hasta, ilk elektrokonvülsif tedaviden sonra ortaya çıkarken şiddetli ajitasyon yaşadı. Postiktal ajitasyon, motor ve sözel ajitasyon ile karakterizydi. Hasta fiziksel olarak tespit edildi. Postiktal ajitasyon, 2 mg midazolam ile tedavi edildi.

Tartışma: Bu hastada elektrokonvülsif tedavi sonrası postiktal ajitasyon midazolam ile etkin bir şekilde tedavi edildi. Postiktal ajitasyon için, midazolam ve lorazepam gibi benzodiazepinler, sedatif veya anestezi ilaçları ve antipsikotikler gibi tedavi yöntemleri önerilmiştir. Ancak bu ilaçların kullanımı, olumsuz etkileri ve nöbet süresi üzerindeki yan etkileri nedeniyle sınırlıdır.

PB9

Severe Agitation After Electroconvulsive Therapy: A Case Report

Mustafa Çağrı Yıldız, Ali Metehan Çalışkan, Sıla Çalışkan, İkbal İnanlı

Health Sciences University Konya Training and Research Hospital, Konya

Introduction: Postictal agitation after electroconvulsive therapy is characterized by motor agitation, disorientation, and poor response to verbal command. It is observed in approximately 7% of patients. It may occur in any session during electroconvulsive therapy. Risk factors identified for postictal agitation after electroconvulsive therapy depend on both psychiatric and anesthetic variables. This case report describes severe postictal agitation after electroconvulsive therapy in a patient with major depressive disorder.

Case: The 28-year-old married female patient living with his wife and children presented with depressed mood, anhedonia, feelings of guilt, suicidal thought, insomnia, and diminished appetite. The patient was diagnosed with major depressive disorder and put on treatment with sertraline 50 mg/day. Her complaints didn't regress and ECT was administered for suicidal thought. Electroconvulsive therapy was applied with Mecta 5000Q using t bilateral placement positions. Before ECT, the patient was given propofol (1 mg/kg) and muscle relaxant succinylcholine chloride (0.5 mg/kg) as anesthesia protocol. Patient experienced severe agitation after the first electroconvulsive therapy. The postictal agitation was characterized by motor and verbal agitation. The patient was physically restrained. The postictal agitation was treated with 2 mg of midazolam.

Discussion: In this patient, postictal agitation after electroconvulsive therapy was effectively treated with midazolam. Several treatment modalities were suggested; benzodiazepines such as midazolam and lorazepam, sedative or anesthetic medications, and antipsychotics for post-ictal agitation. However, the use of these drugs is limited due to their negative effects and side effects on seizure length.

PB10

Nörobeçet ve Sanrılı Bozukluk Birlikteliği: Bir Olgu Sunumu

Mustafa Çağrı Yıldız, Ali Metehan Çalışkan, Sıla Çalışkan, İkbal İnanlı
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Konya Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Konya

Giriş: Behçet hastalığı (BH) klasik belirti üçlüsü olan yineleyici üveit, oral ve genital ülserler gibi belirtilerin yanı sıra, kardiyovasküler, gastrointestinal, solunum ve merkezi sinir sistemlerini de etkileyerek kendini göstermektedir. Behçet hastası olguların yaklaşık %5-15'inde nörolojik tutulum vardır ve bu durum nöro-Behçet sendromu (NBS) olarak bilinmektedir. Bunların yanı sıra behçet hastalarında psikiyatrik bozukluklara da sık rastlanmaktadır. Delüzyonel bozukluk ile BH birlikteliği üzerine yapılan araştırmalar ise daha azdır. Bu birliktelik hakkındaki bilgimiz, kısıtlı sayıdaki olgu bildirimleri ile sınırlıdır. Bu yazıda, nöro-behçet hastalığı ile sanrısız bozuklukların birlikteliğini anlatan bir olgu sunduk.

Olgu: Otuz sekiz yaşında erkek hasta; yaklaşık 2 yıldır olan ve son 1 aydır artan şüphelilik, sinirlilik, uykusuzluk, saldırganlık şikayetleri ile psikiyatri polikliniğine başvurdu. Hastanın 2000 yılında her iki gözünde bulanık görme, oral ve genital bölgelerde ülser yakınmaları olduğu, BH tanısı konularak kolşisin tedavisi başlandığı öğrenildi. Nörobehçet tanısı almış olan hastaya azotioprin tedavisi başlanmış. Hastanın aile öyküsünde psikiyatrik hastalık olmadığı görüldü. Hastaya organik ruhsal duruma bağlı delüzyonel bozukluk tanısıyla 5 mg/gün aripiprazol tedavisi başlanılıp takiplerinde dozu tedricen 20 mg/gün'e yükseltildi. Psikotik belirtileri gerileyen hasta halen remisyondadır.

Tartışma: Literatürdeki bazı olgu sunumlarından nöro-behçet hastalığı ile sanrısız bozuklukların birlikteliğine ilişkin bilgiler elde edilmektedir. Psikiyatrik sorunlar daha çok Behçet hastalığında görülmekle birlikte bu durumun nedeni net değildir. IL-1 beta, IL-8 ve TNF alfa gibi bazı proinflamatuvar sitokin türleri, psikiyatrik hastalığın yatkinliğini artıran nöroendokrin sistemin aktivitesini etkileyebilir.

PB10

Co-Existence of Neuro-Behçet Disease and Delusional Disorder: A Case Report

Mustafa Çağrı Yıldız, Ali Metehan Çalışkan, Sıla Çalışkan, İkbal İnanlı
Health Sciences University Konya Training and Research Hospital, Konya

Introduction: Behçet's disease (BD) is the classic triad of symptoms such as recurrent uveitis, oral and genital ulcers, as well as it manifests itself by affecting the cardiovascular, gastrointestinal, respiratory and central nervous systems. In approximately 5-15% of patients with Behçet's disease, there is neurological involvement and this condition is known as neuro-Behçet syndrome (NBS). In addition to these, psychiatric disorders are also common. Researches on delusional disorder and BD association are less. Our knowledge about this association is limited to a limited number of case reports. In this text, we presented a case that describes coexistence of neuro- Behçet's disease and delusional disorders

Case: 38 year old male patient was admitted to the psychiatry outpatient clinic with suspiciousness, irritability, aggression, sleep disturbance, auditory hallucinations about 2 years and increasing for the last month. It was learned that the patient, who had blurred vision in both eyes and oral-genital ulcers, was diagnosed with Neurobehcet disease in 2000 and colchicine and azathioprine were given. There was no spesific psychiatric disease in family history. With the diagnosis of delusional disorder due to organic mental state , 5mg/day aripiprazole was started and increased to 20 mg/day in follow up. Psychotic symptoms have regressed and disease is still in remission.

Discussion: The information about the association of neuro-behçet disease and delusional disorders are obtained from some case reports in the literature. Psychiatric problems are mostly seen in Behcet disease but the reason is not clear. Some kinds of proinflammatory cytokines like IL-1 beta, IL-8, and TNF alfa may influence the activity of the neuroendocrine system which increases the predisposition of psychiatric disease.

PB11

Sertraline Bağlı Akatizi: Bir Olgu Sunumu

Mustafa Çağrı Yıldız, Sıla Çalışkan, Ali Metehan Çalışkan, İkbal İnanlı
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Konya Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Konya

Giriş: Akatizi, hareketsiz oturamama ve hareket etme zorunluluğu ile sonuçlanan, sürekli hareket halinde olma isteği ile karakterize olan bir hareket bozukluğudur. Akatizi, öznel bir huzursuzluk hissi, nesnel huzursuzluk belirtileri veya her ikisidir. Fluoksetin, paroksetin, sertralin, fluvoksamin ve sitalopram dahil seçici serotonin geri alım inhibitörleri, akatizi gelişimi ile ilişkilendirilmiştir. Burada, sertralin kullandıktan birkaç gün sonra ortaya çıkan şiddetli akatizi olgusunu sunuyoruz.

Olgu: Geçmişte psikiyatri öyküsü olmayan 22 yaşında erkek hasta ilginin azalması, iştahsızlık, mutsuzluk, konsantrasyon kaybı, uyku bozukluğu ve yorgunluk öyküsü nedeniyle psikiyatri polikliniğine kabul edildi. Hastaya majör depresif bozukluk teşhisi kondu. Sertralin 25 mg / gün reçete edildi. 6 gün sonra, huzursuzluk dahil olmak üzere akatizi semptomları geliştirdi ve kendini ayakta duramaz veya oturamaz buldu. Sertralin kesildi ve mirtazapin 15 mg / gün reçete edildi. Barnes Akathisia Derecelendirme Ölçeği (BARS) ölçeğindeki puanı 6 idi ve şiddetli akatiziye işaret ediyordu. Titreme veya postüral dengesizlik gibi başka parkinsonizm semptomları yoktu. Rutin kan incelemesinin sonuçları herhangi bir anormallik ortaya saptanmadı. Akatizi üç gün içinde düzeldi ve daha sonra ortaya çıkmadı.

Tartışma: Bu vaka raporu, düşük dozda bile sertraline bağlı şiddetli akatizi riskini vurgulamaktadır. Akatizi sıklıkla klinisyenler tarafından göz ardı edilir veya eksik teşhis edilir ve antidepresan ilaç kullanan bir hastada akatizi fark etmek her zaman kolay olmayabilir. Sonuç olarak, SSRI kullanımının artması nedeniyle klinisyenler sertralin kaynaklı akatizi olasılığının farkında olmalıdır.

Sertraline-Induced Akathisia: A Case Report

Mustafa Çağrı Yıldız, Sıla Çalışkan, Ali Metehan Çalışkan, İkbal İnanlı
Health Sciences University Konya Training and Research Hospital, Konya

Introduction: Akathisia is a movement disorder characterized by a desire to be in constant motion resulting in inability to sit still and a compulsion to move. Akathisia is a subjective feeling of restlessness, objective signs of restlessness, or both. Selective serotonin reuptake inhibitors, including fluoxetine, paroxetine, sertraline, fluvoxamine, and citalopram, have been associated with the development of akathisia. Here, we present a case of severe akathisia occurring a few days after sertraline use.

Case: A 22-year-old male patient without previous psychiatric history was admitted to the outpatient clinic with symptoms of decreased interest, loss of appetite, sadness, poor concentration, sleep disturbance, and fatigue. The patient was diagnosed with major depressive disorder. Sertraline 25 mg/day was prescribed. After 6 days, he developed akathisia symptoms, including feeling restless and found herself unable to stand or sit still. Sertraline was stopped, and mirtazapine 15 mg/day was prescribed. His score on the Barnes Akathisia Rating Scale (BARS) scale was 6, indicating severe akathisia. No other symptoms of parkinsonism such as tremor or postural instability were present. Results of routine blood investigation revealed no abnormality. Akathisia resolved in three days and did not appear later.

Discussion: This case report highlights the risk of sertraline -induced severe akathisia, even at a low dose. Akathisia is frequently ignored or underdiagnosed by the clinicians and recognizing akathisia in patients using antidepressant medications, may not always be easy. In conclusion, because of the increasing use of SSRIs, clinicians should be aware of the possibility of sertraline-induced akathisia.

PB17

Titübasyon Tedavisinde Klozapinin Yeri: Bir Olgu Sunumu

¹*Esin Erdoğan, ¹Dursun Hakan Delibaş, ²Neslihan Eşkut*

¹SBÜ, İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, İzmir

²SBÜ, İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Nöroloji Kliniği, İzmir

Giriş ve Amaç: Esansiyel tremor (ET) en yaygın hareket bozukluğu olmasına rağmen, halen neden olan biyolojik veya patolojik etkenler bilinmemektedir. Titübasyon, baş, boyun veya üst gövdenin ritmik titremesi olarak tanımlanır ve nadiren izole bir baş titremesi olarak görülür. Bu raporda, klozapin ile semptomları azalmış bir sporadik titübasyon vakasının tartışılması amaçlanmıştır.

Olgu: 41 yaşında erkek hasta, depresif belirtilerle psikiyatri polikliniğine başvurdu. Baş ve boynunda dikkat çekici ve gözle görülür nitelikte tremoru vardı. Olgu ayrıca nöroloji polikliniğinde de değerlendirildi. Nörolojik muayenede titübasyon dışında herhangi bir anormal bulguya rastlanmadı. Ayrıntılı laboratuvar testleri normal aralıktaydı. Olguda titübasyona neden olabilecek tüm tıbbi durumlar tarandı. Sırasıyla propranolol, klonazepam, biperiden, primidon ilaç tedavileri uygulandı, ancak tremor açısından yeterli yanıt alınamadı. Klozapin 12.5 mg/gün dozunda başlandı ve 100 mg/güne kadar titre edildi. Hastanın şikayetlerinin önemli ölçüde gerilediği görüldü. Hasta halen bu tedaviye devam etmektedir.

Tartışma: ET hastalarının % 30 ile 50'sinin primidona veya propranolole yanıt vermeyeceği bilinmektedir. Baş titremesi, hasta üzerinde sosyal ve mesleki açıdan önemli ölçüde bozucu etki gösteren, bireyi utandıran ve işlevselliği bozabilen bir durumdur. İzlem süresince birçok ilaca yetersiz yanıt alınması nedeniyle olguya klozapin tedavisi başlanmıştır.

Sonuç: Klozapinin, çeşitli reseptör mekanizmaları aracılığıyla antitremor etki gösterebildiği bilinmektedir. Ceravolo ve arkadaşları, ET birinci ve ikinci basamak ilaçlara dirençli olduğunda, invaziv tedavi seçeneklerinden önce klozapin uygulamasının düşünülebileceğini bildirmişlerdir (1). Klozapin kullanımındaki en önemli zorluk, periyodik olarak hemogram düzeyi izleme ihtiyacıdır. İzlem süresince olgumuzda klozapin kaynaklı sistemik bir yan etki görülmedi. Bildiğimiz kadarıyla bu olgu bildirimini, izole titübasyonun klozapin ile tedavisini değerlendiren ilk rapordur.

Kaynaklar:

1-Ceravolo R, Salvetti S, Piccini P, Lucetti C, Gambaccini G, Bonuccelli U. Acute and chronic effects of clozapine in essential tremor. *Mov Disord.* 1999;14(3):468-72.

2-Atkin K, Kendall F, Gould D, Freeman H, Lieberman J, O'Sullivan D. Neutropenia and agranulocytosis in patients receiving clozapine in the UK and Ireland. *Br J Psychiatry* 1996;169:483-488.

PB17

Clozapine in The Treatment of Titubation: A Case Report

¹*Esin Erdoğ an*, ¹*Dursun Hakan Delibaş*, ²*Neslihan Eş kut*

¹*SBÜ, İzmir Bozyaka Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, İzmir*

²*SBÜ, İzmir Bozyaka Training and Research Hospital, Clinic of Neurology, İzmir*

Introduction: Although essential tremor (ET) is the most common movement disorder, it still lacks definitive biological or pathological factors. Titubation is defined as a rhythmic tremor of the head, neck or upper trunk and is rarely seen as an isolated tremor of head. In this report, we aimed to discuss a case of sporadic titubation, whose symptoms were reduced with clozapine.

Case Presentation: A 41 years-old man presented to psychiatry out-patient clinic with depressive symptoms. He had remarkable and visible tremor in head and neck. He was also evaluated in neurology out-patient clinic. Neurological examination revealed no other abnormal signs except titubation. Detailed laboratory tests were in normal range. All medical conditions that could cause titubation were screened. Drug treatments of propranolol, clonazepam, biperiden, primidone were administered respectively, but the tremor was not relieved. Clozapine was started at a dose of 12.5mg /d and was titrated up to 100mg/d. It was observed that the patient's complaints regressed significantly. The patient is still continuing this treatment.

Discussion: It is known that 30 to 50% patients with ET will not respond to either primidone or propranolol. Head tremor is an embarrassing, functionally impairing manifestation that may have significant deteriorating social and occupational effect on the patient. Clozapine treatment was initiated due to insufficient response to many drugs during the follow-up period. Clozapine may exert antitremor effect through various receptor mechanisms.

Conclusion: It is known that Clozapine may exert antitremor effect through various receptor mechanisms. Ceravolo et al has reported that when ET is refractory to first and second line drugs clozapine might be considered before invasive treatment options (1). The most important challenge in the use of clozapine is the need for periodically hemogram monitoring (2). Clozapine induced systemic side effects were not observed in our case. To the best of our knowledge this is the first case report evaluating the treatment of isolated titubation with clozapine.

References:

1-Ceravolo R, Salvetti S, Piccini P, Lucetti C, Gambaccini G, Bonuccelli U. Acute and chronic effects of clozapine in essential tremor. *Mov Disord.* 1999 ;14(3):468-72.

2-Atkin K, Kendall F, Gould D, Freeman H, Lieberman J, O'Sullivan D. Neutropenia and agranulocytosis in patients receiving clozapine in the UK and Ireland. *Br J Psychiatry* 1996;169:483–488.

PB28

Yüksek Doz Venlafaksin ile İlişkili Beklenmedik Bir Ekimoz Vakası

¹Mahmut Selçuk, ²Eda Selçuk

¹Balıkesir Devlet Hastanesi, Psikiyatri, Balıkesir

²Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyokimya Anabilimdalı, Balıkesir

Bilgilerimize göre, venlafaksin dozuyla ilişkili kanama bozukluğu vakası bildirilmemiştir. Bu çalışmamızda, venlafaksin doz artışına bağlı ekimoz gelişen bir depresif bozukluk vakasını sunuyoruz. Hastamız, uzun süredir majör depresif bozukluk öyküsü olan 29 yaşında bir kadındı. Hastaya uzatılmış salımlı (ER) venlafaksin 75 mg / gün başlandı. Depresif yakınmalarının devam etmesi nedeniyle ilaç dozu daha sonra 4. haftada 150 mg / gün'e ve 6. haftada 225 mg / gün'e çıkarıldı. Ancak 7. haftada hasta her iki bacağına da morarma geliştiğini bildirdi (Resim 1).

Herhangi başka bir ilaç ya da antiinflamatuvar ilaç kullanmamaktaydı ve ailesinde ya da kendisinde kanama bozukluğu öyküsü yoktu. Ayrıca bacaklarına herhangi bir travma da almamıştı. Koagülasyon testleri ve hemoglobin, albümin, transaminaz ve elektrolit seviyeleri normaldi. Hematolog, ekimozu venlafaksin ile ilişkilendirdi. Venlafaksin ER dozu daha sonra 150 mg / gün'e düşürüldü ve morluklar takipteki iki hafta içinde geriledi. Ekimozların, venlafaksin dozunun artmasından hemen sonra meydana gelmesi ve daha sonra doz azaltıldığında ortadan kaybolması, venlafaksin dozunun ekimotik lezyonların nedensel ajanı olabileceğini düşündürmüştür. Daha sonra bilişsel davranışçı terapi ve venlafaksin ER (150 mg / gün) ile hastayı altı ay boyunca takip ettik, ekimotik lezyonlar bir daha gözlenmedi. Venlafaksin, ekimoz veya herhangi bir kanama bozukluğu geliştiren hastalar için potansiyel bir neden olarak akılda tutulması önemlidir.

PB28

A Case of Unexpected Ecchymosis Associated With A High-Dose of Venlafaxine

¹Mahmut Selçuk, ²Eda Selçuk

¹Balıkesir State Hospital, Psychiatry, Balıkesir

²Balıkesir University Faculty of Medicine, Department of Medical Biochemistry, Balıkesir

Introduction: SSRIs (selective serotonin reuptake inhibitors) and SNRIs (serotonin noradrenaline reuptake inhibitors) are antidepressants that are widely used for many psychiatric conditions, including generalized anxiety disorder, depression, panic disorder, and obsessive compulsive disorders (1–3). Venlafaxine is an SNRI with a dual mechanism of action on both serotonin (5-HT) and (at higher doses) norepinephrine (NE) pumps (4,5). Furthermore, it acts as a dual 5-HT and NE reuptake inhibitor, especially at doses of 225 mg/d or more (6). The adverse effects of venlafaxine at 75 mg/d are similar to an SSRI (i.e., vomiting, weight gain, nausea, sleep and gastrointestinal disturbances, and sexual dysfunction). However, at higher doses its effects are similar to those of a NE uptake inhibitor (i.e., dry mouth, tachycardia, and hypertension) (4,7). Bleeding disorders (BD) are often underdiagnosed. Therefore, patients often experience morbidity and mortality due to delayed diagnosis (8). BD should be considered in vulnerable patients, especially in the elderly population (9). Both SNRIs and SSRIs have been reported to be potentially associated with an increased risk of bleeding. However, fewer reports of bleeding disorders are associated with SNRIs (9–11) compared to SSRIs (12–16). To the best of our knowledge, there are no reported cases of venlafaxine dose-related bleeding disorders. Here, we report a case of depression in a patient who developed ecchymosis associated with a venlafaxine dose increase. Our patient was a 29-year-old female with a long history of major depressive disorder. Her complaints included having a loss of interest in daily activities, fatigue, concentration difficulties, oversleeping, and feelings of hopelessness for the past two months. The patient scored 36 points on the Montgomery-Asberg Depression Rating Scale (MADRS), which indicates severe depression. She was diagnosed with major depressive disorder based on the Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Fifth Edition diagnostic criteria. The patient also had no history of alcohol or substance abuse and had no concomitant psychiatric diagnoses. She had been treated with tricyclic antidepressants and SSRIs before consulting us. Although these drugs had no significant adverse effects, they failed to improve her depression. The patient was later given extended-release (ER) venlafaxine 75 mg/d. Due to the persistence of her depressive complaints, the drug dose was later increased to 150 mg/d at week 4 and again to 225 mg/d at week 6. However, at week 7, the patient reported that she had developed bruising on both legs. During her subsequent visit, the reported ecchymoses was confirmed. She developed five ecchymoses in total, approximately 1 to 4 cm in diameter on both legs. She denied having a family history of bleeding disorders or a personal history of bleeding while using acetylsalicylic acid or other anti-inflammatory drugs. She also denied any recent trauma to her legs. She later consulted with a hematologist and dermatologist. Coagulation studies, including prothrombin time, partial thromboplastin time, bleeding time, and platelet number, were within normal ranges. Furthermore, her functional fibrinogen concentration, von Willebrand factor antigen, and a2-antiplasmin activity were all normal. Hemoglobin, albumin, transaminase, and electrolyte levels were also normal. As a

result, examinations and laboratory tests did not suggest any hematological pathology. The hematologist noted a venlafaxine-related ecchymosis, and the dermatologist confirmed the ecchymosis diagnosis. The venlafaxine ER dose was then decreased to 150 mg/d and bruising resolved over the next two weeks at follow up. Since the ecchymoses occurred soon after the venlafaxine dose increase and then disappeared when the dose was decreased, this suggests that the venlafaxine dose may have been the causative agent of her ecchymosis symptoms. Venlafaxine was not changed to another drug because the patient was satisfied with the medication. Afterwards, we followed the patient with cognitive behavioral therapy and venlafaxine ER (150 mg/d) for six months. At the patient's last visit, depressive symptoms had regressed and the MADRS score had decreased to 6, which indicated remission. Moreover, her ecchymosis lesions were not observed again. Serotonin is a strong vasoconstrictor and a comparatively weak platelet activator. At rest, 5-HT is stored in the platelets, but after platelet activation, it is released into the circulation, then rebinds to receptors on the platelet's surface and promotes cell aggregation (17,18). The main mechanism underlying the increased bleeding events in serotonergic antidepressant users is an inhibition of 5-HT uptake in the platelets, which affects the functioning of the hemostasis. The 5-HT transporter (SERT) on platelets is a primary mechanism for 5-HT uptake from the blood plasma. The largest risks of bleeding events have been reported for sertraline, fluoxetine, clomipramine, and paroxetine due to their strong affinity to the SERT. Therefore, polymorphism in the SERT gene may cause individual differences in bleeding tendencies (17,19). Venlafaxine has been associated with a bleeding risk that is believed to be caused by an inhibition of 5-HT uptake by platelets, similar to SSRIs (10). In the present case, a lack of trauma history and no abnormalities in hematological tests that could explain the ecchymosis lesions, and also the recovery of the lesions after a dose decrease of venlafaxine led us to believe the lesions may have been related to the venlafaxine dose increase. The venlafaxine molecule has a stronger 5-HT reuptake inhibitor effect in low doses and a NE reuptake inhibitor effect in high doses (5). The noradrenergic effect is important, especially at doses of 225 mg bid and above (6). In the present case, it seemed difficult to explain the homeostasis disorder only by blocking 5-HT reuptake, since ecchymosis was observed due to the venlafaxine dose increase to 225 mg bid and then regressed with a dose decrease to 150 mg bid. This made us believe that venlafaxine showed its primary effect on platelet aggregation without affecting the platelet count or blood clotting factors. One study has reported that venlafaxine can also impair platelet function by inhibiting arachidonic acid-induced platelet aggregation and TXA₂ (thromboxane A₂) production (10). The mechanism by which venlafaxine may induce bleeding has not yet been studied as well as in SSRIs. There are case reports of switching from SSRI treatment to venlafaxine because it is believed to have a low bleeding disorder profile (20). But, like SSRIs, venlafaxine can lead to a potential bleeding tendency in vulnerable patients, especially in the elderly population (9). The relationship of ecchymosis with the dosage of the venlafaxine has not been appreciated up to now. Our findings recommended that dose-regulation could reduce patients' ecchymotic symptoms. Each patient should be handled individually. It is important to keep venlafaxine in mind as a potential reason for patients who present to emergency or hematology departments for ecchymosis or any type of hemorrhage. In order to clarify the mechanism in which the venlafaxine may impair platelet aggregation other than 5-HT inhibition, in vitro studies on platelet cells are needed.

References

1. Dale E, Bang-Andersen B, Sánchez C. Emerging mechanisms and treatments for depression beyond SSRIs and SNRIs. *Biochem Pharmacol.* 2015;95(2):81–97.
2. Jakubovski E, Johnson JA, Nasir M, Müller-Vahl K, Bloch MH. Systematic review and meta-analysis: Dose–response curve of SSRIs and SNRIs in anxiety disorders. *Depress Anxiety.* 2019;36(3):198–212.

3. Rowbotham MC, Goli V, Kunz NR, Lei D. Venlafaxine extended release in the treatment of painful diabetic neuropathy: A double-blind, placebo-controlled study. *Pain*. 2004;110(3):697–706.
4. Harvey AT, Rudolph RL, Preskorn SH. Evidence of the dual mechanisms of action of venlafaxine. *Arch Gen Psychiatry*. 2000;57(5):503–9.
5. Blier P, Lise Saint-André E', Hébert C, De Montigny C, Lavoie N, Debonnel G. Effects of different doses of venlafaxine on serotonin and norepinephrine reuptake in healthy volunteers. 2006; Available from: <https://academic.oup.com/ijnp/article/10/1/41/628056>
6. Debonnel G, Lise Saint-André E', Hébert C, De Montigny C, Lavoie N, Blier P. Differential physiological effects of a low dose and high doses of venlafaxine in major depression. 2006; Available from: <https://academic.oup.com/ijnp/article/10/1/51/628060>
7. Thase ME. Effects of venlafaxine on blood pressure: A meta-analysis of original data from 3744 depressed patients. *J Clin Psychiatry* [Internet]. 1998 [cited 2020 Dec 19];59(10):502–8. Available from: <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/9818630/>
8. Palla R, Peyvandi F, Shapiro AD. Rare bleeding disorders: Diagnosis and treatment. *Blood*. 2015;125(13):2052–61.
9. Ghio L, Puppo S, Presta A. Venlafaxine and Risk of Upper Gastrointestinal Bleeding in Elderly Depression. *Curr Drug Saf*. 2015;7(5):389–90.
10. Sarma A, Horne MK. Venlafaxine-induced ecchymoses and impaired platelet aggregation. *Eur J Haematol*. 2006 Dec;77(6):533–7.
11. Kohn S, Labbate LA. Venlafaxine and ecchymosis. [Internet]. Vol. 42, *Canadian journal of psychiatry. Revue canadienne de psychiatrie*. SAGE PublicationsSage CA: Los Angeles, CA; 1997 [cited 2020 Dec 1]. p. 91. Available from: <http://journals.sagepub.com/doi/10.1177/070674379704200126>
12. Laporte S, Chapelle C, Caillet P, Beyens MN, Bellet F, Delavenne X, et al. Bleeding risk under selective serotonin reuptake inhibitor (SSRI) antidepressants: A meta-analysis of observational studies. *Pharmacol Res* [Internet]. 2017;118:19–32. Available from: <http://dx.doi.org/10.1016/j.phrs.2016.08.017>
13. Turner MS, May DB, Arthur RR, Xiong GL. Clinical impact of selective serotonin reuptake inhibitors therapy with bleeding risks. *J Intern Med*. 2007;261(3):205–13.
14. Serebruany VL. Selective serotonin reuptake inhibitors and increased bleeding risk: Are we missing something? [Internet]. Vol. 119, *American Journal of Medicine*. 2006 [cited 2020 Dec 3]. p. 113–6. Available from: <https://linkinghub.elsevier.com/retrieve/pii/S0002934305003578>
15. De Abajo FJ. Effects of selective serotonin reuptake inhibitors on platelet function: Mechanisms, clinical outcomes and implications for use in elderly patients. Vol. 28, *Drugs and Aging*. 2011. p. 345–67.
16. Kanarya Vardar M, Tezcan B, Belli H, Öztürk HN, Adali Aker D. Essitalopram kullanımı sonrasında doza bağlı gelişen spontan ekimotik lezyonlar: Olgu sunumu. *Anadolu Psikiyatr Derg*. 2017;18(5):503–6.

17. Hougardy DMC, Egberts TCG, Van Der Graaf F, Brenninkmeijer VJ, Derijks LJJ. Serotonin transporter polymorphism and bleeding time during SSRI therapy. *Br J Clin Pharmacol*. 2008;65(5):761–6.
18. Cerrito E, Lazzaro MP, Gaudio E, Arminio P, Aloisi G. 5HT₂-receptors and serotonin release: Their role in human platelet aggregation. *Life Sci* [Internet]. 1993 Jan [cited 2020 Dec 9];53(3):209–15. Available from: <https://linkinghub.elsevier.com/retrieve/pii/0024320593906710>
19. Movig KLL, Janssen MWHE, De Waal Malefijt J, Kabel PJ, Eeufkens HGM, Egberts ACG. Relationship of Serotonergic Antidepressants and Need for Blood Transfusion in Orthopedic Surgical Patients. *Arch Intern Med*. 2003;163(19):2354–8.
20. Karaş H, Yılmaz T. Psychiatry and Clinical Psychopharmacology Fluoxetine-related ecchymosis treated with venlafaxine: a case report Fluoxetine-related ecchymosis treated with venlafaxine: a case report. 2017; Available from: <https://www.tandfonline.com/action/journalInformation?journalCode=tbc21>

PB33

Tedavi Direnci Mi, Tedaviye Uyumsuzluk Mu? Uzun Süreli İzlemi Yapılan Bir Bipolar Olgunun Sunumu

Esin Erdoğan, Dursun Hakan Delibaş

SBÜ, İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, İzmir

Giriş ve Amaç: Bipolar bozukluk (BB) genç erişkinlerde yeti yitimine sebep olan psikiyatrik hastalıklar içinde ilk onda yer almaktadır. Yaşam boyu görülme yaygınlığı %2'nin üzerindedir. Etkin bir koruyucu tedavi mortalite ve morbiditeyi azaltır, hastaların yaşam kalitesini artırır. Hızlı döngülülük, yalancı tedavi direnci, tedavi direnci gibi durumlar BB sağaltımı ve remisyon süreleri üzerinde etkisi olduğu düşünülen kavramlardır. Bu olgu sunumunda, oral duygudurum dengeleyici tedaviyle sık duygudurum atakları olan bir olgunun eklenen uzun etkili depot antipsikotik "aripirazol" sonrası uzun dönem klinik seyrinin paylaşılması amaçlanmıştır.

Olgu: 37 yaşında erkek, sinirlilik, öfkeli, ani karar verme ve ara sıra ağlama şikayetleriyle psikiyatri polikliniğine başvurdu. Olgu son yıllarda yılda ortalama 4 ve üzeri duygudurum atağı tanımlıyordu, birçok kez çeşitli psikiyatri kliniklerinde yatırılmıştı. Hasta 18.10.2018 tarihinde psikiyatri servisine yatırıldı. Valproik asit (VPA) 1500 mg/g, ketiypin 450 mg/g, klorpromazin 100 mg/gün ilaç tedavisini kullanıyordu. Saç dökülmesi nedeniyle VPA kullanmak istemedi. Hastaya lityum tedavisi yeniden eklendi ve VPA kesilmedi. Olgunun geçmişte ilaç uyumunun iyi olmadığı öğrenildi. 18.12.2018 tarihinde lityum 1500 mg/gün, Ketiypin 400 mg/gün, aripirazol (2.0ml/IM/ay) tedavisiyle taburcu edildi. Toplum Ruh Sağlığı Merkezinde (TRSM) hastanın izlemine devam edildi. Takiplerinde yoğun sedasyon nedeniyle ketiypin kademeli azaltılarak kesildi.

Tartışma: Bu olguda uzun dönemde tedaviye eklenen depot antipsikotik sonrasında duygudurum ataklarının şiddetinin ve sıklığının azaldığı gözlemlendi. BB'ta tedavi direncini tanımlamak, hastalığın karmaşık yapısı nedeniyle güçtür. Tedaviyi tolere edemeyen, yeterli süre ve dozda ilaç kullanmayan hastalar yalancı dirençli olgular olarak değerlendirilebilir.

Sonuç: Bipolar olgu yönetiminde tedaviye uyumsuzluk akılda tutulmalı, tedavi stratejileri bu durum göz önüne alınarak düzenlenmelidir. Bu tür vakaların takibinde TRSM'lerin yararı gözardı edilmemelidir.

PB33

Resistance To Treatment or Non-Compliance? Presentation of A Bipolar Case With Long-Term Follow-Up

Esin Erdoğan, Dursun Hakan Delibaş

SBÜ, İzmir Bozyaka Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, İzmir

Introduction: Bipolar disorder (BD) ranks among the top 10 psychiatric diseases that cause disability in young adults. Lifetime prevalence is above 2%. An effective preventive treatment reduces mortality and morbidity, and significantly improves patients' quality of life. Conditions such as rapid cycling, pseudo-treatment resistance, and treatment resistance are definitions that are thought to have effects on BD treatment and remission duration. In this case report, we aimed to share the long-term clinical course of a patient with frequent mood episodes under oral mood stabilizer treatment after the addition of long-acting depot antipsychotic "aripiprazole".

Case: A 37-year-old male patient applied to our psychiatry outpatient clinic with complaints of nervousness, angerness, sudden decision making, and occasional crying episodes. The patient described an average of 4 or more mood episodes per year in recent years, and he had been hospitalized many times in various psychiatric clinics. Patient was admitted to the psychiatry service on 10.18.2018. He was using the drug treatment of valproic acid (VPA) 1500 mg/d, quetiapine 450 mg/d, chlorpromazine 100 mg/d. He did not want to use VPA due to his hair loss. Lithium treatment was newly added, and VPA was not discontinued. It was learned that his drug compliance was not good in the past. The patient was discharged with Lithium 1500 mg/d, Quetiapine 400 mg/d, aripiprazole (2.0ml/IM/m) treatment on 12.18.2018. Follow-up of the patient was continued at the Community Mental Health Center (CMHC). Quetiapine was discontinued gradually due to severe sedation during follow-up.

Discussion: In this case, it was observed that the severity and frequency of mood episodes decreased in the long term period after the depot antipsychotic was added to the treatment. Defining treatment resistance in BD is difficult due to the complex nature of the disease. Patients who cannot tolerate the treatment and do not use drugs in sufficient time and dose can be considered as pseudo-resistant cases.

Conclusion: In bipolar case management, non-compliance with treatment should be kept in mind, and treatment strategies should be arranged according to this situation. The benefit of CMHCs in the follow-up of these cases should not be overlooked.

Daha Önce Sağlıklı Olan Bir Erişkinde COVID-19 Enfeksiyonu Sonrası Ortaya Çıkan Psikotik Bulgulu Akut Mani: Bir Olgunun Erken Dönem İzlemi

Esin Erdoğan, Dursun Hakan Delibaş

SBÜ, İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, İzmir

Giriş ve Amaç: COVID-19 'a ilişkin artan klinik tecrübe, nöropsikiyatrik semptomlarla (nörotropizm) birlikte görülebileceğine işaret etmektedir. Bu durumlar, klinik olarak şiddetli solunum sıkıntısı olduğunda ve baş dönmesi, baş ağrısı, ataksi, deliryum, ajitasyon, kortikospinal sistem belirtileri, disekzikütif sendrom, ensefalit ve akut serebrovasküler hastalık ile kendini gösterdiğinde daha belirgindir. Reaktif psikoz olguları bildirilse de psikiyatrik bozukluklarla COVID-19 arasında açık bir nedensellik ilişkisi tanımlanmamıştır. Bu sunumda, COVID-19 enfeksiyonu geçirip, iyileşen, daha önce ruhsal bir hastalık öyküsü olmayan, psikotik bulgulu mani tanısı alan bir hastanın erken dönem izlemini tartışmayı amaçladık.

Olgu: 29 yaşında kadın. 3 gündür uykusuzluk, aşırı hareketlilik, ağlama-gülme atakları, zehirleneceği şüphesiyle yemek yememe, çocuklarını tanımama belirtileriyle acil servisimize getirildi. 20 gün önce COVID-19 'a bağlı hafif pnömoniyle dış merkezde yatarak tedavi görmüştü (favipravir protokolü, klaritromisin 1000 mg/g, enoksaparin-sodyum 4000 IU/SC). Taburculuktan 2 gün sonra subjektif sağ yan güçsüzlüğü, idrar inkontinansı, mutizm, aşırı uykululukla tekrar dahiliye ve nöroloji tarafından değerlendirilmişti. Laboratuvarı hafif anemi, glukoz yüksekliği dışında olağandı, pnömonik tutulumu gerilemişti, beyin görüntülemesinde güçsüzlüğü açıklayacak patoloji yoktu. Öfori, psikomotor hareketlilik, uyku gereksiniminde azalma nedeniyle hastaya olanzapin 20 mg/g, lorazepam 4.5 mg/g başlandı, duygudurum stabilizasyonu için valproik asid (VPA) eklendi. Birinci ayında sonunda olgu VPA 1500 mg/g, olanzapin 10 mg/g, lorazepam 1 mg/g tedavisiyle kısmen iyileşti.

Tartışma: Bu olgu bildiri, COVID-19 'un ve/veya enfeksiyona özel tedavilerin şiddetli psikopatolojiye neden olabileceğini düşündürmektedir. Tedavide kullanılan antivirallerin nöropsikiyatrik yan etkileri gözardı edilmemelidir. Ayrıca nöroinflamasyonun veya doğrudan virüs nörotropizminin, nörogörüntüleme tanımlanabilir yapısal hasar saptanmasa bile daha sonra gelişebilecek nöronal hasarla birlikte nöropsikiyatrik semptomlara aracılık edebileceği düşünülmelidir.

Sonuç: COVID-19 enfeksiyonu geçirenlerde ortaya çıkan duygudurum ve davranış değişikliklerinin klinisyenlerce yakından izlenmesi önerilir.

Acute Mania With Psychotic Symptoms After COVID-19 Infection in A Previously Healthy Adult: Early Follow-Up of A Case

Esin Erdoğan, Dursun Hakan Delibaş

SBÜ, İzmir Bozyaka Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, İzmir

Introduction: Accumulating clinical experience about COVID-19 points to its presentation with neuropsychiatric symptoms (neurotropism). These conditions are clinically more evident when severe respiratory distress is present and manifests with dizziness, headache, ataxia, delirium, agitation, corticospinal tract signs, dysexecutive syndrome, encephalitis and acute cerebrovascular disease. Although cases of reactive psychosis have also been reported, no clear causal relationship has been identified between psychiatric disorders and COVID-19. In this case report, we aimed to discuss the short-term follow-up of a patient recovering from COVID-19 and with no history of psychiatric illness, who was diagnosed with a manic episode with psychotic features.

Case: 29 year-old woman. She was brought to our emergency department with symptoms of insomnia, excessive mobility, crying and laughing attacks, not eating on suspicion of poisoning, and not recognizing her children for 3 days. She had been hospitalized 20 days ago with mild pneumonia due to COVID-19 (favipiravir protocol, clarithromycin 1000 mg/g, enoxaparin- sodium 4000 IU/SC). Two days after discharge, subjective right-sided weakness, urinary incontinence, mutism, excessive sleepiness, and not eating was evaluated again by internal medicine and neurology. Her laboratory was normal except for mild anemia and high blood sugar, her pneumonic infiltration had regressed. There was no pathology to explain weakness in neurological examination and brain imaging. Due to euphoria, increased psychomotor activity and decreased need for sleep, the patient was started on olanzapine 20 mg / day and lorazepam 4.5 mg / day, valproic acid (VPA) was added for mood stabilization. At the end of the first month, the patient partially recovered with VPA 1500 mg/g, olanzapine 10 mg/g, and lorazepam 1 mg/g.

Discussion: This case report suggests the potential of COVID-19 and/or its specific treatments for infection may cause severe psychopathology. Neuropsychiatric side-effects of antivirals used in the treatment should not be ruled out. It must be considered if neuroinflammation or direct virus neurotropism, with subsequent neuronal injury, could have also mediated the neuropsychiatric symptoms, even in the absence of identifiable structural damage on neuroimaging.

Conclusion: It is recommended that clinicians closely monitor mood and behavioral changes that may occur in individuals with COVID-19 infection.

PB39

Antipsikotik Tedaviye Paroksetin Eklenmesinden Fayda Gören Bir Olgu Bağlamında Hezeyan-Obsesyon Kavramları Arasındaki İlişkinin Gözden Geçirilmesi

Ali Tarık Altunç, Yasin Kavla, Mücahit Özyolcu, Mert Savrun
İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, İstanbul

Amaç: Hezeyanlı bozukluk, bir konuda sistematik hezeyanlarla giden, işlevselliğin korunduğu dirençli bir tablodur. Sunumumuzda amaç kıskançlık tipi hezeyanlı bozukluk tanılı olguda tedaviye paroksetin eklenmesiyle gözlenen yanıtı bildirmek ve hezeyan-obsesyon kavramları arasındaki ilişkiyi incelemektir.

Olgu: 40 yaşında kadın hasta, saldırganlık nedeniyle eşi tarafından acilimize getirildi. 3 ay önce başlayan eşinin kendisini aldattığı düşünceleri ve buna bağlı saldırganlığı mevcuttu. Muayenede hastanın özbakımı yerinde, duygudurumu depresif, duygulanımı çökkündü. Düşünce içeriğinde kıskançlık hezeyanları mevcuttu. Algı patolojisi bulunmamaktaydı, içgörüsü yoktu, işlevselliği korunmuştu. Hastanın hezeyanlı bozukluk tanısıyla yatışı yapıldı, 20 mg/gün olanzapin başlandı. 15. günde hezeyanları süren hastanın saklayıcı tutum geliştirdiği gözlemlendi. Kısmi iyilik haliyle taburcu edildi. Bir hafta sonraki kontrolde eşi hezeyanlarının sürdüğünü belirtti. Hastaya uygulanan Brown İnançların Değerlendirilmesi Ölçeği (BİDÖ) puanı 20 olarak hesaplandı. Hasta, kıskançlık düşüncelerinin saçma olduğunu bildiğini fakat bunları engelleyemediğini, düşünceleriyle ilişkili davranışlarını kontrol edemediğini belirtti. Muayene bulguları hastanın hezeyanlarının obsesif karakteri olabileceğini düşündürdü ve tedavisine 20 mg/gün paroksetin eklendi. 1 ay sonraki kontrolde kıskançlık düşüncelerinin gerilediği, BİDÖ puanının 7 olduğu gözlemlendi.

Tartışma: Hezeyanlı bozukluk tedavisinde ilk seçenek olmasına karşın antipsikotikler, hezeyanları ortadan kaldırmakta yeterli olmamaktadır. Alanyazında hezeyanlı bozuklukta serotonerjik disfonksiyon olabileceğine dair gözlemler mevcuttur. Delüzyonel parazitöz tipi hezeyanlı bozuklukta paroksetinle iyileşme görülen olgu bildirimlerinden hareketle kıskançlık tipi hezeyanlı bozukluk tablolarında antipsikotiklere paroksetin eklenmesinin iyileşme sağlayabileceği düşünülebilir. Hezeyan-obsesyon ilişkisine dair alanyazında, ikisinin tamamen farklı antiteler olduğunu savunan görüşe karşın bir spektrum üzerinde süreklilik arz ettikleri görüşü bulunmaktadır. Her iki görüş de klinisyeni, bir düşünceyi hezeyan ya da obsesyon olarak sınıflandırmaya zorlamaktadır. Biz ise fenomenolojik anlamda iki düşünce biçiminin iç içe geçmiş şekilde ortaya çıkabileceğini öneriyoruz.

A Reconsideration of The Relationship Between Delusion-Obsession Concepts in The Context of A Case Who Benefited From The Addition of Paroxetine To Antipsychotic Treatment

Ali Tark Altunç, Yasin Kavla, Mücahit Özyolcu, Mert Savrun

Istanbul University-Cerrahpaşa Cerrahpaşa Faculty of Medicine, İstanbul

Introduction: Delusional disorder is a resistant view that goes with systematic delusions about a single theme and where functionality is preserved. The purpose of our presentation is to report the response with the addition of paroxetine to the treatment in a patient with a diagnosis of jealousy type delusional disorder. After that we will discuss the relationship between the concepts of delusion and obsession.

Case A 40-year-old female patient was brought to our emergency by her husband due to aggression. She had thoughts that her husband had cheated on him which started 3 months ago. On examination, the patient had depressive mood and affect. There were delusions of jealousy in her thought content. She had no perception pathology, no insight, and her functionality was preserved. The patient was hospitalized with a diagnosis of delusional disorder and 20 mg / day olanzapine was started. On the 15th day it was observed that the delusion was continued but the patient developed a counselor attitude. She was discharged in partial well-being. In control one week later, her husband stated that her delusions continued. The Brown Beliefs Assessment of Belief Scale (BABS) score was calculated as 20. The patient stated that she knew that thoughts of jealousy were absurd, but could not prevent them and could not control the behaviors related to his thoughts. Examination findings suggested that the patient's delusions might have an obsessive part and 20 mg / day paroxetine was added to his treatment. At the control one month later, it was observed that the thoughts of jealousy regressed and the BABS score was 7.

Discussion Although it is the first option in the treatment of delusional disorder, antipsychotics are not sufficient to eliminate delusions. There are observations in the literature that there may be serotonergic dysfunction in delusional disorder. Based on the case reports of delusional parasitosis type delusional disorder, it can be thought that the addition of paroxetine to antipsychotics may improve the symptoms of jealousy type delusional disorder. In the literature on the delusional- obsession relationship, in spite of the view that the two are completely different entities, there is an opinion that they are continuous on a spectrum. Both views force the clinician to classify a thought as delirium or obsession. From the phenomenological perspective, we propose that the two forms of thinking can emerge intertwined.

PB41

COVID-19 Sürecinde Sosyal İzolasyon ve Yaşlı İntihar: Bir Olgu Sunumu

¹*Ezgi Selçuk Özmen*, ²*Filiz Civil Arslan*

¹*Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları, Trabzon*

²*Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları AbD, Trabzon*

Amaç: Çin'de Aralık 2019'da ortaya çıkan yeni koronavirüs hastalığı (COVID-19) dünya çapında insanların fiziksel ve ruhsal sağlığını etkilemiştir. Bu olguda 3 aylık sosyal izolasyon sonrası yaşlıda görülen psikotik özellikli depresyon ve suicidal girişim ele alınmıştır.

Olgu: 76 yaşında erkek hasta kliniğimize göğüs cerrahi servisinden yüksekten düşme yoluyla suicidal girişim sonrası multiple kot ve pelvis fraktürleri nedeniyle konversif takibinin 5. gününde danışıldı. Öncesinde herhangi bir psikiyatrik yakınması olmayan hasta, COVID-19 'un ülkemizde görülmesinden sonra ülkede alınan 65 yaş üstü vatandaşların sokağa çıkma yasaklaması sonrasında yaklaşık 3 ayı aşkın süre evden dışarı çıkmamış. Önceleri her işini kendi yapan, alışverişe kendi çıkan, kahvede arkadaşları ile oyun oynayan hasta zaman içinde içe kapanmış. Hastalığa ilişkin yoğun kaygıları varmış. Geceleri sık sık rüyasından kabus görerek uyanıyormuş. Son 1 aydır huzursuzluk, yerinde duramama, iştahsızlık, kilo kaybı, umutsuzluk, mutsuzluk şikayetlerine; kendi ihtiyaçlarını yardımsız yapamama, eşyalarının çalındığını söyleme, komşularının ona zarar vereceğinden korkma şeklinde paranoid sanrılar eklenmiş. Hasta olay öncesinde intihar planı olmadığını ancak iç sıkıntısının arttığı bir anda kendisini 3. kattan aşağı attığını belirtti. Hastanın özgeçmişinde ve aile öyküsünde özellik yoktu. Hamilton Depresyon ve Hamilton Anksiyete Ölçeği puanları sırasıyla 46 ve 36 idi. Hastada psikotik özellikli depresyon tanısı düşünülmüş olup hastaya sodyum düşüklüğü nedeniyle antidepresan tedavi başlanması ertelenip Olanzapin 10 mg başlandı. Hastanın 1. Hafta kontrolünde paranoid ve perseküsyon sanrıları tamamen gerilemiş, görüşmeye ilgisi artmıştı. Farklı şehirlerde yaşayan çocukları ve torunları da yanına ziyaretine gelen hasta kendisini daha mutlu hissettiğini belirtti. Sodyum değeri normale dönen hastaya fluoksetin 20 mg başlandı. Aktif bir suicidal düşünce planı olmayan hastanın, 1 hafta sonra poliklinik kontrole gelmesi şartıyla psikiyatrik açıdan taburcu edilebileceği belirtildi.

Tartışma: COVID-19 'un yayılmasını azaltmak için karantina gerekli olsa da, karantinanın neden önemli olduğunu açıklayan bir halk sağlığı kampanyası yaşlıların süreci daha iyi anlayabilmelerini sağlayarak, yalnızlık duygularını azaltabilir. Karantina ile özellikle yaşlılarda artan psikiyatrik sorunlara dikkat edilmeli ve multidisipliner yaklaşımla ele alınmalıdır.

Social Isolation in The COVID-19 Process and The Elder's Suicide: A Case Report

¹Ezgi Selçuk Özmen, ²Filiz Civil Arslan

¹*Kanuni Training and Research Hospital, Mental Health and Diseases, Trabzon*

²*Karadeniz Technical University Faculty of Medicine, Department of Mental Health and Diseases, Trabzon*

Introduction: The new coronavirus disease (COVID-19) that emerged in China in December 2019 has affected the physical and mental health of people around the world. In this case, psychotic depression and suicidal intervention seen in the elderly after 3 months of social isolation were discussed.

Case: A 76-year-old male patient was consulted to our clinic on the 5th day of the conversion follow-up due to multiple rib and pelvic fractures after suicidal intervention by falling from a height from the chest surgery service. The patient, who did not have any psychiatric complaints before, did not leave the house for more than 3 months after the curfew of citizens over the age of 65 who was taken in the country after COVID-19 was seen in our country. The patient, who used to do all of his own work, went shopping, played games with his friends in the coffee shop, became introverted in time. He had intense worries about the illness. He often woke up at night with nightmares from his dreams. For the last month, he complained of restlessness, restlessness, loss of appetite, weight loss, hopelessness, and unhappiness; Paranoid delusions in the form of not being able to fulfill his own needs without help, saying his belongings were stolen, and fear that his neighbors would harm him. The patient stated that he did not have a suicide plan before the incident, but when his internal distress increased, he threw himself down from the 3rd floor. There were no features in the patient's medical history and family history. Hamilton Depression and Hamilton Anxiety Scale scores were 46 and 36, respectively. The patient was considered to be diagnosed with depression with psychotic features, and the antidepressant treatment was delayed due to low sodium in the patient, and Olanzapine 10 mg was started. Paranoid and persecutory

PB42

Sertralin Kullanımıyla İlişkili Gelişen Kutanöz Vaskülit; Bir Olgu Sunumu

Mahmut Selçuk

Balıkesir Devlet Hastanesi, Psikiyatri, Balıkesir

Giriş: İlaç kullanımıyla ilişkili hipersensitivite vaskülit, ilaç başlangıcından sonraki birkaç hafta içinde ortaya çıkan kan damarlarının iltihabı ve nekrozu ile karakterizedir. Nadiren klozapin, trazodon, maprotilin, fluoksetin, fluvoksamin ve paroksetin ile ilişkilendirilmiştir (1-4). Sertralin, iyi tolere edilen seçici serotonin geri alım inhibitörleri (SSRI'lar) arasındadır. Bu çalışmamızda, depresif semptomları olan bir hastada sertralin kaynaklı şiddetli vaskülit vakasını sunuyoruz. Bildiğimiz kadarıyla, sertralin ile ilişkili bildirilmiş kutanöz vaskülit vakası yoktur.

Olgu: Hastamız, uzun süredir majör depresif bozukluk öyküsü olan 50 yaşında bir kadın hastaydı. İsteksizlik, hayattan zevk alamama, kendini değersiz hissetme ve enerji kaybı şikayetleriyle psikiyatri polikliniğine başvurusu sonrası 50 mg / gün sertralin tedavisi başlandı. Hastadan alınan öyküye göre, bir hafta sonra hem üst hem de alt ekstremitelerinde deri lezyonları gelişti. İlacı bıraktıktan sonra lezyonlar bir hafta içinde kayboldu. İki hafta sonra hasta, klinisyen ziyareti olmaksızın sertralini yeniden kullanmaya başladı ve sonraki iki gün içinde lezyonlar yeniden ortaya çıktı. Hasta daha sonra psikiyatri polikliniğine tekrar başvurdu. Hastanın hem üst hem de alt ekstremitelerinde kırmızı makülopapüler lezyonlar görüldü (Resim 1).

Hastanın kan hemogram ve biyokimyasal parametreleri normal sınırlardaydı. Dermatoloji polikliniği konsültasyonunda, sertraline ikincil olarak gelişen kutanöz vaskülit tanısı konuldu. Antihistaminik ve topikal kortikosteroid pomadlarla semptomatik tedavi önerildi. Tarafımızca sertralin tedavisi kesildi ve vortiksetin 10 mg / gün başlandı, lezyonlar 1 hafta içinde geriledi ve tekrar görülmedi.

Tartışma: Olgumuzda sertalin kullanımı ile lezyonların zamansal ilişkisi, sertralin kesildikten sonra lezyonların kaybolması ve ilacın yeniden başlamasıyla deri döküntüsünün tekrar ortaya çıkması, sertralinin

vaskülitin nedeni olabileceğini düşündürmektedir. Klinisyenler, vaskülit tanısını sertralin ve diğer SSRI'ların yan etkisi olarak göz önünde bulundurmalıdır.

PB42

Sertaline Induced Cutaneous Vasculitis; A Case Report

Mahmut Selçuk

Balıkesir State Hospital, Psychiatry, Balıkesir

Introduction: Drug induced cutaneous vasculitis is characterized by inflammation and necrosis of the blood vessels that appears within a few weeks of drug onset. It has rarely been associated with clozapine, trazodone, maprotilin, fluoxetine, fluvoxamine and paroxetine (1–4). Sertraline is among the better tolerated selective serotonin re-uptake inhibitors (SSRIs). Here, we describe a case of a sertraline-induced severe vasculitis in a patient with depressive symptoms To the best of our knowledge, there are no reported cases of drug induced vasculitis related to sertraline.

Case: Our patient was a 50-year-old female with a long history of major depressive disorder. The patient was given sertraline 50 mg/day. One week after she developed skin lesions on her both upper and lower extremities. One week after she stopped the drug and the lesions disappeared within one week. Two weeks later, the patient restarted sertraline without clinician visit and the following two days the lesions reappeared. The patient then applied to the outpatient clinic again. During her subsequent visit, the reported skin rashes was confirmed. The patient was developed pruritic rash with red maculopapular lesions on her both upper and lower extremities (Picture 1). At an urgent dermatology review, a cutaneous vasculitis was diagnosed, secondary to sertraline. Symptomatic treatment was advised with anti-histamines and topical corticosteroid pomades. Sertraline treatment stopped and vortioxetin 10 mg/d started on. The lesions then regressed and did not appear again.

Discussion: In our case, the temporal relationship of the lesions with the use of sertaline and the disappearance of the lesions after the discontinuation of sertraline and the reappearance of the skin rash with the resumption of the drug suggest that sertraline may be the cause agent of the cutaneous vasculitis. clinicians should be aware of vasculitis as an adverse effect of sertraline and other SSRIs.

Hidroksiklorokin Nadiren Halüsinasyonlara ve Çok Nadiren Negatif Halüsinasyonlara Yol Açar

¹Ebru Şahan, ²Aise Tangıltız

¹Marmara Üniversitesi, Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

²Bezmialem Vakıf Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi, İstanbul

Bu olguda hidroksiklorokin tedavisinden sonra negatif görsel halüsinasyonları olan bir hastayı sunuyoruz. Romatoid artrit tanısı olan bu hasta, bir yıldır hidroksiklorokin tedavisi kullanıyordu. Psikiyatri polikliniğine başvurduğunda, gece uykudan uyandığında çevresindeki eşyaları görememe ve çalındığını düşündüğünden yakınıyordu. Destekleyici tedavi ve hidroksiklorokin tedavisinin devam edilmemesi ile bu yakınması geriledi. Bilgilerimize göre, daha önce böyle bir durumda negatif halüsinasyonlar tanımlanmamıştır ve hidroksiklorokin psikiyatrik yan etkilerine eklenmelidir.

Hydroxychloroquine Rarely Causes Hallucinations and Very Rarely Negative Hallucinations

¹Ebru Şahan, ²Aise Tangiltiz

¹Marmara University, Pendik Training and Research Hospital, Istanbul

²Bezmialem Vakif University Faculty of Medicine Hospital, Istanbul

The present paper documents a patient with negative visual hallucinations after hydroxychloroquine treatment. This patient had rheumatoid arthritis and had been using hydroxychloroquine for one year. When she came to the psychiatry outpatient clinic, she complained that when she woke up at night, she could not be able to see her items around and thought she had been rubbed. This symptom was resolved with supportive care and discontinuation of hydroxychloroquine. To our knowledge, negative hallucinations had not been described in this situation previously and should be added to the range of psychiatric side effects of hydroxychloroquine.

PB49

Marfan Sendromu, Mega Cisterna Magna ve Psikoz: Bir Olgu Sunumu

¹Ebru Şahan, ²Tezer Kılıçarslan

¹Marmara Üniversitesi, Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

²Iğdır Devlet Hastanesi, Iğdır

Giriş: Marfan sendromu (MFS), iskeletsel, oftalmolojik ve kardiyovasküler sistem anormallikleriyle karakterize, kalıtsal, otozomal dominant bir bağ dokusu hastalığıdır. MFS'nin yaşam boyu yaygınlığının 2-3 / 10000 olduğu tahmin edilmektedir. MFS, 15q21.1 kromozomundaki fibrillin 1 genindeki mutasyonlardan kaynaklanmaktadır. Mikrofibriller, sitokinlerin düzenlenmesinde kritik bir rol oynar ve TGF-beta gibi sitokinlerin hiperaktivitesinin, ruhsal bozuklukların patofizyolojisinde önemli bir rol oynadığı düşünülmektedir [1-3].

Olgu: 23 yaşında, bekar erkek hasta, psikiyatri kliniğine sinirlilik, uykusuzluk, iştahsızlık ve odaklanma sorunları ile başvurdu. Yaklaşık altı aydır iş yerinde insanların onun hakkında konuştuğunu düşünme, çevrimiçi oyun sitelerinden kendisine özel kötü mesajlar gönderildiği gibi referans sanrıları vardı. Bu süre zarfında, iş yerindeki insanlarla sürekli tartışmaları nedeniyle işini bıraktıp tüm vaktini evde geçirmeye başlamış. Fizik muayenede araknodaktili ve skolyozu vardı. 6 yıl önce MFS teşhisi konulduğu öğrenildi. Kraniyal MR'da, retroserebellar bölgede mega sisterna magna görüldü. Risperidon 1mg / gün tarafımızdan başlandı ve doz kademeli olarak 3mg / gün'e çıkarıldı. Takip sırasında referans sanrıları ve diğer şikayetleri geriledi, yeni bir işte çalışmaya başladı.

Tartışma: Bağ dokusu hastalıklarına eşlik eden ruhsal bozukluklar doğrudan bir ilişki ile açıklanamaz. Bununla birlikte, fibrillin gibi mikrofibril genlerindeki kusurların nörogelişimsel anormalliklere yatkınlık oluşturabileceği öne sürülmüştür [4]. MFS'ye eşlik eden ruhsal bozukluklar, beklenenden daha yüksek bir oranda birlikte ortaya çıkar [5-7].

Sonuç: MFS ve psikotik komorbiditeye ilişkin bilgilerin çoğu vaka çalışmaları şeklindedir. Ayrıca, hastamızda psikozla ilişkilendirilen mega cisterna magna da vardı. Her iki hastalığın da fibrillin proteiniindeki ortak bir genetik kusur aracılığıyla ortak bir etiyolojiyi paylaşmış paylaşılmadığını belirleyebilirsek, büyüme faktörlerinin ve bağ dokusu proteinlerinin nörogelişimdeki ve şizofreni patogeneziindeki rollerini daha iyi anlayabiliriz.

PB49

Marfan Syndrome, Mega Cisterna Magna and Psychosis: A Case Report

¹Ebru Şahan, ²Tezer Kılıçarslan

¹Marmara University, Pendik Training and Research Hospital, Istanbul

²Iğdır State Hospital, Iğdır

Introduction: Marfan syndrome (MFS) is an inherited autosomal dominant connective tissue disease characterized by skeletal, opthalmologic and cardiovascular system abnormalities. The lifetime prevalence of MFS is estimated to be 2-3 / 10000. MFS is caused by mutations in the fibrillin 1 gene on chromosome 15q21.1. Microfibrils play a critical role in the regulation of cytokines and hyperactivity of cytokines like TGF- β seems to play a crucial role in the pathophysiology of mental disorders [1-3].

Case: A 23-year-old, single male patient admitted to Psychiatry clinic with anergia, nervousness, insomnia, loss of appetite, and focusing problems. He had reference delusions such as thinking that people are talking about him at work, sending him private bad messages from online game websites for about 6 months. During this period, he quit his job because of constant arguments with people at work, then spent his all time at home. On physical examination he had arachnodactyly and scoliosis. He had been diagnosed with MFS 6 years ago. A cranial MRI revealed mega cisterna magna in the retroserebellar area. Risperidone 1mg/day was started by us and the dose was gradually increased to 3mg/day. During follow-up, reference delusions and other complaints regressed, he started to work in a new job.

Discussion: The accompanying mental disorders to connective tissue diseases can not be explained by a direct relationship. However, it has been suggested that defects in microfibril genes such as fibrillin may predispose to neurodevelopmental abnormalities [4]. Mental disorders accompanying MFS occur together at a higher rate than expected [5-7].

Conclusion: Most of the information on MFS and psychotic comorbidity is in the form of case studies. Moreover our patient had mega cisterna magna which itself associated with psychosis. By understanding whether both diseases share a common etiology through a shared genetic defect in the fibrillin protein, we can further clarify the roles of growth factors and connective tissue proteins in neurodevelopment and the pathogenesis of schizophrenia.

PB54

Tetrabenazine Bağlı Psikotik Depresyon: Bir Olgu Sunumu

Ayla Canlı İşler, Yasemin Cengiz, Ömer Akil Özer

Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, İstanbul

Giriş: Kore; aritmik, hızlı, sıçrayıcı, ekstremitelerin distalini tutan küçük amplitüdü istemsiz hareketler olarak tanımlanır. Tetrabenazin kore ve diğer hiperkinetik hastalıkların tedavisinde onaylanmıştır. İlacın yan etkisi, depresyonun ya da diğer psikiyatrik durumların tetiklenmesidir. Bu olgu sunumunda tetrabenazin kullanımını sonrasında gelişen psikotik depresyon olgusu anlatılacaktır.

Olgu: 43 yaşında kadın hasta, kız kardeşinde madde kullanım bozukluğu ve intihar girişimi mevcuttur. Hasta 5 yıl önce panik bozukluk tanısıyla 1 sene sertralin kullanmıştır. 3 sene iyilik hali sonrasında 8 ay önce kore hastalığı başlamış, herhangi bir etyoloji saptanamamıştır. Tetrabenazin 50 mg/g ve risperidon 2 mg/g başlanmış, tedaviden kasılmaları fayda görmüş ama sonrasında kitlenmeleri oluşmuş, ev işlerini yapamıyormuş, son 2 aydır “devamlı öleyim diye dua ediyorum, herkes bana zarar veriyor” şeklinde şikayeti mevcuttur. Hastanın ruhsal durum muayenesinde depresif duygudurum, perseküsyon hezeyanları, aktif intihar düşünceleri, uyku ve iştahta azalma, işlevsellikte bozulma saptanmıştır. Yatışında Hamilton depresyon ölçeği (HAM-D) 35 olarak değerlendirilmiştir. İşlevsellikte azalma ve ciddi intihar düşüncelerinden dolayı Elektrokonzulziv tedavi (EKT) planlanıp 7 seans uygulanmıştır. Tedavisi tetrabenazin 25 mg/g, aripiprazol 10 mg/g olarak düzenlenmiştir. EKT sonrasında istemsiz hareketlerinde azalma olmuştur. Takiplerinde depresif şikayetleri ve intihar düşünceleri gerilemiş, hezeyanları geçmiş, işlevselliği artmıştır. Taburculukta HAM-D ölçeği 4 olarak sonuçlanmıştır.

Tartışma: EKT sonrasında düzelen depresif belirtiler literatürde tanımlanmış olup, bizim olgumuzun diskinetik hareketlerinin de EKT den fayda görmüş olması diğer vakalardan farklı kılmıştır, bu durumun kore hastalığı ile ilişkisi tartışılabilir. Depresyon etyolojisinin kore hastalığı, tetrabenazin kullanımı veya işlevsellikte bozulma olabileceği de ayrıca tartışılabilir.

Sonuç: Kore hastalığının en sık görülen psikiyatrik bozukluk depresyondur. Olgumuzda olduğu gibi EKT bir tedavi seçeneği olarak düşünülebilir.

Tetrabenazine Induced Psychotic Depression: A Case Report

Ayla Canlı İşler, Yasemin Cengiz, Ömer Akil Özer

Health Sciences University, Şişli Hamidiye Etfal Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, İstanbul

Introduction: Chorea; arrhythmic, rapid, jerking, involuntary movements of small amplitude, involving distal of the extremities. Tetrabenazine is approved for the treatment of chorea and other hyperkinetic diseases. The side effect of the drug is the triggering of depression or other psychiatric conditions. In this case report, the case of psychotic depression that developed after tetrabenazine use will be explained.

Case: 43 years old female patient, her sister has substance use disorder and suicide attempt. The patient used sertraline for 1 year with diagnosis of panic disorder 5 years ago. After 3 years of well-being, chorea disease started 8 months ago, and etiology wasn't detected. Tetrabenazine 50 mg/d and risperidone 2 mg/d were started, her contractions benefited from the treatment, but afterwards her legs have begun to lock, she was unable to do housework, she complained that "I always pray that I will die, everybody harms me" for the last 2 months. In the mental state examination of the patient, depressive mood, persecution delusions, active suicidal thoughts, decreased sleep and appetite, impaired functionality were found. Hamilton depression scale (HAM-D) was evaluated as 35 on admission. Electroconvulsive therapy (ECT) was planned and applied for 7 sessions due to reduced functionality and serious suicidal thoughts. Her treatment was arranged as tetrabenazine 25 mg/d and aripiprazole 10 mg/d. After ECT, there was a decrease in involuntary movements. During her follow-up, depressive complaints and suicidal thoughts regressed, her delusions disappeared and functionality increased. At discharge, the HAM-D scale resulted as 4.

Discussion: Depressive symptoms recovering after ECT have been described in the literature, our patient's dyskinetic movements also benefited from ECT made it different from other cases. The relationship of this situation with chorea disease can be discussed. It can also be discussed that the etiology of depression may be chorea disease, tetrabenazine use, or impairment in functionality.

Conclusion: The most common psychiatric disorder in chorea is depression. As in our case, ECT can be used as a treatment option.

PB60

Aripiprazol İlişkili Bir Rabdomiyoliz Vakası

Cısel Yazan Songur¹, Ayse Kutlu¹, Hursit Apa²

¹S.B.Ü Dr. Behçet Uz Çocuk Hastalıkları ve Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk ve Ergen Psikiyatrisi, İzmir

²S.B.Ü Dr. Behçet Uz Çocuk Hastalıkları ve Çocuk Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Acil Ünitesi, İzmir

Giriş: Son yıllarda çocuk ve ergen psikiyatrisinde atipik antipsikotik kullanımı yaygınlaşmaktadır. Atipik antipsikotiklerin yan etkilerinin takibi gerekmektedir. Rabdomiyoliz, antipsikotik ilaçların nadir görülen ancak ciddi bir yan etkisidir. Bu yan etkiyle ilişkilendirilen mekanizmalar arasında serotonerjik veya dopaminerjik blokaj yer almaktadır. Bu bildiri; hastalık kaygısı bozukluğu nedeniyle takip edilmekte olan 17 yaşında bir erkek hastanın oral aripiprazol 2,5 mg/gün tedavisinin 13. gününde oluşan ilaç ilişkili rabdomiyoliz vakası sunulacaktır.

Olgu Sunumu: Tıbbi hastalık ve medikal tedavi öyküsü bulunmayan 17 yaşında bir erkek hasta çocuk psikiyatrisi kliniğine sürekli hastalanmakla ilgili endişeler nedeniyle başvurdu. Kendisinde bedensel bir hastalık olduğuna dair aşırı değerlendirilmiş düşünceleri mevcuttu. Daha önceki poliklinik başvurularında patolojik bir bulguya rastlanmamıştı. Soygeçmişinde teyzesi ve teyzesinin kızında şizofreni tanısı mevcuttu. Olgu hastalık kaygısı bozukluğu olarak değerlendirilip aripiprazol 2,5 mg /gün oral olarak başlandı. Tedavinin 13. gününde mide bulantısı, baş dönmesi ve halsizlik yakınmalarıyla acil servise başvurdu. Vitalleri olağan olan hastanın laboratuvarında WBC:7.91 103/uL, AST: 347 IU/L, ALT: 119 IU/L, LDH:447 IU/L, CK:18942 IU/L olarak saptandı. Öyküsünde CK yüksekliğine neden olabilecek enjeksiyon, enfeksiyon, ağır spor yapma veya alkol-madde kullanımı yoktu. Hasta aripiprazol ilişkili rabdomiyoliz olarak değerlendirildi. Acil serviste izlenen hastada antipsikotik tedavi kesilerek intravenöz hidrasyon başlandı. İzlemin 5. gününde şikayetleri geçen ve kontrol CK değerleri 626 IU/L'ye gerileyen hasta taburcu edildi.

Sonuç: Bu vakada erken yaşta, çok düşük doz ve kısa süreli antipsikotik kullanımında bile ciddi bir yan etki olarak rabdomiyoliz gelişmiştir. Tedavi öncesi kan tetkiklerinin yapılması ve takiplerde tekrarı gerekmektedir. Çoğu zaman nonspesifik olan kas yorgunluğu, ağrı ve güçsüzlük gibi semptomların antipsikotik ilişkili rabdomiyolizin ilk belirtileri olabileceği klinisyenlerce

PB60

A Case of Rhabdomyolysis Associated with Aripiprazole

Cisel Yazan Songur¹, Ayse Kutlu¹, Hursit Apa²

¹S.B.Ü Dr. Behçet Uz Pediatrics and Surgery Training and Research Hospital Child and Adolescent Psychiatry, İzmir

²S.B.Ü Dr. Behçet Uz Pediatrics and Pediatric Surgery Training and Research Hospital, Pediatric Emergency Unit, İzmir

Introduction: In recent years, the use of atypical antipsychotics has become widespread in child and adolescent psychiatry clinics. Close patient monitoring is required to follow up on the side effects of atypical antipsychotic drugs. Rhabdomyolysis is a rare but serious side effect of antipsychotic medications. Mechanisms associated with this serious side effect include serotonergic and dopaminergic receptor blockade. In this report; a case of drug-related rhabdomyolysis developing on the 13th day from the initiation of oral aripiprazole 2,5 mg/day treatment in a 17-year-old male patient who is being followed up for disease anxiety disorder will be presented.

Case Report: A 17-year-old male patient, who had no previous medical illness or medical treatment history, was applied to the department of child and adolescent psychiatry because of concerns about his constant illness. He had overvalued thoughts that he had a physical illness. No pathological finding was found in his various outpatient clinic admissions she applied for before. In her family history, her aunt and aunt's daughter were diagnosed with schizophrenia. The case was evaluated as an illness anxiety disorder and aripiprazole 2,5 mg/day was started orally. On the 13th day of aripiprazole therapy, he was admitted to the emergency service with complaints of nausea, dizziness, and weakness Vital findings were observed as usual. The patient's laboratory parameters were WBC: 7.91 10³ / uL, AST: 347 IU / L, ALT: 119 IU / L, LDH: 447 IU / L, CK: 18942 IU / L. No history of injection, infection, heavy sports, or alcohol-substance use that could cause rhabdomyolysis was found in the questionnaire regarding CK elevation. The patient was evaluated as aripiprazole- associated rhabdomyolysis. The patient, who was followed up in the emergency service, was discontinued atypical antipsychotic treatment and intravenous hydration therapy was started. The patient whose clinical complaints passed and regressed to 626 IU / L with control CK on the 5th day of the treatment was discharged.

Discussion: In this case, rhabdomyolysis may occur as a serious side effect even with very low doses and short-term use of antipsychotics in the early age period. Routine blood levels in hemogram and biochemistry parameters should be seen before the start of treatment and should be repeated in subsequent follow-ups. It should be noted by the clinician that symptoms such as muscle fatigue, pain, and weakness, which are often regarded as non-specific, may appear as the first signs of antipsychotic-associated rhabdomyolysis.

PB61

Karaciğer Naklinde Kullanılan Bir İmmünsüpresif Ajan Olan Takrolimusa Bağlı Yeni Gelişen Deluzyonel Bozukluk

Metin Aslan, Dicle Dilay Demir, Sümmeyye Kurtuluş Çallı, Filiz İzci, Engin Emrem Beştepe
Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

Giriş: Takrolimusun hem dopaminerjik hem de NMDA reseptör sistemleri üzerinde düzenleyici etkileri vardır. Karaciğer naklinden 27 ay sonra sanrısız bozukluk geliştiren karaciğer nakli alıcısının olgusunu paylaşacağız.

Vaka: Yaklaşık 6 ay önce başlayan ve son 2-3 haftadır artış gösteren eşine karşı şüphencilik, onun kendisini aldattığını düşünme, evine eşi tarafından muska yerleştirildiğini düşünme ve eşine karşı saldırganlık şikayetlerinin gelişmesiyle tanı ve tedavi düzenlenmesi amacıyla servisimize yatırılmıştır. Hastanın düzenli kullandığı ilaçlar prednizolon 5mg/gün, takrolimus 4mg/gün olup, hastanın takrolimus kan düzeyi 6,9 ng/mL olarak ölçüldü. Fiziksel ve nörolojik muayeneleri normaldi. Psikiyatrik muayenesinde ruh hali ve duygulanımı disforikti. Algı bozukluğu tarif edilmedi. Düşünce içeriğinde jaluzik ve persekütif hezeyanları mevcuttu. Oral paliperidon 9mg / gün ile başladık. Yatışının ikinci haftasında sanrılar geriledi ve hasta taburcu edildi.

Tartışma: Karaciğer transplantasyonundan birkaç ay sonra immünsüpresif rejimi stabil olan ve nörolojik veya metabolik anormallikleri olmayan bir hastada bir psikoz vakası sunuyoruz. Hastanın tıbbi ve aile öyküsünde affektif ve psikotik bulgular açısından negatif olması ve madde kullanım öyküsü olmaması nedeniyle ve premorbid hastalık hikayesinin olmaması bize bu tanıya yönlendirdi.

Sonuç: Takrolimus psikotik ve nörolojik semptomlarla ilişkili olabilen ve solid organ alıcı hastalarında immünsüpresif ajan olarak yaygın kullanılan bir ilaçtır ve psikoz nadir bir yan etki olarak görülmesine rağmen tedavi uyumunu bozmakta ve bu sebeple organ nakli ve hastalık prognozunu olumsuz yönde etkilemektedir ve böyle durum gelişen hastalarda antipsikotik tedavi ile tablo kontrol altına alınabilir.

PB61

Tacrolimus Induced New-Onset Delusional Disorder, Associated with Immunosuppressive Agent Use Liver Transplantation

Metin Aslan, Dicle Dilay Demir, Sümmeyye Kurtuluş Çallı, Filiz İzci, Engin Emrem Beştepe
Erenköy Mental and Nervous Diseases Training and Research Hospital, Istanbul

Introduction: In DSM-5 psychotic disorders are characterized by the presence of delusions, hallucinations, bizarre behaviours and disorganized speech. There are many organic causes of psychotic disorders, such as infections, trauma, tumours and drugs. Calcineurin inhibitors such as tacrolimus have regulatory effects on both dopaminergic and N-methyl-D-aspartate receptor systems (1). There are few reports that shows that describe psychosis induced by the tacrolimus (2-3). We report case that liver transplant receiver who developed delusional disorder 27 months after that procedure.

Case Presentation: The patient is 49 years old women, high school educated, married, has 3 children, lives with her husband and one of her children and she works as an accountant in her husband's firm. Patient had no reported psychiatric history until six month ago and the patient was admitted to our service for the purpose of diagnosis and treatment with the development of scepticism towards her husband, which started about 6 months ago and increased in the last 2-3 weeks, thinking that her husband cheating on her and her husband had placed an amulet in house and result of this situation she shows aggression against to him. In the medical history of the patient, band ligation was applied 3 times due to oesophageal bleeding, 27 months before her hospitalization she received liver transplantation from a living donor due to autoimmune liver cirrhosis and she had hysterectomy and oophorectomy operation 3 months ago. During this period and in the past, there was no psychiatric application or treatment. The drugs that the patient uses regularly is prednisolone 5mg / bid, tacrolimus 4mg / bid, ursodeoxycholic acid 250mg / bid, and the patient's tacrolimus blood level was measured as 6.9 ng / mL 1 month ago. She smokes 1 pack of cigarettes a day for 20 years and uses alcohol rarely and no psychoactive substance use described. Her physical and neurological examinations were normal. In her psychiatric examination, self-care ability was enough, she was conscious, oriented in three axes, and was cooperative and she had eye contact. Her mood and affect were dysphoric. The amount of speech was natural. The perception disorder was not described. She had jealousy and paranoid and persecutory delusions. Her attention and concentration were normal, administrative functions were preserved. Her judgment was insufficient, and her insight was insufficient with the psychiatric situation she was in. Routine biochemistry, hemogram, hormone and urine tests, and substance metabolites were within the normal range. With the pre-diagnosis of delusional disorder according to DSM-V criteria, the patient was started on haloperidol 10 mg / bid, biperiden 5 mg / bid intra-muscular injection, and olanzapine 10 mg / bid oral treatment. After 3 days, the patient's treatment and service compliance were become enough, and the injection treatment and olanzapine were stopped and started with oral paliperidone 9mg / bid. On the second week of her hospitalization, in the psychiatric interview it was observed that the paranoid, persecutory and jealousy delusions regressed. 150 mg of

paliperidone intramuscular injection was administered for the long-term treatment plan, and the patient, whose insight and treatment compliance developed, was discharged.

Discussion and Conclusion: Tacrolimus is used for solid organ transplantations and one third of transplant recipients experience neurologic side effects, however there are limited reports on psychotic disorders (4-5). We present a case of psychosis in a patient with a stable immunosuppressant regimen and without neurological or metabolic abnormalities several months after liver transplantation. The patient's medical history and presentation guide our diagnosis is lead there is no premorbid symptoms, family history was negative for affective or psychotic disorders and the patient denied history of substance use. In this case, the patient's immunosuppressive treatment caused led to non-adherence with her medical treatment, potentially risking transplant rejection.

In conclusion, Tacrolimus is a drug used widely in the immunosuppressive agent of solid organ recipient patients who can be associated with psychotic and neurological symptoms. Although psychosis is a rare side effect of immunosuppressive agents, it can reduce treatment adherence, risking tissue rejection and worsening the prognosis for transplant recipients and if psychotic symptoms occurs in a patient using tacrolimus, it could be managed with an antipsychotic treatment.

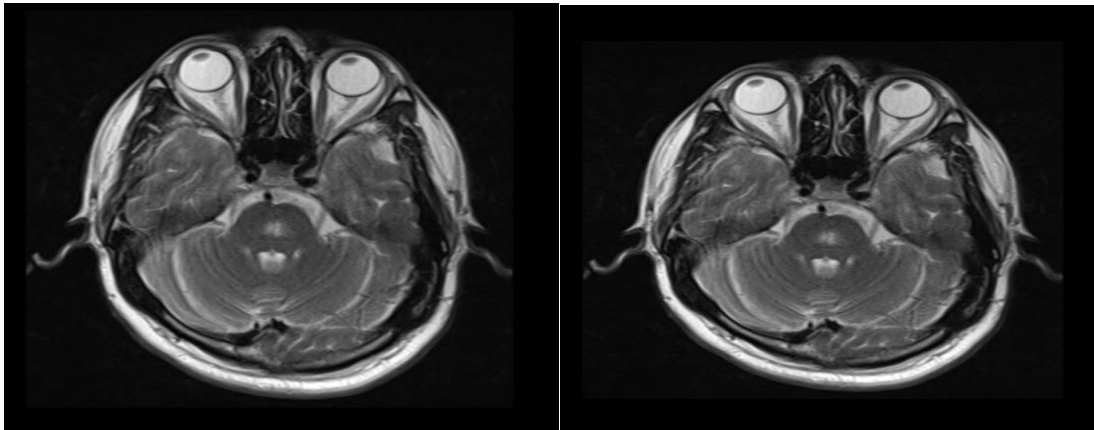
PB62

Manik Atak Tablosuyla Gelen Myelinoliz Vakası

Muhammed Emin Boylu, İsmet Kırpınar
Bezmiâlem Vakıf Üniversitesi, İstanbul

Amaç/Giriş: Santral pontin miyelinoliz, ponstaki demiyelinizan lezyonlarla ilişkili nörolojik bir hastalıktır. Genellikle elektrolitik bozukluklardan, özellikle şiddetli hiponatreminin hızlı düzelmesinden kaynaklanır. Nörolojik semptomların yanı sıra kişilik değişiklikleri, uygunsuz duygulanım, duygusal değişkenlik, psikoz ve deliryum gibi nöropsikiyatrik semptomlarla da ortaya çıkabilir. Bu sunumda manik atak şeklinde klinik görünüm veren bir miyelinoliz vakasından bahsedilecektir.

Olgu: 48 yaşında erkek hasta konuşmada artış, küfürlü konuşma, uyku ihtiyacında azalma, sinirlilik, enerji ve iştah artışı, psikomotor ajitasyon bulgularıyla polikliniğimize başvurdu. Ayrıntılı muayene ve tedavi için kliniğe yatırılan hastada konuşma bozukluğundan şüphelenilmesi ve geç başlangıçlı bir atak olarak değerlendirilmesi nedeniyle beyin MR istendi. Beyin MR sonucunda bilateral kaudat nükleus, putamen ve beyin sapı pons santralinde hiperintens sinyal özelliği gösteren tutulum alanları olduğu görüldü. Hastanın anamnezi ayrıntılandırıldığında 1,5 ay kadar önce tansiyon yüksekliği nedeniyle ACE inhibitörü grubu bir antihipertansif tedavi başlandığı öğrenildi. 2 hafta kadar sonrasında bulantı ve kusması olan hastanın acil servise başvurduğu ve burada serum sodyum değerinin [Na] 115 mEq/L olarak bulunduğu bunun üzerine yatırılarak sodyum replasman tedavisine başlandığı bilgisi alındı. 2 gün sonra hastanın mevcut olan uyku ihtiyacında azalma, çok ve hızlı konuşma, irritabilite gibi bulgularının ortaya çıktığı ve psikiyatriye yönlendirildiği bu süreçte aralarında lityum, ketiapin gibi farklı psikotropoların kullanıldığı fakat kliniğinde gerileme olmayan hastanın yatış için tarafımıza yönlendirildiği tespit edildi. Hasta tedavisinin devamı için nöroloji servisine devredildi.

Tartışma: Geç başlangıçlı bipolar afektif bozukluk düşünülen hastalarda organik patolojilerin dışlanması konusunda dikkatli olmak gerekmektedir. Myelinoliz, ensefalit gibi organik tablolar bazen önplanda psikiyatrik semptomlarla başvurabilmektedir. Psikiyatristlerin bu ihtimalleri ayırıcı tanıda düşünmeleri gerekmektedir.

PB62

Myelinolysis Case Presenting With Manic Episode

Muhammed Emin Boylu, İsmet Kirpınar
Bezmialem Vakıf University, Istanbul

Introduction: Central pontine myelinolysis is a neurological disease associated with demyelinating lesions in the pons. It is usually caused by electrolytic disturbances, especially the rapid recovery of severe hyponatraemia. In addition to neurological symptoms, it can also occur with neuropsychiatric symptoms such as personality changes, inappropriate affect, emotional lability, psychosis, and delirium. In this presentation, a case of myelinolysis with manic attack will be discussed.

Case: A 48-year-old male patient was admitted to our outpatient clinic with increased/abusive speech, decreased need for sleep, nervousness, increased energy and appetite, and psychomotor agitation. The patient was admitted to the clinic for detailed examination and treatment. Brain MRI was requested due to the suspicion of speech impairment and it was evaluated as a late-onset attack. MRI revealed involvement areas showing hyperintense signal in the bilateral caudate nucleus, putamen and brainstem pons center. When the history of the patient was detailed, it was learned that an antihypertensive treatment in the ACE inhibitor group was started 1.5 months ago due to high blood pressure. It was learned that the patient, who had nausea and vomiting about 2 weeks later, applied to the emergency department and his [Na] 115 mEq/L, after which he was hospitalized and started sodium replacement therapy. After 2 days, it was determined that the patient's symptoms such as sleep disorder, excessive speech and irritability. He was referred to psychiatry, during this process different psychotropes were used. The patient was referred to us for hospitalization. The patient was transferred to the neurology service for the continuation of his treatment.

Discussion: It is necessary to be careful about excluding organic pathologies in patients with suspected late-onset bipolar affective disorder. Myelinolysis can sometimes present with psychiatric symptoms in the foreground. Psychiatrists should consider these possibilities in differential diagnosis.

Sertralin ile Tedavi Edilen Bir Psikojenik Ses Kısıklığı: Bir Olgu Sunumu

Doğancan Sönmez, Çiçek Hocaoğlu

Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Tıp Fakültesi, Rize

Giriş: Psikojenik disfoni, belirgin yapısal veya nörolojik patolojinin yokluğunda ses kaybını ifade eder. Kadınlarda 8:1 oranında daha sık görülen bir bozukluktur. Ses bozukluğu kliniklerine başvuran hastalarda yapılan bir çalışmalardan bildirilen yaygınlık oranları %4-5 arasındadır. Etiyolojisi hala net olmamakla beraber hastanın yaşamında meydana gelen psikolojik stresli bir olayın durumu tetiklemede rol oynadığı belirtilmiştir. Bu olgu sunumunda sertralin ile tedavi edilmiş erkek cinsiyette bir psikojenik disfoni vakası sunacağız.

Olgu Sunumu: Bay Ü.A, 32 yaş, bekar, lise mezunu, çalışan erkek hastadır. Daha önceden psikiyatrik tedavi öyküsü olmayan hasta ani başlayan ses kısıklığı ve aralıklı konuşamama şikayeti ile psikiyatri polikliniğine annesi ile başvurdu. Hasta yaklaşık 3 hafta önce iş yerinde patronu ile çalışma arkadaşlarının yanında yaşadığı bir tartışma sonucu patronuna cevap veremediğini konuşamadığını ve sonrasında ses kısıklığı yaşadığını ifade etti. Çalışma arkadaşlarının önünde yaşadığı bu durumun kendisini çok utandırdığını, belli bir süre iş yerine gidemediğini belirtti. Hasta kulak burun boğaz ve nöroloji bölümüne muayene olmuş. Herhangi bir organik sebep bulunamayınca psikiyatri polikliniğine yönlendirilmiş. Hasta kendisini yorgun, mutsuz ve keyifsiz hissettiğini, yoğun bir utangaçlık duygusu yaşadığını ifade etti. Şahsin psikiyatrik muayenesi ve değerlendirmesi sonucu şahısa DSM-5'e göre Major Depresif Bozukluk ve psikojenik disfoni tanısı konuldu. Şahısa sertralin 50 mg/gün tedavisi başlandı. Doz kademeli olarak 100 mg/gün'e çıkarıldı. Şahıs poliklinikten yaklaşık 3 ay boyunca takip edildi. Hastanın ses kısıklığı dramatik bir şekilde düzeldi.

Tartışma: Psikojenik ses kısıklığının etiyolojisi çok faktörlüdür. Tedavisine multidisipliner yaklaşmak gerekir. Olgumuz literatürde nadir olarak bildirilen erkek bir psikojenik ses kısıklığı vakasıdır.

Anahtar Kelimeler: Psikojenik disfoni, Sertralin, Ses bozuklukları

PB70

A Psychogenic Dysphonia Treated With Sertraline: A Case Report

Doğancan Sönmez, Çiçek Hocaoğlu

Recep Tayyip Erdogan University Faculty of Medicine, Rize

Introduction: Psychogenic dysphonia refers to the loss of voice in the absence of obvious structural or neurological pathology. It is a disorder that is more common in women with a ratio of 8: 1. The prevalence rates reported in a study conducted on patients admitted to voice disorders clinics are between 4-5%. Although its etiology is still unclear, it has been stated that a psychologically stressful event that occurs in the patient's life plays a role in triggering the situation. In this case report, we will present a male psychogenic dysphonia case treated with sertraline.

Case Report: Mr. Ü.A, 32 years old, single, high school graduate, working male patient. The patient, who did not have a history of psychiatric treatment before, presented to the psychiatry outpatient clinic with his mother, complaining of sudden hoarseness and intermittent speech. The patient stated that he could not speak to his boss as a result of an argument he had with his boss and his colleagues about 3 weeks ago at work, and later experienced a hoarseness. He stated that this situation he experienced in front of his colleagues made him very embarrassed and that he could not go to work for a certain period of time. The patient was examined in the ear nose throat and neurology department. When no organic reason was found, she was referred to the psychiatry outpatient clinic. The patient stated that he felt tired, unhappy and depressed, and experienced an intense feeling of shyness. As a result of the psychiatric examination and evaluation of the person, a diagnosis of Major Depressive Disorder and psychogenic dysphonia was made according to DSM-5. The patient was started on sertraline 50 mg / day treatment. The dose was gradually increased to 100 mg / day. The person was followed up from the polyclinic for about 3 months. The hoarseness of the patient improved dramatically.

Discussion: The etiology of psychogenic hoarseness is multifactorial. A multidisciplinary approach to its treatment is required. Our case is a male psychogenic hoarseness case reported rarely in the literature.

Keywords: Psychogenic dysphonia, Sertraline, Voice disorders,

PB72

COVID-19 Enfeksiyonu Sonrası İlerleyen Dirençli Psikotik Semptomlar

Dicle Dilay Demir, Metin Aslan, Sümeyye Kurtuluş Çallı, Filiz İzci, Engin Emrem Beştepe
Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

Giriş: Bu posterde COVID-19 enfeksiyonu olmadan önce semptomları kontrol altında bulunan bir hastadan bahsedeceğiz. Enfekte olduktan sonra hastanın semptomları ağırlaştı, medikal ve somatik tedavilere dirençli seyretti.

Vaka: Hasta 3 yıllık şizofreni hastalığı öyküsü olan 21 yaşında bir kadındı. Hiç yatarak tedavi görmeden poliklinik üzerinden ayaktan takipliydi. Ailesiyle yaşıyordu. Hastanemize ilk başvurusu 3 ay önce ilaçlarını kullanmayı bırakmasıyla başlayan şüphecilik, takip edilme düşünceleri, uykusuzluk ve sinirlilik şikayetleri ile olmuştu. Yatışının beşinci gününde COVID-19 için yapılan test pozitif olarak sonuçlandı. Enfeksiyon tedavisi sonuçlandıktan sonra psikiyatrik semptomları daha da ağırlaştı. Persekütif sanrıları ve kız kardeşinin öldürülüp yeni birisiyle yer değiştirildiği şeklinde Capgras sanrısı geliştirdi. Yeme reddi vardı. 20mg/gün haloperidol, 10mg/gün biperiden, 20mg/gün olanzapin ve züklopentiksol 100mg/hafta tedavisiyle semptomları ilerlemeye devam etti. Dirençli semptomları sebebiyle elektrokonvülsif tedavi planlandı ve 12 seans uygulandı. Şikayetleri gerilemedi, klozapin tedavisi başlandı 300mg/gün'lük doza yükseltildi. Paranoid, persekütif sanrıları, uyku düzeni iyileşmeye başladı, 59 günün sonunda taburcu oldu.

Tartışma: Solunum yolu virusları bazı çalışmalara göre nöroinvasiv özelliklere sahiptirler. Örneğin influenza ve psikoz ilişkisi İspanyol Gribi pandemisinden beri bildirilmektedir. COVID-19 pandemisi boyunca birçok nörolojik ve psikiyatrik semptom bildirilmiştir. Etyolojinin multifaktöriyel olabileceği düşünülmektedir, viral enfeksiyonun direkt etkileri, serebrovasküler hastalıklar, fizyolojik kompensasyonun düzeyi, immünolojik yanıt, tıbbi girişimler, sosyal izolasyon, ağır ve ölümcül hastalığın psikolojik etkisi dahil olabilir. İlişki için aradaki mekanizma tam olarak bilinmese de SARS-CoV-2 enfeksiyonundaki gibi hiperinflamatuvar süreçler olabileceği düşünülmektedir.

Sonuç

Bu vakayla COVID-19 enfeksiyonu sonrasında psikotik semptomların ağırlaşması ve dirençli hale gelmesine vurgu yapılmak istenmiştir. COVID-19 enfeksiyonu yol açtığı diğer semptomların yanı sıra psikiyatrik semptomların ortaya çıkmasına veya mevcut semptomların kötüleşmesine sebep olabilir.

PB72

Worsened And Persistent Psychotic Symptoms After COVID-19 Infection

Dicle Dilay Demir, Metin Aslan, Sümeyye Kurtuluş Çallı, Filiz İzci, Engin Emrem Beştepe

Erenköy Mental and Nervous Diseases Training and Research Hospital, Istanbul

Introduction: We introduce a patient diagnosed with schizophrenia whose symptoms were under control before COVID-19 infection. After being infected, the symptoms got worsened and resistant to medical and somatic treatments.

Case: The patient was 21-year-old woman with history of schizophrenia for three years followed by the outpatient clinic with no hospitalization. Her first admission to our hospital was with complaints like suspiciousness, thoughts of being watched, insomnia, irritability that started to occur in the past 3 months as she stopped using medication. She was admitted to the psychiatric ward. On fifth day of her admission her nasopharyngeal swab was positive for COVID-19 infection. After the treatment for the infection was completed her psychiatric symptoms got worsened. She experienced persecutory delusions and the Capgras delusion and believed that her sister was murdered and someone replaced her. . She refused to eat mostly. She was treated with 20 mg/day haloperidol with 10 mg/day biperiden, olanzapine 20mg/day and zuclopenthixol 100mg/week intramuscular injection but symptoms kept worsening. Because of the persistent symptoms electroconvulsive therapy (ECT) was planned and administered 12 sessions. Her symptoms wasn't improved enough so clozapine treatment had started and increased the dose 300mg/day. Her paranoid and persecutive delusions, sleep quality started to recover and she was discharged after 59 days of hospitalization.

Discussion: Respiratory viruses have neuroinvasive capacities according to some studies. The association between influenza infection and psychosis has been reported since the Spanish Flu pandemic. During the COVID-19 pandemic there have been so many reports of neurological and psychiatric symptoms. The aetiology is likely to be multifactorial and might include the direct effects of viral infection, cerebrovascular disease, the degree of physiological compromise, the immunological response, medical interventions, social isolation, the psychological impact of severe and fatal illness. Even the exact mechanism for the relationship is, however, unknown, there might be a hyperinflammatory state similar to SARS-CoV-2 infection and raised levels of TNF and other cytokines have been observed in patients with first-episode psychosis.

Conclusion: With this case we tried to imply the exacerbation and persistence of psychotic symptoms after the COVID-19 infection. COVID-19 infection, beside the other common symptoms, could also lead onset of psychiatric symptoms or worsen already existing symptoms.

PB73

COVID-19 Pandemisinde Haftasonu Sokağa Çıkma Yasakları ile Acil Servisten İstenen Psikiyatri Konsültasyonlarının İlişkisinin İncelenmesi

İmran Gökçen Yılmaz Karaman, Leman Deniz Türk, İremnur Ersan
Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Kliniği, Eskişehir

Giriş ve Amaç: Pandemi gibi insani krizlerde yaygın bir korku, kaygı ve endişe iklimi hâkim olur. Karantina ve izolasyon gibi önlemler ise kişinin sosyal destek ağlarını zayıflatır. Bu süreçlerde bireylerin belirsizliğe tahammül etme kapasiteleri önemli ölçüde zorlanır. Çalışmamız bir üniversite hastanesinin acil servisine hafta sonu sokağa çıkma yasaklarının olduğu iki ay ve bunu takip eden iki ay içerisinde başvuranların psikiyatri konsültasyonlarının incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Hafta sonu sokağa çıkma yasaklarının olduğu 01 Nisan 2020- 31 Mayıs 2020 ile yasakların kaldırıldığı 01 Haziran 2020- 31 Temmuz 2020 periyodlarında acil servise yapılan toplam başvuru sayıları ve psikiyatri servisine yapılan konsültasyonlar geriye dönük olarak incelendi. Çalışmaya başlamadan önce Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Girişimsel Olmayan Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'ndan ve Sağlık Bakanlığı'ndan onay alınmıştır.

Bulgular ve Sonuç: Acil servise hafta sonu sokağa çıkma yasaklarının olduğu dönemde toplam 354, olmadığı dönemde toplam 1006 başvuru yapılmıştı. Başvuran kişilerden psikiyatri konsültasyonu istenme oranı hafta sonu sokağa çıkma yasaklarının olduğu dönemde anlamlı olarak yükseldi (%14.2 vs %7.1, $\chi^2 = 16.133$ $p < 0.001$). Cinsiyetlere göre ayrı ayrı değerlendirme yapıldığında kadınlarda anlamlı fark görülmezken (%14.6 vs %10.0, $\chi^2 = 2.493$ $p = 0.078$), erkeklerde sokağa çıkma yasağı döneminde istatistiksel olarak anlamlı şekilde daha sık psikiyatri konsültasyonu istendiği görüldü (%13.7 vs %5.2, $\chi^2 = 15.616$ $p < 0.001$). İntihar girişimi nedeniyle istenen tüm konsültasyonların tüm psikiyatri konsültasyonlarına oranı ise periyodlar arasında değişmemişti (%30.0 vs %31.0, $\chi^2 = 0.013$ $p = 0.535$), bu açıdan cinsiyetler arası fark görülmedi ($p > 0.05$). COVID-19 pandemisinde sokağa çıkma yasağının kadınları ve erkekleri ne açılardan etkilediği incelenmeli, pandeminin ruhsal yükünü hafifletmek için önleyici müdahaleler planlanmalıdır.

PB73

The Relationship Between Weekend Curfew Periods and Psychiatry Consultations At The Emergency Service: An Investigation In The COVID-19 Pandemic

İmran Gökçen Yılmaz Karaman, Leman Deniz Türk, İremnur Ersan

Eskişehir Osmangazi University Faculty of Medicine, Psychiatry Clinic, Eskişehir

Introduction: A climate of common fear and anxiety prevails in humanitarian crises such as the pandemic. Preventions such as quarantine and isolation weaken a person's social support networks. In these processes, the capacity of individuals to tolerate uncertainty is significantly challenged. Our study aimed to examine the psychiatric consultations of those who applied to the emergency service of a university hospital in two months period of the curfews on the weekend and the following two months.

Method: The total number of applications made to the emergency room and the consultations made to the psychiatry service between April 1, 2020 - May 31, 2020 (period with weekend curfews), and the periods of June 01, 2020 - July 31, 2020 (no curfew period), were retrospectively analyzed. Before starting the study, approval was obtained from Eskişehir Osmangazi University Non-Invasive Clinical Research Ethics Committee and the Ministry of Health.

Results and Conclusion: A total of 354 applications were made to the emergency department during the weekend curfews, and 1006 applications during the absence. The rate of requesting psychiatric consultation from the applicants was significantly higher during the weekend curfews (14.2% vs 7.1%, $\chi^2 = 16.133$ $p < 0.001$). When evaluating separately according to sexes, there was no significant difference in women (14.6% vs 10.0%, $\chi^2 = 2.493$ $p = 0.078$), while psychiatric consultations were requested more frequently in men during the curfew period (13.7% vs 5.2%, $\chi^2 = 15.616$ $p < 0.001$). The ratio of all consultations requested due to suicide attempt to all psychiatric consultations did not change between periods (30.0% vs 31.0%, $\chi^2 = 0.013$ $p = 0.535$), and there was no difference between sexes in this respect ($p > 0.05$). In the COVID-19 pandemic, the effects of the curfew on women and men should be examined, and preventive interventions should be planned to alleviate the mental burden of the pandemic.

	suicid		Acil psk kons		Acil başvurusu	
K	10	12	24	39	164	391
E	5	10	26	32	190	615
T	15	22	50	71	354	1006
	1	2	1	2	1	2

Beyin Sarsıntısı Sonrası Gelişen Klüver-Bucy Sendromu Olgusu

Ali Kandeğer, Şerife Odabaş Ünal

Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi, Konya

Giriş ve Amaç: Klüver-Bucy sendromu (KBS) hiperoralite, hiperseksüalite, görsel agnozi, emosyonel davranış değişiklikleri, plasidite, hipermetamorfoz ile karakterize bir sendromdur. Klüver-Bucy sendromu ilk kez 1930'larda Heinrich Klüver ve Paul Bucy tarafından, iki taraflı temporal lobektomi yapılan maymunlarda davranış değişiklikleri görülmesi üzerine tanımlanan nöropsikiyatrik semptomları olan bir sendromdur. Bu vakada beyin sarsıntısı sonrasında gelişen KBS olgusu sunulacaktır.

Olgu Sunumu: 41 yaşında erkek hasta, son bir aydır olan cinsel istekte artış, iştah artışı ve aşırı uyuma şikayetleri ile polikliniğe başvurdu. Cinsel istek artışının yaş farketmeksizin kız çocukları ve yaşlı kadınlarda dahil tüm kadınlara karşı olduğunu ifade ediyordu. Şikayetleri başlamadan yaklaşık 2 hafta önce araba kullanırken bir trafik kazası yaşadığı ve akselarasyon deselerasyon şeklinde sarsıntı geçirdiği öğrenildi. Etiyolojik incelemede kan tahlilleri, beyin manyetik rezonans görüntüleme, elektroensefalografi, polisomnografi tetkikleri istendi. Hastanın bu tetkiklerinde herhangi bir patoloji saptanmadı. Klüver-Bucy Sendromu tanısı ile aripiprazol 2,5 mg/gün tedavisi başlandı. Önce hiperseksüalite şikayeti gerileyen hastanın yaklaşık 3 aylık takibi sonrasında tüm belirtileri geriledi.

Tartışma: İnsandaki lezyonlar, hayvan deneylerindeki kadar kapsamlı ve tutarlı bir şekilde lokalize olmadığından tam sendrom nadiren görülür ve insanda kısmi bir KBS'yi belirtmek için, 3 veya daha fazla farklı semptom mevcut olmalıdır. KBS tedavisinde karbamazepin ve antipsikotiklerin yararlı etkileri gösterilmiştir. Olgumuzda aripiprazol 2,5 mg tedavisi ile dürtüsel davranışında ve cinsel istek artışında tam iyileşme gözlemlendi. Ancak hastadaki iyileşmenin aksonal bir dejenerasyonun (Wallerian dejenerasyon), zamanla kendini sınırlaması ve rejenere olmasıyla ilişkili olduğu da düşünülebilir.

A Case of Cluver-Bucy Syndrome Induced By Brain Concussion

Ali Kandeğer, Şerife Odabaş Ünal

Selcuk University Faculty of Medicine, Konya

Introduction: Klüver-Bucy syndrome (KBS) is characterized by hyperorality, hypersexuality, visual agnosia, emotional behavioral changes, placidity, and hypermetamorphosis. KBS is a neuropsychiatric clinical condition that was first described in the 1930s by Heinrich Klüver and Paul Bucy on the observation of behavioral changes in monkeys who underwent bilateral temporal lobectomy. In this report, the case of KBS induced after brain concussion will be presented.

Case Report: 41-year-old male patient, presented to the outpatient clinic with complaints of increased sexual desire, increased appetite, and excessive sleep over the last month. He expressed sexual desire towards all women, regardless of age, including girls and older women. It was learned that he had a car crash and suffered a concussion in the form of acceleration-deceleration about two weeks before his complaints began. Blood tests, brain magnetic resonance imaging, electroencephalography, and polysomnography tests were requested in the etiological examination. No pathology was found in these examinations of the patient. With the diagnosis of KBS, aripiprazole 2.5 mg/day treatment was begun. The patient's complaints of hypersexuality regressed first, and all symptoms regressed after a 3-month follow-up.

Discussion: Since human lesions are not as thoroughly and consistently localized as in animal experiments, the complete syndrome is rarely seen, and to indicate a partial KBS in humans, 3 or more different symptoms must be present. The beneficial effects of carbamazepine and antipsychotics have been demonstrated in the treatment of KBS. In our case, complete remission was observed in his impulsive behavior and hypersexuality with aripiprazole 2,5 mg/day treatment. However, the recovery in the patient may also be thought to be related to regeneration after axonal degeneration (Wallerian degeneration).

PB84

COVID-19 Pandemi Karantinası Sürecinde 45 Yaş Erişkinde Gelişen İlk Manik Epizod Vakası; Bir Olgu Sunumu

Mahmut Selçuk

Balıkesir Devlet Hastanesi, Psikiyatri, Balıkesir

Giriş: Bipolar duygulanım bozukluğu (BDB)' nun başlangıcı, daha çok biyo-psiko-sosyal yatkınlık ve çevresel stres etkenleri arasındaki etkileşim modeli ile tanımlanmaktadır (1,2). Günümüzün stres faktörü COVID-19 pandemisi ile ilişkili anksiyete bozukluğu, obsesif-kompulsif bozukluk, travma sonrası stres bozukluğu ve psikotik ataklar tanımlanmıştır (4). Biz de bu çalışmamızda COVID-19 pandemi karantinası ile ilişkili bir ilk atak manik epizod olgusunu sunuyoruz.

Olgu: Kasım 2020'de, akut manik atak başlangıcı olan 45 yaşındaki bir erkek, 112 tarafından acil servise getirildi. 1 hafta önce başlayan, uyku ihtiyacında azalma, psikomotor ajitasyon ve lögoreik konuşma tarifleniyordu. Öyküsünden, hastanın babasının halen COVID-19 tedavisi gördüğü ve bu nedenle hastanın da karantina altında olduğu anlaşılmaktaydı. Mevcut şikayetleri, babasının COVID-19 testinin pozitif çıkmasından sonraki bir hafta içinde ortaya çıkmıştı. Acil servisteki psikiyatrik muayenesinde hızlı ve tutarsız konuşma, büyüklük hezeyanları (kendisinin Mesih olduğunu ve insanlığı kurtarabileceğini düşünüyordu) ve coşkulu ruh hali gözlemlendi. Hastanın ailesinde psikiyatrik hastalık öyküsü yoktu. Biyokimyasal testleri ve beyin bilgisayarlı tomografi görüntülemesinde semptomlarını açıklayabilecek organik bir nedene rastlanmadı. Hastaya semptomu olmamasına rağmen psikiyatri servisine yatış düşünülebileceği için acil serviste alınan COVID-19 numunesi test sonucu pozitif çıktı. Ayaktan olanzapin tablet 10 mg / gün başlandı ve hasta COVID-19 karantinası bittikten sonra poliklinik takibi önerisiyle evine pandemi önlemleri dahilinde taburcu edildi. Üç hafta sonraki psikiyatrik muayenesinde semptomlarının gerilediği görüldü ve tedavisine olanzapine 15 mg / gün ile devam edildi.

Sonuç: COVID-19 salgınının hem fiziki hem ruhsal sağlığı etkilediği açıktır (3,4). Pandemi, toplumumuzdaki en yaygın ve güncel psikolojik stres faktörlerinden biri olarak kabul edilebilir. Hastamızda görülen ilk manik atağın tetiklenmesinde de pandeminin yarattığı stres rol oynamış olabilir.

PB84

First Manic Episode in 45-Year-Old Adult During COVID-19 Pandemic Lockdown: A Case Report

Mahmut Selçuk

Balıkesir State Hospital, Psychiatry, Balıkesir

Introduction: The onset of bipolar disorder (BD) seems to be described by the interaction model between bio-psychological vulnerability and environmental stressors. (1,2). Given that the literature describes anxiety, obsessive-compulsive response, the development of post traumatic stress disorder and psychosis related to COVID-19 (4), we will present a case of first manic episode associated with COVID-19 pandemic lockdown.

Case Presentation: In november 2020, a 45 year-old man with acute onset of a manic episode was consulted to the psychiatry department after applying to the emergency service. The main symptom was a lack of sleep starting one week previously. The man was observed with grandiose and logorrheic speech with psychomotor agitation. The patient's father was being treated for covid-19 and the patient was therefore in lockdown. All these symptoms gradually appeared in the last one week after his father's positive test for COVID-19. The following symptoms were observed by the psychiatrist: incoherent speech, grandiosity (he thought he was Messiah and he could save the humanity), sleep fragmentation, and euphoric mood. The patient was tested positive for COVID-19 while he was at the emergency service however he did not have COVID-19 symptoms. No psychiatric familial history has been reported. Both blood tests and brain image (CT) were not suggestive of an organic cause clarifying the symptoms. Olanzapin 10 mg/day started on and the patient discharged for outpatient follow-up after the end of patient's COVID-19 lockdown. After three weeks the patient showed a stabilized mood and continued the olanzapine 15 mg/day.

Conclusion: It is so clear that the COVID-19 pandemic affects not only physical health, but also mental health (3,4). COVID-19 pandemic can be considered one of the most topical psychological stressor in our society. The author suggests that pandemic played a critical role in triggering the presented late onset manic episode.

References:

1. Craddock, N., & Jones, I. (1999). Genetics of bipolar disorder. *Journal of medical genetics*, 36(8), 585-594.
2. Johnson, S. L., Cueller, A. K., Ruggero, C., Winett-Perlman, C., Goodnick, P., White, R., & Miller, I. (2008). Life events as predictors of mania and depression in bipolar I disorder. *Journal of abnormal psychology*, 117(2), 268.

3. Marchini, S., Van Ormelingen, O., & Delhayé, M. (2020). First manic episode in 14-year-old adolescent during COVID-19 pandemic lockdown measures: A case report. *Annals of Psychiatry and Treatment*, 4(1), 034-036.
4. Steardo, L., & Verkhatsky, A. (2020). Psychiatric face of COVID-19 . *Translational Psychiatry*, 10(1), 1-12.

PB85

Klozapine Bağlı Gelişen Akut Hipertrigliseridemi ve Metabolik Sendrom Olgusu

Emre Kayapınar, İrem Çetinbay Şişman, Sencan Sertçelik, Mehtap Arslan
Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi Psikiyatri Kliniği, İstanbul

Giriş: Klozapin tedaviye dirençli şizofreni hastalarında kullanılan intihar riskini de azalttığı bildirilen bir atipik antipsikotik ilaçtır. Klozapin kullanımına bağlı yan etkilerin sıklığı ve takibinin zorluğu nedeniyle kullanımı kısıtlı kalmaktadır. Bu yazıda ikili antipsikotik kullanımına rağmen tedaviye dirençli kabul edilip klozapin başlanan ve tedavi sonrası akut hipertrigliseridemi ve kan şekeri disregülasyonu gelişen bir olgu sunulması amaçlanmıştır.

Vaka: Olgumuz kronik şizofreni tanısıyla 20 yıldır takipli 44 yaşında erkek hasta, etkin süre ve dozda ikili antipsikotik kullanımına rağmen fayda görmemesi üzerine klozapin başlandı. Tedavisinin 9.günü klozapin 100 mg/gün dozuna çıkıldı. Rutin biyokimyasal parametrelerinde hipertrigliseridemi ve hipertrigliseridemi saptanması üzerine antilipidemik ve antidiyabetik tedavi başlandı.

Hastanın yatışındaki rutin tetkikleri:

Glikoz	91mg/dl
Tansiyon	130/80 mm/hg
HDL kolesterol	34 mg/dl
Trigliserid	329mg/dl
Kolesterol	224 mg/dl
VLDL kolesterol	66 mg/dl
VKİ	30

Klozapin tedavisinin 9.günü bakılan rutin tetkikleri:

Glikoz(açlık)	161 mg /dl
Tansiyon	135/85 mm/hg
HDL kolesterol	27 mg/dl
Trigliserit	645 mg/dl
Total kolesterol	264 mg/dl
VLDL kolesterol	169 mg/dl
LDL	Trig 400 üstü hesaplanamadı

Tartışma: Klozapin etkinliği, güvenilirliği ve yan etki profili iyi bilinen bir antipsikotik ilaçtır.Uzun dönem kullanımında metabolik sendrom yan etkileri olmasına rağmen akut dönemde görölen hipertrigliseridemi olgusu literatürde nadiren bulunmaktadır. Bu etkiye sebep olan mekanizmalar tam olarak bilinmemekle birlikte çalışmalar devam etmektedir. Yapılan bir araştırmada klozapin ve olanzapinin sıçan hepatositlerinde de-novo lipid ve kolesterol sentezini güçlü bir şekilde arttırdığı gösterilmiştir.

Sonuç: Klozapin ile ilişkili komplikasyonları önlemek ve yüksek lipid ve glikoz seviyelerine erken müdahale etmek için klinisyenler, klozapin tedavisinin başlangıcında yan etkileri ve biyokimyasal parametreleri yakından izlemelidir.

PB85

A Case of Clozapine Induced Acute Hypertriglyceridemia and Metabolic Syndrome

Emre Kayapinar, İrem Çetinbay Şişman, Sencan Sertçelik, Mehtap Arslan

Haydarpaşa Numune Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, Istanbul

Introduction: Clozapine is an atypical antipsychotic which is used in persistent schizophrenia and it is known to reduce the suicide risk. There are some limitations of using clozapine because of the side effects and the difficulties of monitoring. In this case, we aim to present a schizophrenia patient who had acute hypertriglyceridemia and the blood glucose dysregulation after using clozapine.

Case: Our case is a 44-year-old male patient with a diagnosis of persistent schizophrenia who has been followed for 20 years. Clozapine was started because, the patient did not benefit the use of a dual antipsychotic of an effective time and doses. While the clozapine was increased to 100 mg per day on the 9th day of his treatment, high triglyceride and glucose levels were determined in his routine blood analysis. On the 9th day of his treatment, antilipidemic and antiglycemic treatment was initiated because of the hypertriglyceridemia and hyperglycemia in his routine biochemical parameters.

Discussion: Clozapine is a well-known antipsychotic drug for its efficacy, safety and side effect profile. In long-term, although metabolic syndrome is a common side effects an acute hypertriglyceridemia case is rarely found in the literature. Although the mechanisms that cause this effect are not fully known, studies are ongoing. In a research, clozapine and olanzapine were shown to strongly increase de novo lipid and cholesterol synthesis in rat hepatocytes.

Conclusion: To prevent the clozapine related complications and for early intervention of higher lipid and glucose levels, clinicians must monitor side effects and biochemical parameters closely at the beginning of clozapine treatment.

PB89

Risperidon ve Valproik Asit ile Tetiklenen Priapizm Olgusu

Hasibe Ezgi Çankaya, Mehmet Güneş

Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi, Diyarbakır

Giriş: Priapizm, ağrılı penis ereksiyonu ile giden uzun süreli bir uyarıdır ve klinisyenler için endişe konusudur. Biz, risperidon ve valproik asit kullanımı ile priapizm gelişen bir olguyu ele aldık.

Olgu: 55 yaşında erkek hasta, lise mezunu, evli, ticaretle uğraşmakta. Polikliniğimize sinirlilik, öfke patlamaları, hayattan zevk alamama, sürekli uyuma ve enerji kaybı şikayetleri ile başvurdu. 32 yıldır psikiyatri başvurusu olduğu, suicidal girişim nedeniyle 20 yıl önce yatış öyküsünün olduğu; ilaç geçmişinde fluoksetin, venlafaksin, lityum ve olanzapin kullanımı olduğu belirtildi. Soygeçmişinde halasında ve kuzeninde “Bipolar Affektif Bozukluk” tanısı mevcuttu. Ruhsal durum muayenesinde, yaşından büyük gösteren, öz bakımı azalmış, konuşma miktarı azalmış, davranış ve psikomotor aktivite retardeydi. Duygudurumu depresif, dikkati azalmış ve pasif suicidal düşünceleri mevcuttu. Alınan anamnez, yapılan ruhsal durum muayenesi sonucu “Bipolar Depresyon” ön tanısı düşünülerek valproik asit 500 mg 2*1 ve risperidon 3 mg/gün başlandı. Risperidon 3 mg ve valproik asit 500 mg kullanımının altı saat sonrasında başlayan ağrılı ereksiyon gelişmesi üzerine acil servise başvurduğu bildirildi. Ürolojiye konsülte edildi. Penis, genital veya pelvik travma; enfeksiyon ve malignite kanıtı yoktu. Laboratuvar testleri yapıldı. Sonuçlar normal sınırlar içindeydi. Üroloji tarafından ilaca bağlı olarak gelişen priapizm lehine değerlendirildi ve intrakavernozal yıkamadan birkaç saat sonra tamamen düzeldi.

Sonuç: Risperidon, alfa1-adrenerjik antagonisttir; bu etki mekanizmasının, detümesansı engellemesi nedeniyle ilaca bağlı priapizmin nedeni olduğu varsayılmaktadır. Sitokrom P450 inhibitör etkisine sahip olan ve daha yüksek risperidon seviyelerine neden olduğu gösterilen valproik asit eklenmesiyle periferik alfa-adrenerjik antagonizmayı önemli ölçüde artırması mümkündür. Literatür incelemelerinde risperidon kullanımı sonrası priapizm olgularının çokça örneği bulunmaktadır ve reçete eden klinisyenler, priapizm komplikasyonun farkında olmalıdır.

PB89

A Case of Priapism Triggered By Risperidone and Valproic Acid

Hasibe Ezgi Çankaya, Mehmet Güneş

Dicle University Faculty of Medicine, Diyarbakır

Introduction: Priapism is a prolonged stimulation with painful penile erection and is a concern for clinicians. We discussed a case that developed priapism with risperidone and valproic acid use.

Case: 55-year-old male patient, high school graduate, married, engaged in business. He applied to our outpatient clinic with complaints of nervousness, bursts of anger, inability to enjoy life, continuous sleep and loss of energy. He had applied to psychiatry for 32 years, had a history of hospitalization 20 years ago due to suicidal attempt; it was stated that he used fluoxetine, venlafaxine, lithium and olanzapine in his drug history. In his family history, his aunt and cousin had a diagnosis of "Bipolar Affective Disorder". In his mental state examination, he looked older, self-care decreased, speech amount decreased, behavior and psychomotor activity were retarded. He had depressive mood, decreased attention and passive suicidal thoughts. Valproic acid 500 mg 2 * 1 and risperidone 3 mg / day were started considering the pre-diagnosis of "Bipolar Depression" as a result of the history and mental state examination. It was reported that he presented to the emergency department after the development of painful erection that started 6 hours after the use of risperidone 3 mg and valproic acid 500 mg. Urology was consulted. Penis, genital or pelvic trauma; there was no evidence of infection or malignancy. Laboratory tests were done. Results were within normal limits. It was evaluated by the urology in favor of drug-induced priapism and completely resolved a few hours after intracavernosal irrigation.

Conclusion: Risperidone is an alpha1-adrenergic antagonist; this mechanism of action is presumed to be the cause of drug-induced priapism, as it inhibits detumescence. It is possible to significantly increase peripheral alpha-adrenergic antagonism by adding valproic acid, which has cytochrome P450 inhibitory effect and has been shown to cause higher risperidone levels. There are many examples of priapism cases after risperidone use in literature reviews, and prescribing clinicians should be aware of the possibility of priapism complications.

PB94

Geç Başlangıçlı Obsesif Kompulsif Bozukluk ve Davranış Değişikliği Kliniği ile Gelen Frontotemporal Demans Olgu Sunumu

Seyma Duran, Sencan Sertçelik, Mehtap Arslan

Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi Psikiyatri Kliniği, İstanbul

Giriş: Frontotemporal demans kişilik, davranış ve duygulanım değişiklikleri ile karakterize içgörü kaybının eşlik ettiği, frontal ve /veya temporal loblarda atrofinin görüldüğü progresif nörodejenaratif klinik bir sendromdur. Davranışsal semptomlar, 45-65 yaşları arasında sinsi olarak başlar ve ilk olarak psikiyatrik hastalık tanısı alırlar. Obsesif-kompulsif bozukluk tipik olarak çocuklukta veya ergenlikte başlar. Bu vakada geç yaşta başlayan obsesif kompulsif bozukluk kliniğiyle birlikte davranış değişiklikleri olan hastada frontotemporal demans olgusu sunulması amaçlandı.

Vaka: 6 senedir bulaş obsesyonları nedeniyle temizlik kompulsiyonları olan 52 yaşında erkek hastada hastalık içgörüsü olmayıp son zamanlarda başlayan davranış değişiklikleri üzerine hasta yakınları tarafından getirildi. Hastada geç başlangıçlı obsesif kompulsif bozukluk düşünülerek tedaviye başlandı. Hastaya verilen çeşitli psikofarmakolojik ajanlara yetersiz yanıtın olduğu görüldü. Hastaya çekilen Manyetik Rezonans sonucunda bir patoloji saptanmayıp noröpsikolojik testlerde frontal yürütücü fonksiyonlarda kayıp saptandı. Progresyon gösteren obsesyon kompulsif, içgörü kaybı, disinhibisyon, sempati ve empati kaybı, nörogörüntüleme frontotemporal alanda atrofi ve hipometabolizma varlığı ile hasta muhtemel davranışsal –FTD olarak kabul edildi.

Tartışma: Hastaya uygulanan noröpsikolojik testlerde frontal yürütücü fonksiyonlarda kayıp olması nedeniyle demansiyel hastalıklar ön planda düşünüldü. Disinhibisyon ve kişilik değişiklikleri Alzheimer hastalığının son dönemlerinde görülen belirtiler olup hastada belirgin unutkanlığının olmaması ve minimal testinden 24 puan alması ile Alzheimer tanısından uzaklaşıldı. Yine Alzheimer'la ayırıcı tanıda en iyi yöntemler SPECT ya da PET-BT gibi nükleer tıp yöntemleridir.

Sonuç: İleri yaşta ilk kez başlayan psikiyatrik belirtilerde ayırıcı tanıda organik durumların dışlanması gereklidir. İleri yaştaki obsesyon ve kompulsiyonların beraberinde içgörü azlığı, impulsivite, agresyon, disinhibisyon varlığı, yargılama, apati gibi belirtilerin varlığında demansiyel sendromlar ayırıcı tanıda düşünülmelidir.

PB94

Frontotemporal Dementia Case Report Presented With Late Onset Obsessive Compulsive Disorder and Behavior Alteration Clinic

Seyma Duran, Sencan Sertçelik, Mehtap Arslan

Haydarpaşa Numune Training and Research Hospital, Psychiatry Clinic, Istanbul

Introduction: Frontotemporal dementia (FTD) is a progressive neurodegenerative clinical syndrome characterized by changes in personality, behavior and affect, accompanied by loss of insight and atrophy in the frontal and / or temporal lobes. Behavioral symptoms begin insidiously between the ages of 45 and 65 and are first diagnosed with a psychiatric illness. Obsessive-compulsive disorder typically begins in childhood or adolescence. In this case, we aimed to present a case of frontotemporal dementia in a patient who had behavioral changes with a clinical of late onset obsessive-compulsive disorder.

Case: A 52-year-old male patient, who had cleaning compulsions due to contamination obsessions for 6 years, was brought by his relatives because of the recent behavioral changes without insight into the disease. The patient was started on treatment considering late-onset obsessive-compulsive disorder. It was observed that there was an inadequate response to various psychopharmacological agents given to the patient. As a result of Magnetic Resonance, no pathology was detected, and loss of frontal executive functions was detected in neuropsychological tests. The patient was accepted as probable behavioral -FTD with the presence of progressive obsession compulsive, loss of insight, disinhibition, sympathy and empathy, presence of frontotemporal area atrophy and hypometabolism in neuroimaging.

Discussion: Due to the loss of frontal executive functions in the neuropsychological tests applied to the patient, dementia diseases were considered in the foreground. Disinhibition and personality changes are the symptoms seen in the last stages of Alzheimer's disease, and the patient did not have significant forgetfulness and got 24 points from the minimental test, so Alzheimer's diagnosis was avoided. Again, the best methods in differential diagnosis with Alzheimer's are nuclear medicine methods such as SPECT or PET-CT.

Conclusion: Organic conditions should be excluded in differential diagnosis of psychiatric symptoms that start at an advanced age for the first time. Dementia syndromes should be considered in the differential diagnosis in the presence of symptoms such as lack of insight, impulsivity, aggression, disinhibition, judgment, and apathy together with advanced age obsessions and compulsions.

PB110

Vortioksetin ile İlişkili Peteşi ve Ekimoz: Bir Olgu Sunumu

¹*Seden Demirci, ²Kadir Demirci,*

¹*Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi, Nöroloji AD, Antalya, Türkiye*

²*ASV Yaşam Hastanesi, Psikiyatri Kliniği, Antalya, Türkiye*

Giriş: Vortioksetin majör depresyon tedavisinde etkili olduğu bilinen çoklu etki mekanizmasına sahip yeni bir antidepresandır. Bulantı, kusma, diyare ve ağız kuruluğu en yaygın yan etkileridir. Yazımızda vortioksetin tedavisi sonrasında peteşi ve ekimoz gelişen bir hasta sunulmuştur.

Olgu: Psikiyatri polikliniğine dikkat ve bellek sorunlarının da olduğu depresif yakınmalarla başvuran 44 yaşındaki bayan hastanın bilinen ilaç, alkol ve madde kullanımı bulunmamaktaydı. Genel fiziksel-tıbbi muayenesi ve vital bulguları normaldi. Ruhsal durum muayenesinde depresif duygudurumu ve depresif yakınmaları vardı. Nöroloji hekimi tarafından yapılan muayenede nörolojik muayenesi normal saptandı ve SMMT puanı 30/30 idi. Laboratuvar incelemelerinde Tamkan, karaciğer, böbrek, tiroid fonksiyon testleri ve vitamin B12 düzeyi normaldi. Beyin MR ve EEG normaldi. Hastamıza depresif yakınmalarına yönelik olarak Vortioksetin 5 mg/gün tedavisi başlandı, 7 gün sonra 10 mg/gün dozuna çıkıldı. Hastamız vortioksetin başlanılmasından 2 hafta sonra üst ve alt ekstremitelerde olan peteşi ve ekimoz olarak gözlenen morluklarla başvurdu. Hematoloji, dermatoloji ve kalp-damar cerrahi hekimleri tarafından konsülte edilen hastada yapılan araştırma ve muayenelerde hiçbir patolojik bulgu saptanmadı. Fibrinojen, PT, aPTT, kanama zamanı, trombosit fonksiyon testleri ve periferik yayma normaldi. Parathormon, seruloplazmin, vaskülit belirteçleri, ferritin normaldi. Peteşi ve ekimozun vortioksetin ile ilişkili olduğu düşünülerek vortioksetin tedavisi kesilerek, venlafaksin başlandı. 10 günlük sürede peteşi ve ekimoz tamamen düzeldi. Naranjo skala skoru 7 olan hastanın, peteşi ve ekimozu muhtemel vortioksetinle ilişkili olarak değerlendirildi.

Tartışma: Hastamızda peteşi ve ekimoza neden olabilecek başka bir neden saptanmadığından peteşi ve ekimozun vortioksetin ile ilişkili olduğu düşünüldü. Hastanın şikayetlerinin vortioksetinin kesilmesi sonrasında yapılan kontrol muayenesinde düzeldiği görüldü.

Sonuç: Klinisyenler vortioksetinle tedavi edilen hastalarda peteşi ve ekimoz gibi dermatolojik yan etkiler konusunda dikkatli olmalıdırlar

PB110

Petechiae and Ecchymosis Related To Vortioxetine: A Case Report

¹*Seden Demirci*, ²*Kadir Demirci*,

¹*Akdeniz University School of Medicine, Department of Neurology, Antalya, Turkey*

²*ASV Life Hospital, Department of Psychiatry, Antalya, Turkey*

Introduction: Vortioxetine is a novel antidepressant with a multimodal mechanism of action which is known to be effective in major depressive disorder. The most common adverse effects with duloxetine are nausea, vomiting, diarrhea, and dry mouth. Here, we report a patient who developed petechiae and ecchymoses after vortioxetine treatment.

Case: A 44-year-old female patient applied to psychiatry outpatient clinic due to depressive complaints with memory and attention problems. There was no history of any known disease and usage of medication, alcohol, and substance. Her general physical examination and vital signs were normal. On psychiatric examination she had depressed mood. She was also evaluated by neurologist. Neurological examination was normal and Mini-mental State Examination was 30/30. Results of other laboratory investigations such as hemogram, liver, kidney, thyroid function, B12 vitamin test were normal. Magnetic resonance image of the brain and electroencephalogram were normal. Vortioxetine 5 mg daily was initiated for depressive symptoms; dose was increased to 10 mg after a week. Two weeks following initiating the vortioxetine, she applied to us again because of petechiae and ecchymosis in extremities. She was evaluated by hematologist, dermatologist and cardiovascular surgeon. No pathological finding was obtained as a result of further examinations and evaluations. The results of fibrinogen level, prothrombin time, active partial thromboplastin time, bleeding time, thrombocyte function tests, and peripheral smear tests were found to be normal. Parathyroid hormone, ceruloplasmin, vasculitis markers, and ferritin were also within normal limits. It was thought that petechiae and ecchymosis were related to vortioxetine treatment and then vortioxetine was stopped and venlafaxine was started. Petechiae and ecchymosis were completely resolved within ten days. According to the Naranjo causality scale (the score was 7) the petechial rash and ecchymosis were probably because of vortioxetine.

Discussion: Our patient developed petechiae and ecchymosis after vortioxetine treatment. Petechiae and ecchymosis were attributed to vortioxetine in this case because there was no other discoverable reason that may cause petechiae and ecchymosis. Moreover, they resolved after discontinuation of vortioxetine and were not observed in the control examination.

Conclusion: Clinicians should be aware of the dermatologic adverse effects such as petechiae and ecchymosis while treating their patients with vortioxetine.

PB117

Çocuklarda Uyku Bruksizmi Üzerinde Anksiyete Düzeyi ve Psikososyal Faktörlerin Etkileri: Bir Vaka-Kontrol Çalışması

¹Perihan Çam Ray, ²İffet Yazıcıoğlu,

¹Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları, Adana

²Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Adana

Amaç: Uyku bruksizmi çocukluk döneminde sık gözlenmekle birlikte çok farklı faktörlerin bir araya gelmesiyle ortaya çıkmaktadır ve yaş ilerledikçe sıklığı azalmaktadır. Bu çalışmanın amacı uyku bruksizmini etkileyen parafonksiyonel alışkanlıklar, uyku alışkanlıkları, ailesel ve çevresel faktörlerin ve çocukların anksiyete düzeylerinin uyku bruksizmi üzerindeki etkisinin değerlendirilmesidir.

Yöntemler: Çalışmaya, 6-11 yaş aralığında bruksizmi olan 38 ve bruksizmi olmayan 38 olmak üzere toplam 76 çocuk alınmıştır. Annelere Çocukluk Çağı Anksiyete Tarama Ölçeği (ÇATÖ) verilmiş ve annelerden, çocukların parafonksiyonel alışkanlıklarını ve ailesel hikayeyi içeren bruksizm için ayrıntılı hasta hikayesi alınmıştır.

Bulgular: Öğrenme, davranış veya aşırı sinirlilik problemi olan çocuklarda ($p=0,001$) ve son dönemde strese neden olabilecek bir olay yaşayan çocuklarda ($p=0,001$) bruksizm daha sık gözlemlendi. Bruksizmi olan ve olmayan çocuklar arasında, anksiyete tarama ölçeği olarak kullanılan ÇATÖ alt ölçeklerinden; somatik panik ($p=0,413$), yaygın anksiyete bozukluğu ($p=0,616$), ayrılık anksiyetesi ($p=0,637$), sosyal anksiyete ($p=0,614$), okul korkusu ($p=0,582$) ve ÇATÖ toplam puanlarında ($p=0,617$) istatistiksel olarak anlamlı farklılık bulunmamıştır.

Sonuçlar: Çocuğun anne tarafından beyan edilen anksiyete durumu ile bruksizm arasında bir ilişki bulunamamıştır, ancak strese neden olan bir olaya maruz kalma ve çocuklarda ortaya çıkan öğrenme problemleri, davranış problemleri ve aşırı sinirlilik durumlarının bruksizmin ortaya çıkmasında etkili olduğu gösterilmiştir.

PB117

The Effects of Anxiety Levels and Psychosocial Factors on Sleep Bruxism Among Children: A Case Control Study

¹Perihan Çam Ray, ²*İffet Yazıcıoğlu,*

¹*Çukurova University Faculty of Medicine, Child and Adolescent Mental Health and Diseases, Adana*

²*Cukurova University Faculty of Dentistry, Adana*

Objective: Sleep bruxism is frequently observed in childhood and it occurs with the combination of many different factors and its frequency decreases with the age. The aim of this study is to evaluate the effects of parafunctional habits, sleep habits, familial and environmental factors and children's anxiety levels on sleep bruxism.

Methods: A total of 76 children aged 6-11 years, 38 with bruxism and 38 without bruxism were included in the study. Screen for Child Anxiety and Related Disorders (SCARED) form was given to the mothers, and detailed patient history for bruxism, including the parafunctional habits of the children and family history, was taken from the mothers.

Results: Bruxism was observed more frequently in children with learning, behavioral or anger problems ($p = 0.001$) and in children who experienced a recent stressful event ($p = 0.001$). Among the SCARED subscales used as an anxiety screening scale among children with and without bruxism; Somatic panic ($p = 0.413$), general anxiety ($p = 0.616$), separation anxiety ($p = 0.637$), social anxiety ($p = 0.614$), school fear ($p = 0.582$), and SCARED total scores ($p = 0.617$). There was no significant difference.

Conclusion: A relationship between the anxiety level of the child declared by the mother and bruxism was not found, but it was shown that exposure to an event causing stress and learning, behavioral or anger problems in children were effective in the emergence of bruxism.

PB125

Lityuma Bağlı Jeneralize Epileptiform Deşarjlar

Halil İbrahim Eren, Mervenur Bayram, Ebru Şahan
Marmara Üniversitesi Psikiyatri AbD, İstanbul

Giriş: Bu olgu şizoaffektif bozukluğu olan bir hastada devam eden klozapin tedavisine lityum ilavesi sonrası absans nöbeti benzeri bir görünüm ve dissosiyasyon ve lityuma ikincil olduğu düşünülen EEG'de jeneralize epileptiform deşarjların saptanmasını sunmaktadır.

Olgu: 30 yaşında kadın hasta şizoaffektif bozukluk tanısı aldı. Hastanın ısrarcı sebatkar ve dini sanrıları, canlı görsel ve işitsel halüsinasyonları nedeniyle klozapin başlandı. Klozapin tedavisinin 15. gününde tedaviye lityum eklendi. Lityum 900 mg / gün tedavisinin 4. gününde disosiyasyon görülmesi üzerine diğer nedenleri dışlamak için nöroloji kliniğine konsülte edildi. EEG yapıldı ve klozapin altında bazal EEG'de olmayan dikenli dalga deşarjları kaydedildi. Lityumun kesilmesi önerildi. Lityum kademeli olarak azaltıldı ve 0,02 serum lityum seviyesinde gerçekleştirilen bir kontrol EEG'si epileptiform deşarj içermiyordu.

Tartışma: Literatürde uzun veya kısa süreli lityum kullanımına bağlı EEG değişiklikleri ve konvülsif / konvülsif olmayan nöbetler bildirilmiştir. Klozapin kullanımının nöbet eşiğini düşürmesi beklenmektedir ancak bizim olgumuzda, lityum tedavisi kesildikten sonra kontrol EEG'sinde gözlenmemekle birlikte, klozapin + lityum tedavisi altında EEG'de jeneralize epileptiform deşarjlar görülmüştür.

Sonuç: Klozapinin neden olduğu epileptiform aktivite iyi bilinmesine rağmen, hastamızda jeneralize epileptiform deşarjlar lityumdan kaynaklandı. Duygudurum dengeleyici olarak Lityum alan hastaların şüpheli nöbet benzeri durumlar yaşayabileceğine dikkat çekmeyi amaçladık.

Generalized Epileptiform Discharges Due To Lithium

Halil İbrahim Eren, Mervenur Bayram, Ebru Şahan

Marmara University Department of Psychiatry, İstanbul

Introduction: This case presents the absence seizure-like reverie and dissociation after the addition of lithium to the ongoing clozapine treatment in a patient with schizoaffective disorder and the detection of generalized epileptiform discharges in EEG which are thought to be secondary to lithium.

Case: A 30-year-old female patient was diagnosed with schizoaffective disorder. Clozapine was started due to the patient's persistent persecutive and religious delusions, vivid visual and auditory hallucinations. On the 15th day of clozapine treatment, lithium was added to the treatment. Since dissociation was observed on the 4th day of lithium 900 mg/day treatment, she was consulted to the neurology clinic to exclude other causes. An EEG was performed and spike-wave discharges were noted which were not present in the basal EEG under clozapine. The discontinuation of lithium was recommended. Lithium was gradually reduced and a control EEG performed at a serum lithium level of 0.02 was free of epileptiform discharges.

Discussion: In the literature EEG changes and convulsive/nonconvulsive seizures due to long or short-term use of lithium have been reported. The use of clozapine is expected to lower seizure threshold however in our case, the generalized epileptiform discharges in EEG were seen under clozapin+lithium treatment though not observed in the control EEG after the lithium treatment was ceased.

Result: Although epileptiform activity caused by clozapine is well-known, generalized epileptiform discharges originated with lithium in our patient. We aimed to draw attention to the fact that patients taking Lithium as a mood stabilizer may experience suspicious seizure-like situations.

PB106

Bipolar Bozuklukta ve Şizofrenide Serum Hepsidin / Ferroportin Düzeyleri

¹*Murat İlhan Atagün*, ²*İlkay Keleş Altun*, ³*Ali Erdoğan*, ⁴*Dicle Oymak Yenilmez*, ⁵*Aygün Yusifova*, ⁶*Almila Şenat*, ⁶*Özcan Erel*

¹*Psikiyatri Anabilim Dalı, İzmir Bakırçay Üniversitesi Tıp Fakültesi, İzmir*

²*Psikiyatri Kliniği, Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Bursa*

³*Psikiyatri Anabilim Dalı, Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi, Antalya*

⁴*Psikiyatri Kliniği, Edine Sultan Murat State Hospital, Edirne*

⁵*Psikiyatri Kliniği, Madalyon Tıp Merkezi, İstanbul*

⁶*Biyokimya Anabilim Dalı, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ankara*

Giriş: Demirin hücreye aliminin birçok yolu vardır ama hücre dışına çıkışının bilinen tek yolu ferroportin aracılıklı aktif transpottur. Ferroportinin işlevini görememesi halinde hücre içinde demir birikerek ferroptozise neden olur. Hepsidin ferroportin düzeylerini baskılar ve inflamatuvar aktivasyon hepcidin düzeylerinin artırarak ferroportin düzeyini baskılar. Şizofreni ve bipolar bozuklukta görülen hafif düzeyde kronik inflamasyon nedeniyle hepcidin ve dolayısıyla ferroportin düzeyleri etkilenmiş olması mümkün görünmektedir.

Yöntem: Araştırmanın örnekleme DSM-IV tanı ölçütlerine göre 18-65 yaşlar arasında şizofreni (n=57) ve bipolar bozukluk (BB) (n=80) tanılarını karşılayan hastalar ve 42 sağlıklı gönüllü (SG) (n=42) dahil edildi. Ayrıntılı biyokimya, tiroit fonksiyon testleri, tam kan sayımı, serum demir düzeyi, demir bağlama kapasitesi, ferritin düzeyleri incelendi. Hepsidin ve ferroportin düzeyleri ELISA yöntemiyle ölçüldü.

Bulgular: Serum ferroportin düzeyleri gruplar arasında anlamlı farklılık göstermekteydi (F=15.69, p<0.001). Post-hoc analizler şizofreni grubunun BB (p<0.001) ve SG (p<0.001) gruplarına kıyasla daha yüksek ferroportin düzeyleri olduğunu gösterdi. Hepsidin seviyeleri bakımından gruplar arasında farklılık saptanmadı. Tüm hasta gruplarında antipsikotik kullananlarda (n=91) antipsikotiklerin chlorpromazine eşdeğer dozlarıyla ferroportin düzeyi arasında korelasyon saptandı (p=0.024). Lineer regresyon analizlerinde ferroportin düzeyinin şizofreni grubunda CRP (p=0.018) ve hepcidin (p=0.045); BB grubunda CRP (p<0.001), hepcidin (p=0.001) ve LDH (p=0.043) olarak saptandı.

Sonuç: Sonuç olarak çalışmamızda şizofreni hastalarındaki ferroportin düzeylerinin BD ve HC gruplarından anlamlı derecede yüksek olması demir taşınma mekanizmalarının etkilenmiş olabileceğini düşündürmektedir. Ferroportin üretimiyle ilgili geri bildirim düzeneklerini etkisizleştiren sebepler (antipsikotik kullanımı gibi) bu durumun nedeni olabilir. İleri çalışmalarda antipsikotiklerin demir metabolizmasıyla ilişkileri detaylı incelenmelidir.

PB106

Serum Hecpidin / Ferroportin Levels in Bipolar Disorder and Schizophrenia

¹Murat İlhan Atagün, ²İlkay Keleş Altun, ³Ali Erdoğan, ⁴Dicle Oymak Yenilmez, ⁵Aygün Yusifova, ⁶Almila Şenat, ⁶Özcan Erel

¹Department of Psychiatry, İzmir Bakırçay University Faculty of Medicine, İzmir

²Psychiatry Clinic, Bursa Yüksek İhtisas Training and Research Hospital, Bursa

³Department of Psychiatry, Akdeniz University Faculty of Medicine, Antalya

⁴Psychiatry Clinic, Edine Sultan Murat State Hospital, Edirne

⁵Psychiatry Clinic, Medallion Medical Center, İstanbul

⁶Department of Biochemistry, Ankara Yıldırım Beyazıt University Faculty of Medicine, Ankara

Objective: Despite several alternatives for cellular iron influx, the only mechanism for cellular iron efflux is ferroportin mediated active transport. In cases of ferroportin dysfunction, iron accumulates in the cell and causes ferroptosis. Hecpidin suppresses ferroportin levels and inflammatory activation increases hecpidin production. Mild inflammation in schizophrenia and bipolar disorder may alter hecpidin and ferroportin levels in schizophrenia and bipolar disorder.

Methods: The study included a total of 137 patients aged 18-65 years, 57 diagnosed with schizophrenia and 80 with bipolar disorder, according to the DSM-IV diagnostic criteria, and a control group (HC) of 42 healthy individuals. Biochemical analyses, thyroid function tests, hemogram, serum iron level, iron-binding capacity, and ferritin levels were examined. Serum levels of hecpidin and ferroportin were measured with enzyme-linked immunosorbent assay (ELISA) method.

Results: A statistically significant difference was determined between the groups in terms of the serum ferroportin levels ($F=15.69$, $p<0.001$). Post-hoc analyses showed that the schizophrenia group had higher ferroportin levels than in the bipolar group ($p<0.001$) and HCs ($p<0.001$). Hecpidin levels did not differ between the groups. Chlorpromazine equivalent doses of antipsychotics correlated with ferroportin levels ($p=0.024$).

Conclusion: Ferroportin levels were increased in the schizophrenia group, although iron and hecpidin levels were within normal ranges. Antipsychotics may alter the mechanisms which control ferroportin levels. Further studies are needed to examine the relationships between antipsychotics and iron metabolism for determination of causal relationship.

PB118

COVID-19 Salgınlarının Şizofreni Spektrum Bozuklukları Üzerine Etkileri

Elçin Özçelik Eroğlu, M. İrem Yıldız, A. Elif Anıl Yağcıoğlu, Özge Türkoğlu, Oğuz Kaan Yalçinkaya, Aygün Ertuğrul, Sevilay Karahan, M. Kâzım Yazıcı
Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ankara

Amaç: Mart 2020'den bu yana dünyayı etkisi altına alan COVID-19 salgınınin ruhsal hastalığı olan kişiler üzerindeki etkisi belirsizliğini korumaktadır. Bu çalışmada pandeminin uzun dönem etkilerinin şizofreni spektrum bozukluğu tanımlı hastalar üzerindeki etkisinin incelenmesi amaçlanmıştır.

Metod: Pandeminin ilanından önceki son 1 yıl içinde şizofreni spektrum bozukluğu tanısı ile psikiyatri servisine yatırılmış 52 hastadan çalışmaya katılmayı kabul eden 34 hasta online ya da yüzyüze olarak değerlendirilmiştir. Çalışma Ağustos 2020- Ekim 2020 tarihleri arasında yapılmıştır. Hastaların taburculuk öncesi Pozitif ve Negatif Sendrom Ölçeği (Positive and Negative Syndrome Scale-PANSS), Klinik Global İzlenim Ölçeği (KGI) puanlarına hastane kayıtlarından ulaşılmış ve bu puanlar ile değerlendirme sırasında demografik ve klinik özelliklerine dair bilgiler kayıt edilmiştir. Hastaların pandemi dönemindeki değerlendirmeleri için PANSS, KGI, Hamilton Depresyon Ölçeği (HAM-D), Hamilton Anksiyete Ölçeği (HAM-A), PANSS ve KGI ve COVID-19 Korkusu Ölçeği kullanılmıştır.

Bulgular: Çalışmaya 33'ü şizofreni, 1'i şizoafektif bozukluk tanımlı 34 hasta dahil edilmiştir. Hastaların pandemi öncesi ve pandemi dönemindeki PANSS ve KGI ölçek puanları arasında istatistiksel açıdan fark saptanmamıştır. Pandemi döneminde ruhsal yakınmalarında öznel olarak artış olduğunu bildiren grupta bildirmeyenlere göre PANSS, KGI, HAM-D, HAM-A, COVID-19 Korkusu Ölçeği puanları, medikal ek hastalık ve psikiyatrik açıdan sağlık hizmetlerinden yararlanma oranları istatistiksel açıdan anlamlı olarak daha yüksektir. Bu iki grup arasında pandemi öncesi ve pandemi sırasındaki PANSS ve KGI ölçek puanlarındaki değişim açısından istatistiksel olarak fark bulunmamıştır. COVID-19 Korkusu ölçek puanları ile anksiyete puanları arasında pozitif yönde ilişki olduğu saptanmıştır.

Sonuç: Bu çalışma şizofreni spektrumu bozukluğu tanımlı hastalarda pandeminin uzun dönemdeki etkilerinin incelendiği ilk çalışmadır. Pandemi döneminde ruhsal yakınmalarda artış olduğunu belirten hastaların psikotik belirtilerinin kötüleşmediği, ancak depresyon ve anksiyete düzeylerinin bu hastalarda yüksek olduğu ve daha fazla psikiyatrik yardım aldıkları görülmektedir.

PB118

Effects of The COVID-19 Pandemic on Patients With Schizophrenia Spectrum Disorders

Elçin Özçelik Eroğlu, M. İrem Yıldız, A. Elif Anıl Yağcıoğlu, Özge Türkoğlu, Oğuz Kaan Yalçinkaya, Aygün Ertuğrul, Sevilay Karahan, M. Kâzım Yazıcı
Hacettepe University Faculty of Medicine, Ankara

Objective: The effects of the COVID-19 pandemic, which has affected the world since March 2020, on patients with mental illness remain uncertain. Our aim was to evaluate the long-term effects of the pandemic on patients with schizophrenia spectrum disorders.

Method: Among the 52 patients with schizophrenia spectrum disorders who had been hospitalized in the inpatient clinic within the year prior to the declaration of the pandemic, 34 gave consent to be evaluated online/face-to-face. The study was conducted between August- October 2020. The Positive and Negative Syndrome Scale (PANSS) and the Clinical Impression Scale (CGI) scores at discharge from the inpatient clinic along with sociodemographic and clinical variables were recorded for each patient. The PANSS, the CGI Scale, Hamilton Depression Rating Scale (HAM-D), Hamilton Anxiety Rating Scale (HAM-A), Fear of COVID-19 Scale were used to evaluate co-pandemic psychopathology.

Results: A total of 34 patients, 33 with schizophrenia and 1 with schizoaffective disorder were included. There was no significant difference between the pre- and co-pandemic assessments in the PANSS-total and the CGI scores. The PANSS-total, the CGI, HAM-D, HAM-A, the Fear of COVID-19 scale scores, and utilization of psychiatric health care services were significantly higher in patients who reported subjectively increased psychiatric symptoms during the pandemic. There was no significant difference in the change of PANSS-total and CGI scores between the two groups. Positive correlation was found between Fear of COVID-19 Scale and HAM-A scores.

Conclusion: To our knowledge, this is the first study which evaluates the long-term effects of the pandemic on the mental health of patients with schizophrenia spectrum disorders. While the psychotic symptoms did not worsen during the pandemic, patients with higher anxiety or depression scores reported an increase in their symptoms and were more likely to seek help.